

ทางออกเพื่อ ความก้าวหน้าของ มนุษยชาติ

**ระบบการตั้งคำถาม L2Q คือ
เส้นทางการศึกษาที่ขาดหายไป**

SEAN GRINYER

**worldeducation.online
q2l.online**

สารบัญ

ทำไมเด็กจึงต้องมี

ชุดเครื่องมือการตั้งคำถาม L2Q 4-13

ทำไมระบบ L2Q จึงเป็น

เส้นทางการศึกษาที่ขาดหายไป 14-17

ชุดเครื่องมือการตั้งคำถาม L2Q

1. แหล่งที่มาและจุดกำเนิด 18-44

2. มาตรฐานหลักฐาน 45-73

3. แรงจูงใจและผลประโยชน์ 74-99

4. ลักษณะนิสัยและความสม่ำเสมอ 100-126

5. การอนุญาตให้ตั้งคำถาม 127-153

6. อิทธิพลทางอารมณ์ 154-192

7. เรื่องเล่าและความเป็นจริง 193-222

8. ผลกระทบทางจิตวิทยา 223-247

9. ใช้มาตรฐานเดียวกันทุกที่ 248-272

ความก้าวหน้าของมนุษยชาติ 273-299

คุณไม่สามารถเรียนรู้จากสิ่งที่คุณมองไม่เห็น

ทำไมเด็กจึงต้องมีชุดเครื่องมือการตั้งคำถาม L2Q

มอบชุดเครื่องมือการตั้งคำถาม L2Q ให้เด็กเพื่อปกป้องจิตใจของพวกเขา ทำให้การเรียนรู้ก้าวหน้า แยกแยะความจริง และหยุดวงจรการหลอกลวง

จิตใจและการเรียนรู้ของเด็กถูกหล่อหลอมโดยสภาพแวดล้อมของโลก ก่อนที่พวกเขาจะเข้าใจอย่างเต็มที่ว่าอะไรเป็นสิ่งที่กำลังหล่อหลอมพวกเขา

นี่คือเหตุผลที่เด็กต้องมีชุดเครื่องมือการตั้งคำถาม L2Q

ชุดเครื่องมือการตั้งคำถาม L2Q ไม่ใช่ทรัพยากรการศึกษาทั่วไป มันคือวิธีการศึกษาที่มีโครงสร้างซึ่งเป็นสิ่งใหม่ของโลก พัฒนาขึ้นจาก Book of Evidence และจัดระบบผ่าน World Education Online เพื่อมอบวิธีการที่มีโครงสร้างให้เด็กได้เรียนรู้ว่าจะตั้งคำถามต่อสภาพแวดล้อมของโลกจริงอย่างไร แยกแยะความจริง พัฒนาการคิดอย่างอิสระ และหยุดไม่ให้คำโกหกที่ถูกสร้างขึ้นหล่อหลอมจิตใจและการเรียนรู้ของพวกเขา

ชุดเครื่องมือการตั้งคำถาม L2Q ไม่ได้บอกเด็กว่าควรคิดอะไร

ชุดเครื่องมือการตั้งคำถาม L2Q มอบวิธีการที่มีโครงสร้างให้เด็กตั้งคำถามต่อสิ่งที่ถูกนำเสนอแก่พวกเขาด้วยมาตรฐานเดียวกัน รวมถึงข้อมูล ผู้ใหญ่ โรงเรียน ระบบ เงิน อำนาจ เรื่องเล่า พฤติกรรม ผลกระทบทางจิตวิทยา และข้อสมมติของตนเอง

มันสอนให้พวกเขาทดสอบว่าสิ่งใดเป็นจริง มองเห็นการ
หลอกลวง เข้าใจผลกระทบทางจิตวิทยา และใช้มาตรฐาน
เดียวกันทุกที่

นี่ไม่ใช่เพียงเรื่องของการเรียนรู้ข้อมูลให้มากขึ้น

มันคือการมอบเครื่องมือให้เด็กตั้งคำถามต่อสภาพแวดล้อมของ
โลก ก่อนที่คำโกหกที่ถูกสร้างขึ้น เรื่องเล่าที่เกิดซ้ำ อิทธิพลทาง
อารมณ์ ความกลัว อำนาจ ความเจ็บปวด การพึ่งพา และการหลอกลวง
ให้เข้าใจผิด จะหล่อหลอมการรับรู้ของพวกเขาที่มีต่อโลก

เมื่อเด็กไม่ได้รับการสอนให้รู้ว่าจะตั้งคำถามอย่างถูกต้องได้
อย่างไร จิตใจของพวกเขาจะถูกเปิดรับสิ่งที่ถูกทำซ้ำ ถูกปกป้อง
ถูกซ่อน ถูกทำให้เป็นเรื่องปกติ และถูกนำเสนอแก่พวกเขาใน
ฐานะความจริง

คำโกหกที่ถูกสร้างขึ้นไม่ได้เพียงทำให้เด็กเข้าใจผิด

มันส่งผลต่อวิธีที่เด็กมองเห็น เรียนรู้ คิด ไขว่คว้าใจ เข้าใจ และ
ตอบสนองต่อโลกรอบตัว

ผลกระทบทางจิตวิทยาและจิตใจของเด็ก

ผลกระทบทางจิตวิทยาเป็นหนึ่งในส่วนที่สำคัญที่สุดของชุด
เครื่องมือการตั้งคำถาม L2Q

ผลกระทบทางจิตวิทยามีความสำคัญ เพราะการหลอกลวง
ทำงานผ่านจิตใจ ก่อนที่เด็กจะมีเครื่องมือในการระบุว่ามันคือ
อะไร

สิ่งที่ถูกทำซ้ำ ได้รับรางวัล ถูกทำให้หวาดกลัว ถูกซ่อน ถูกทำให้
เป็นเรื่องปกติ ถูกปกป้อง หรือถูกนำเสนอในฐานะความจริง ล้วน
หล่อหลอมการรับรู้ การเรียนรู้ ความไขว่คว้าใจ ความเข้าใจ และ
พฤติกรรมของเด็ก

เด็กต้องได้รับเครื่องมือเพื่อใช้ตั้งคำถามว่า ข้อมูล เรื่องราว ระบบ อำนาจ ความกลัว แรงกดดัน รางวัล การลงโทษ ความเจ็บ การทำซ้ำ และอิทธิพลทางอารมณ์ ส่งผลต่อจิตใจของพวกเขาอย่างไร

เมื่อเด็กเรียนรู้ที่จะตั้งคำถามต่อผลกระทบทางจิตวิทยา พวกเขาจะเริ่มเข้าใจว่าสภาพแวดล้อมของโลกหล่อหลอมผู้คนจากภายในอย่างไร

ความเข้าใจนั้นปกป้องจิตใจของพวกเขา

มันทำให้การเรียนรู้ก้าวหน้า

มันพัฒนาการคิดอย่างอิสระ

มันมอบความสามารถในการแยกแยะความจริงให้แก่เด็ก

มันจัดการหลอกลวงในฐานะเส้นทางการควบคุมผ่านจิตใจของเด็ก เพราะคำโกหกที่ถูกสร้างขึ้นจะถูกตั้งคำถาม ถูกทดสอบ และถูกเปิดเผย แทนที่จะถูกยอมรับ ทำซ้ำ และสืบทอด

สุขภาพทางจิตใจและการจัดการหลอกลวง

การหลอกลวงไม่ได้เพียงซ่อนความจริง

มันส่งผลต่อวิธีที่เด็กรู้สึก คิด ใฝ่หาใจ เรียนรู้ และมองโลก

เมื่อเด็กรายล้อมไปด้วยคำโกหกที่ถูกสร้างขึ้น เรื่องเล่าที่เกิดซ้ำ ความกลัว ความเจ็บ อิทธิพลทางอารมณ์ แรงกดดัน อำนาจ และการหลอกลวงให้เข้าใจผิด โลกจะถูกทำให้ดูมืดมน สับสน คุกคาม และสิ้นหวังกว่าที่จำเป็นต้องเป็นจริง ๆ

สิ่งนั้นส่งผลต่อจิตใจของเด็ก

มันส่งผลต่อการเรียนรู้ของพวกเขา

มันส่งผลต่อความมั่นใจของพวกเขาในการทำความเข้าใจโลก

มันส่งผลต่อความสามารถของพวกเขาในการไว้วางใจสิ่งที่เป็นจริง

นี่คือเหตุผลที่ชุดเครื่องมือการตั้งคำถาม L2Q เป็นแกนสำคัญในการปกป้องจิตใจของเด็ก เสริมความแข็งแกร่งให้การเรียนรู้ และยกระดับสุขภาวะทางจิตใจผ่านการศึกษา

เมื่อเด็กได้รับเครื่องมือให้ตั้งคำถามอย่างถูกต้อง การหลอกลวงจะเริ่มสูญเสียอำนาจที่มีเหนือการรับรู้ของพวกเขา

คำโกหกที่ถูกสร้างขึ้นจะถูกตั้งคำถามแทนที่จะถูกซึมซับ

เรื่องเล่าที่ตั้งอยู่บนความกลัวจะถูกทดสอบแทนที่จะถูกทำซ้ำ

อำนาจจะถูกตรวจสอบแทนที่จะถูกยอมรับอย่างมีดบอด

อิทธิพลทางอารมณ์จะถูกมองเห็นแทนที่จะควบคุมความคิดของพวกเขา

ความเจ็บปวดจะถูกตั้งคำถามแทนที่จะปล่อยให้ความเสียหายที่ซ่อนอยู่ดำเนินต่อไป

เด็กจะไม่ถูกปล่อยให้อยู่ตามลำพังภายในโลกที่พวกเขาไม่ได้รับการสอนว่าจะทำความเข้าใจอย่างไร

พวกเขาจะได้รับวิธีการที่มีโครงสร้างเพื่อใช้ตั้งคำถามต่อสิ่งที่กำลังหล่อหลอมจิตใจของพวกเขา

พวกเขาจะได้รับหนทางในการแยกความจริงออกจากคำโกหกที่ถูกสร้างขึ้น

พวกเขาจะได้รับหนทางในการมองโลกให้ชัดเจนขึ้น แทนที่จะเห็นเพียงโลกฉบับที่มีดমনกว่าซึ่งถูกสร้างขึ้นผ่านการหลอกลวง ความกลัว เรื่องเล่า ความเจ็บปวด และผลกระทบทางจิตวิทยา

เมื่อการหลอกลวงถูกขจัดออกจากความเข้าใจของเด็ก โลกก็ไม่จำเป็นต้องดูสิ้นหวัง สับสน หรือมีดมน

เด็กจะเริ่มมองเห็นว่าปัญหาถูกสร้าง ทำซ้ำ ปกป้อง และทำให้ดำเนินต่อไปผ่านพฤติกรรม ระบบ แรงจูงใจ ความเจ็บ เรื่องเล่า และการขาดเส้นทางการตั้งคำถามแบบมีโครงสร้างบนพื้นฐานของหลักฐาน L2Q

นั่นหมายความว่าโลกจะกลายเป็นสิ่งที่พวกเขาตั้งคำถาม ทำความเข้าใจ เรียนรู้จากมัน และช่วยปรับปรุง

สิ่งนี้เสริมสร้างสุขภาวะทางจิตใจ เพราะเด็กไม่ได้เพียงดูดซับน้ำหนักรับของโลกอีกต่อไป

พวกเขากำลังเรียนรู้ว่าจะทำความเข้าใจมันอย่างไร

พวกเขากำลังเรียนรู้ว่าจะตั้งคำถามต่อมันอย่างไร

พวกเขากำลังเรียนรู้ว่าจะมองเห็นสิ่งที่จริงอย่างไร

พวกเขากำลังเรียนรู้ว่าจะพัฒนาการคิดอย่างอิสระอย่างไร

การมอบชุดเครื่องมือการตั้งคำถาม L2Q ให้เด็ก ปกป้องจิตใจของพวกเขาโดยมอบวิธีการในการจัดการหลอกลวงออกจากการเรียนรู้ที่มีต่อโลก

เมื่อการหลอกลวงสูญเสียเส้นทางผ่านจิตใจของเด็ก ความกลัว ความสับสน ความมิดมนที่เป็นเท็จ และเรื่องเล่าที่เกิดซ้ำ ก็สูญเสียอำนาจในการหล่อหลอมวิธีที่เด็กมองเห็นความเป็นจริง

การตั้งคำถามต่อความเจ็บ เงิน และกลไกที่ปกป้องการหลอกลวง

เด็กยังต้องมีชุดเครื่องมือการตั้งคำถาม L2Q เพราะการหลอกลวงถูกปกป้องด้วยความเจ็บ

ความเจ็บไม่ใช่ความว่างเปล่า

ความเจ็บปกป้องสิ่งที่ไม่ถูกตั้งคำถาม

ความเจ็บปวดป้องกันสิ่งที่ผู้คนกลัวที่จะพูด

ความเจ็บปวดป้องกันสิ่งที่ระบบไม่ต้องการให้ถูกเปิดเผย

ความเจ็บปวดป้องกันสิ่งที่เงิน การพึ่งพา การจ้างงาน ตำแหน่ง
ชื่อเสียง อำนาจ และความกลัว ทำให้ยังคงถูกซ่อน

เรื่องนี้สำคัญ เพราะเด็กได้รับการศึกษาภายในโลกที่ความเจ็บปวด
กำลังทำงานอยู่แล้ว

พวกเขาได้รับการสอนโดยผู้ใหญ่ที่เคยถูกสอน ถูกฝึก ได้รับคำตอบ
แทน และถูกวางไว้ในระบบที่บทบาทของพวกเขาคือสอน
ถ่ายทอด ทำซ้ำ และประเมินข้อมูลภายในระบบเดียวกับที่พวกเขา
เคยได้รับการศึกษา

นั่นไม่ได้หมายความว่าครูเป็นคนไม่ดี

มันหมายความว่าการศึกษาเองอยู่ภายในสภาพแวดล้อมของโลก
เดียวกับที่ L2Q สอนเด็กให้ตั้งคำถาม

การศึกษาในปัจจุบันไม่ได้สอนเด็กอย่างเหมาะสมให้ตั้งคำถาม
ต่อกลไกเบื้องหลังความเจ็บปวด

มันไม่ได้สอนเด็กอย่างเหมาะสมให้ถามว่า เงินปกป้องอะไร การ
พึ่งพาควบคุมอะไร การจ้างงานต้องการอะไร อำนาจขัดขวาง
อะไร ชื่อเสียงซ่อนอะไร ความกลัวทำให้อะไรเจ็บ แรงจูงใจ
หลอกล่อมอะไร และระบบอนุญาตให้อะไรดำเนินต่อไป

เมื่อเด็กไม่ได้รับการสอนให้ตั้งคำถามต่อความเจ็บปวด พวกเขาจะ
เรียนรู้ที่จะยอมรับโลกตามที่มันถูกนำเสนอแก่พวกเขา

พวกเขาเรียนรู้สิ่งที่ถูกทำซ้ำ แต่ไม่ใช่สิ่งที่ถูกซ่อน

พวกเขาเรียนรู้สิ่งที่ได้รับการยอมรับ แต่ไม่ใช่สิ่งที่ถูกปกป้อง

พวกเขาเรียนรู้สิ่งที่ถูกสอน แต่ไม่ใช่สิ่งที่ถูกหลีกเลี่ยง

พวกเขาเรียนรู้ที่จะทำงานอยู่ภายในสภาพแวดล้อมของโลก โดยไม่เข้าใจกลไกที่ทำให้คำโกหกที่ถูกสร้างขึ้น การหลอกลวง ความกลัว การพึ่งพา และรูปแบบที่เกิดซ้ำ ยังคงอยู่

ชุดเครื่องมือการตั้งคำถาม L2Q มอบวิธีการให้เด็กใช้ตั้งคำถามต่อกลไกนั้น

มันสอนให้พวกเขาถามว่า:

อะไรที่ไม่ได้ถูกพูด?

ทำไมจึงไม่ได้ถูกพูด?

ใครได้ประโยชน์จากความเงียบ?

เงินปกป้องอะไร?

การพึ่งพาควบคุมอะไร?

ความกลัวขัดขวางอะไร?

อำนาจทำให้ผู้คนหยุดตั้งคำถามต่ออะไร?

รูปแบบที่เกิดซ้ำใดยังคงดำเนินต่อไป เพราะผู้คนยังคงเงียบ?

นี่คือเหตุผลที่การตั้งคำถามต่อความเงียบมีความจำเป็นต่อการปกป้องจิตใจของเด็กและทำให้การเรียนรู้ของพวกเขาก้าวหน้า

เมื่อเด็กเรียนรู้ที่จะตั้งคำถามต่อความเงียบ พวกเขาจะเริ่มมองเห็นสิ่งที่ถูกซ่อนอยู่เบื้องหลังพื้นผิวของการศึกษา ระบบ อำนาจ เรื่องเล่า เงิน และพฤติกรรมที่เกิดซ้ำ

เมื่อพวกเขามองเห็นว่าความเงียบปกป้องอะไร พวกเขาจะเริ่มเข้าใจกลไกเบื้องหลังการหลอกลวง

เมื่อพวกเขาเข้าใจกลไกเบื้องหลังการหลอกลวง การคิดอย่างอิสระจะพัฒนา

เมื่อการคิดอย่างอิสระพัฒนา คำโกหกที่ถูกสร้างขึ้นจะสูญเสีย
เส้นทางผ่านจิตใจของเด็ก

นี่คือวิธีที่ชุดเครื่องมือการตั้งคำถาม L2Q มอบวิธีการให้เด็กขจัด
การหลอกลวงออกจากการรับรู้ที่มีต่อโลก

มันมอบความสามารถให้พวกเขาตั้งคำถามต่อสิ่งที่ถูกแสดง สิ่งที่ถูก
ซ่อน สิ่งที่ถูกปกป้อง สิ่งที่ถูกทำซ้ำ สิ่งที่มีการจ่ายเงินเพื่อมัน
สิ่งที่ถูกกลัว สิ่งที่ถูกทำให้เจ็บ และสิ่งที่ถูกนำเสนอในฐานะ
ความจริง

เรื่องนี้เป็นแกนสำคัญของการปรับปรุงการศึกษา เพราะการ
ศึกษาไม่สามารถดีขึ้นได้ ตราบใดที่ยังสอนเด็กให้ทำซ้ำข้อมูลโดย
ไม่สอนให้พวกเขาตั้งคำถามต่อความเจ็บ เงิน การพึ่งพา แรงจูง
ใจ และอำนาจที่กำลังหล่อหลอมสภาพแวดล้อมของโลกรอบตัว
พวกเขา

ทำไมเรื่องนี้จึงเป็นแกนสำคัญของ Q2L และ Young Questioners

เรื่องนี้เป็นแกนสำคัญของ Q2L และ Young Questioners

เด็กได้รับการเข้าถึงอย่างปลอดภัยผ่านพ่อแม่ ครู ผู้ดูแล
โรงเรียน สภาพแวดล้อมทางการศึกษา และผู้ใหญ่ที่รับผิดชอบ
เพื่อให้พวกเขาได้รับเครื่องมือในการตั้งคำถามอย่างถูกต้อง
เรียนรู้จากสภาพแวดล้อมของโลกจริง และพัฒนาการคิดอย่าง
อิสระ ก่อนที่โลกเดียวกันจะหล่อหลอมให้พวกเขากลายเป็นผู้
ทำซ้ำมัน

บทบาทไม่ใช่การบอกเด็กว่าควรคิดอะไร

บทบาทคือการมอบวิธีการ L2Q ให้เด็ก เพื่อให้พวกเขาตั้งคำถาม
มองเห็น เข้าใจ แยกแยะความจริง ปกป้องจิตใจ ทำให้การเรียนรู้
ก้าวหน้า และเรียนรู้จากสภาพแวดล้อมของโลกจริง

เด็กไม่ได้เรียนรู้จากผู้ใหญ่เท่านั้น

เด็กเรียนรู้จากเด็กคนอื่นด้วย

พวกเขาสังเกตกันและกัน

พวกเขามีอิทธิพลต่อกันและกัน

พวกเขาแบ่งปันแนวคิด พฤติกรรม นิสัย ความสนใจ ความ
เข้าใจ และวิธีคิด

เมื่อการตั้งคำถามพัฒนาในเด็ก มันจะแพร่จากเด็กคนหนึ่งไปสู่
อีกคนหนึ่ง

เมื่อความเข้าใจพัฒนาในเด็ก มันจะแพร่จากเด็กคนหนึ่งไปสู่อีก
คนหนึ่ง

เมื่อการคิดอย่างอิสระพัฒนาในเด็ก มันจะแพร่จากเด็กคนหนึ่ง
ไปสู่อีกคนหนึ่ง

เด็กที่เรียนรู้ที่จะตั้งคำถาม ช่วยให้เด็กคนอื่นเรียนรู้ที่จะตั้งคำ
ถาม

เด็กที่เรียนรู้ที่จะเข้าใจ ช่วยให้เด็กคนอื่นเรียนรู้ที่จะเข้าใจ

เด็กที่พัฒนาการคิดอย่างอิสระ ช่วยให้เด็กคนอื่นพัฒนาการคิด
อย่างอิสระ

นี่คือเหตุผลที่เด็กเป็นเส้นทางหลักของการเปลี่ยนแปลง

ผลกระทบไม่ได้หยุดอยู่ที่เด็กเพียงคนเดียว

มันเคลื่อนผ่านกลุ่มเด็ก ห้องเรียน โรงเรียน ชุมชน และคนรุ่นต่อไป

เมื่อเด็กเรียนรู้ที่จะตั้งคำถาม พวกเขาจะเริ่มมองเห็น

เมื่อพวกเขาเริ่มมองเห็น พวกเขาจะเริ่มเข้าใจ

เมื่อความเข้าใจพัฒนา การคิดอย่างอิสระจะพัฒนา

เมื่อการคิดอย่างอิสระพัฒนา การหลอกลวงจะสูญเสียเส้นทางของมัน

เมื่อการหลอกลวงสูญเสียเส้นทาง ความเสียหายที่เกิดจากการหลอกลวงก็สูญเสียเส้นทางผ่านผู้คน การศึกษา ระบบ และสังคม

นี่คือเหตุผลที่การมอบความสามารถในการตั้งคำถามอย่างถูกต้องให้เด็ก เป็นหนึ่งในสิ่งที่สำคัญที่สุดที่การศึกษาต้องทำ มันปกป้องจิตใจของเด็ก

มันเสริมความแข็งแกร่งให้การเรียนรู้

มันพัฒนาการคิดอย่างอิสระ

มันจัดการหลอกลวงออกจากโลก โดยมอบความสามารถในการแยกแยะความจริงให้คนรุ่นต่อไป

เด็กต้องมีเครื่องมือในการตั้งคำถามอย่างถูกต้อง

นี่คือวิธีที่การเรียนรู้ก้าวหน้า

นี่คือวิธีที่การคิดอย่างอิสระพัฒนา

นี่คือวิธีที่การหลอกลวงสูญเสียเส้นทางของมัน

นี่คือวิธีที่การศึกษาดีขึ้น เพื่อให้โลกดีขึ้น

โลกที่ตั้งอยู่บนความจริงเริ่มต้นเมื่อเด็กได้รับเครื่องมือในการตั้งคำถามอย่างถูกต้อง

ทำไมระบบการตั้งคำถาม L2Q ที่มีโครงสร้างและ อิงหลักฐานจึงเป็นเส้นทางการศึกษาที่ขาด หายไป

ระบบการตั้งคำถาม L2Q ที่มีโครงสร้างและอิงหลักฐาน
แตกต่างกันเพราะที่มาของระบบ

ระบบนี้พัฒนาขึ้นจาก Book of Evidence

Book of Evidence บันทึกประสบการณ์โดยตรงที่มีการ
ประทับเวลา หลักฐาน บันทึกสาธารณะ การทำทนาย และรูปแบบ
ที่เกิดซ้ำซึ่งถูกแสดงให้เห็นผ่านสภาพแวดล้อมของโลกเอง มากกว่า 30 ปี

เมื่อหลักฐานเพิ่มขึ้น ความขัดแย้งประการหนึ่งก็มองเห็นได้
ชัดเจนขึ้นเรื่อย ๆ

การตั้งคำถามมีอยู่แล้ว

แต่การทำซ้ำยังคงดำเนินต่อไป

การลอกให้เข้าใจผิดแบบเดิมยังคงดำเนินต่อไป

ความเจียบแบบเดิมยังคงดำเนินต่อไป

การพึ่งพาแบบเดิมยังคงดำเนินต่อไป

ความขัดแย้งแบบเดิมยังคงดำเนินต่อไป

รูปแบบที่เกิดซ้ำแบบเดิมยังคงดำเนินต่อไป

Book of Evidence ไม่ได้เปิดเผยว่าขาดการตั้งคำถาม

มันเปิดเผยว่าการตั้งคำถามมีอยู่แล้ว ในขณะที่โลกแบบเดิมยัง
คงทำซ้ำตัวเอง

ความขัดแย้งนี้อยู่ที่หัวใจของระบบการตั้งคำถาม L2Q
ที่มีโครงสร้างและอิงหลักฐาน

หากการตั้งคำถามมีอยู่แล้ว ทำไมรูปแบบเดิมจึงยังคงดำเนินต่อไป?

Book of Evidence เปิดเผยความขัดแย้งเดิมซ้ำแล้วซ้ำอีก
การตั้งคำถามมีอยู่แล้ว

แต่การทำซ้ำยังคงดำเนินต่อไป

สิ่งนี้แสดงให้เห็นว่าปัญหาไม่ใช่การไม่มีการตั้งคำถาม

ปัญหาคือการขาดเส้นทางการศึกษาที่มีโครงสร้างและอิงหลักฐาน
เพื่อเรียนรู้วิธีตั้งคำถามต่อสภาพแวดล้อมของโลกเอง

ผู้คนสามารถถามคำถามและยังคงทำซ้ำโลกรอบตัวได้

ผู้คนสามารถถามคำถามและยังคงถูกหล่อหลอมโดยสภาพ
แวดล้อมของโลกเดียวกันที่เป็นต้นเหตุของการผลิตการทำซ้ำ

ผู้คนสามารถถามคำถามและยังคงสืบทอด ยอมรับ ปกป้อง และ
ทำให้รูปแบบที่เกิดซ้ำดำเนินต่อไป

ดังนั้น การมีอยู่ของการตั้งคำถามจึงไม่ใช่หลักฐานว่าผู้คนได้รับการ
สอนว่าจะตั้งคำถามอย่างไร

การมีอยู่ของการตั้งคำถามไม่ใช่หลักฐานว่าผู้คนได้รับการสอนว่า
จะเข้าใจสิ่งที่กำลังผลิตการทำซ้ำอย่างไร

องค์ประกอบที่ขาดหายไปไม่ใช่ข้อมูลเพิ่มเติม

ข้อมูลมีอยู่แล้ว

องค์ประกอบที่ขาดหายไปไม่ใช่การตั้งคำถามให้มากขึ้น

การตั้งคำถามมีอยู่แล้ว

องค์ประกอบที่ขาดหายไปคือเส้นทางการศึกษาที่มีโครงสร้างและอิงหลักฐาน เพื่อเรียนรู้วิธีตั้งคำถามต่อสภาพแวดล้อมของโลกเอง

เส้นทางการศึกษาที่มีโครงสร้างและอิงหลักฐานสำหรับตรวจสอบสิ่งที่ยังคงเกิดซ้ำ แม้ว่าการตั้งคำถามจะมีอยู่แล้ว

เส้นทางการศึกษาที่มีโครงสร้างและอิงหลักฐานสำหรับตรวจสอบกลไกที่รับผิดชอบต่อการผลิตการทำซ้ำ

เส้นทางที่ขาดหายไปนั้นกลายเป็นระบบการตั้งคำถาม L2Q ที่มีโครงสร้างและอิงหลักฐาน

ระบบการตั้งคำถาม L2Q ที่มีโครงสร้างและอิงหลักฐานพัฒนาขึ้นจากรากฐานของหลักฐานที่จัดตั้งขึ้นผ่าน Book of Evidence

ระบบนี้พัฒนาขึ้น เพราะ Book of Evidence เปิดเผยรูปแบบที่เกิดซ้ำซึ่งยังคงดำเนินต่อไป แม้ว่าการตั้งคำถามจะมีอยู่แล้ว

ระบบนี้พัฒนาขึ้น เพราะ Book of Evidence เปิดเผยเส้นทางการศึกษาที่ขาดหายไป

ระบบนี้พัฒนาขึ้น เพราะ Book of Evidence แสดงให้เห็นว่าการตั้งคำถามกับการเรียนรู้วิธีตั้งคำถามไม่ใช่สิ่งเดียวกัน

L2Q พัฒนาขึ้นเพื่อตรวจสอบสิ่งที่ยังคงเกิดซ้ำ แม้ว่าการตั้งคำถามจะมีอยู่แล้ว

L2Q พัฒนาขึ้นเพื่อตรวจสอบกลไกที่รับผิดชอบต่อการผลิตการทำซ้ำ แทนที่จะเพียงตรวจสอบผลลัพธ์ที่ถูกผลิตขึ้นจากการทำซ้ำ

L2Q พัฒนาขึ้นเพื่อตรวจสอบสภาพแวดล้อมของโลก แทนที่จะ
เพียงดำเนินงานอยู่ภายในมัน

L2Q พัฒนาขึ้นเพื่อช่วยให้ผู้คนเข้าใจสภาพแวดล้อมของโลก
แทนที่จะเพียงทำหน้าที่อยู่ภายในมัน

นี่คือเหตุผลที่ระบบการตั้งคำถาม L2Q ที่มีโครงสร้าง
และอิงหลักฐานแตกต่าง

นี่คือเหตุผลที่ระบบการตั้งคำถาม L2Q ที่มีโครงสร้าง
และอิงหลักฐานแสดงถึงเส้นทางการศึกษาที่ขาดหายไป

แหล่งที่มาและจุดกำเนิดของการตั้งคำถามมีความสำคัญ

แหล่งที่มาและจุดกำเนิดของระบบการตั้งคำถาม L2Q
ที่มีโครงสร้างและอิงหลักฐานมีความสำคัญ

ระบบการตั้งคำถาม L2Q ที่มีโครงสร้างและอิงหลักฐาน
มีต้นกำเนิดจากรากฐานของหลักฐานที่จัดตั้งขึ้นผ่าน
Book of Evidence

การเข้าใจว่าระบบมาจากที่ใด คือก้าวแรกของการเข้าใจว่าทำไม
มันจึงแตกต่าง

นี่คือเหตุผลที่ส่วนแรกเริ่มต้นด้วย แหล่งที่มาและจุดกำเนิด

ส่วนที่ 1 - แหล่งที่มาและจุดกำเนิด

แหล่งที่มาและจุดกำเนิดคืออะไรจริง ๆ

แหล่งที่มาและจุดกำเนิดเป็นรากฐานของชุดเครื่องมือการตั้งคำถาม Learn to Question (L2Q) เพราะทุกอย่างเริ่มต้นจากข้อมูลมาจากไหน และอะไรเป็นสิ่งที่กำลังหล่อหลอมมัน

ผู้คนถูกรายล้อมด้วยข้อมูลอยู่ตลอดเวลา แต่ไม่ได้รับการสอนว่าจะตรวจสอบมันอย่างถูกต้องอย่างไร หรือจะเรียนรู้จากสภาพแวดล้อมของโลกที่รายล้อมพวกเขาอย่างไร

ข้อมูลถูกแสดงให้ผู้คนเห็น

ข้อมูลถูกบอกแก่ผู้คน

ข้อมูลถูกสอนแก่ผู้คน

ผู้คนถูกคาดหวังให้จดจำข้อมูล

ผู้คนถูกคาดหวังให้ทำซ้ำข้อมูล

ผู้คนถูกคาดหวังให้นำข้อมูลไปปฏิบัติ

ผู้คนถูกคาดหวังให้ปกป้องข้อมูล

แต่ผู้คนไม่ได้รับการสอนว่าจะตั้งคำถาม มองเห็น เข้าใจ และเรียนรู้จากสิ่งที่ถูกแสดงแก่พวกเขาอย่างไร

มนุษย์กำลังอาศัยอยู่ภายในสภาพแวดล้อมแห่งการเรียนรู้ที่ใหญ่ที่สุดเท่าที่มีอยู่ในขณะนี้ แต่พวกเขายังไม่ได้รับการสอนอย่างเหมาะสมว่าจะเรียนรู้จากมันอย่างไร

ผู้คนถูกปล่อยให้ทำหน้าที่อยู่ภายในโลกที่พวกเขาไม่ได้รับการสอนอย่างเหมาะสมว่าจะทำความเข้าใจอย่างไร

พวกเขาไม่ได้รับการสอนผ่านเส้นทางการศึกษาที่มีโครงสร้าง และตั้งอยู่บนพื้นฐานของหลักฐาน ว่าสภาพแวดล้อมของโลกหล่อหลอมจิตใจ ความเชื่อ อารมณ์ ความไว้วางใจ พฤติกรรม การรับรู้ และความเข้าใจของพวกเขาอย่างไร

พวกเขาไม่ได้รับการสอนว่า เงิน การพึ่งพา อำนาจ ความเจ็บ เรื่องเล่า การทำซ้ำ ความกลัว แรงจูงใจ ขอบเขตการเข้าถึง และ สถานะ คำโกหกที่ถูกสร้างขึ้น มีอิทธิพลต่อมนุษยชาติอย่างไร

สภาพแวดล้อมของโลกเองคือสภาพแวดล้อมแห่งการเรียนรู้ มันกำลังนำเสนอโอกาสในการเรียนรู้แก่มนุษยชาติอยู่ตลอดเวลา

ผู้คนมักขอให้ใครมาสอน ทั้งที่กำลังยืนอยู่ภายในสภาพแวดล้อมแห่งการเรียนรู้ที่ใหญ่ที่สุดเท่าที่มีอยู่แล้ว

ดังนั้น สภาพแวดล้อมของโลกจึงกำลังให้การศึกษาแก่ผู้คนทุกวัน ไม่ว่าพวกเขาจะตระหนักถึงมันหรือไม่

ปัญหาคือผู้คนจำนวนมากไม่ได้รับการสอนว่าจะมองเห็นบทเรียนเหล่านั้นอย่างไร

พวกเขาไม่ได้รับการสอนว่าจะถามอย่างไรว่า:

อะไรหล่อหลอมความคิดของฉัน?

อะไรหล่อหลอมความเชื่อของฉัน?

อะไรหล่อหลอมอารมณ์ของฉัน?

อะไรหล่อหลอมความไว้วางใจของฉัน?

อะไรหล่อหลอมพฤติกรรมของฉัน?

อะไรหล่อหลอมการรับรู้ของฉัน?

อะไรหล่อหลอมความเข้าใจของฉัน?

อะไรหล่อหลอมโลกรอบตัวฉัน?

หากไม่มีคำถามเหล่านี้ ผู้คนอาจใช้เวลาทั้งชีวิตถูกหล่อหลอมโดยไม่ตระหนักว่ากำลังถูกหล่อหลอม

ผู้คนมักสืบทอดเพียงพื้นผิวของโลก โดยไม่เข้าใจสิ่งที่อยู่ข้างใต้

พวกเขาอาจมองเห็นระบบ

พวกเขาอาจมองเห็นกฎ

พวกเขาอาจมองเห็นอำนาจ

พวกเขาอาจมองเห็นเงิน

พวกเขาอาจมองเห็นการศึกษา

พวกเขาอาจมองเห็นปัญหาที่เกิดขึ้น

แต่ไม่ได้หมายความว่าพวกเขาจะเข้าใจว่าอะไรเป็นสิ่งที่กำลังสร้าง ปกป้อง หล่อหลอม หรืออนุญาตให้สิ่งเหล่านั้นดำเนินต่อไป

นี่คือเหตุผลที่ผู้คนไม่สามารถเรียนรู้จากสิ่งที่พวกเขามองไม่เห็น

การมองเห็นไม่ได้หมายถึงเพียงการมอง

การมองเห็นคือกระบวนการตั้งคำถามให้ลึกพอที่จะก้าวพ้นคำอธิบายบนพื้นผิว และเริ่มมองเห็นกลไกที่กำลังหล่อหลอมสภาพแวดล้อมของโลก

การมองเห็นสร้างความเข้าใจ

ความเข้าใจสร้างการเรียนรู้

การเรียนรู้สร้างการคิดอย่างอิสระ

ดังนั้น แหล่งที่มาและจุดกำเนิดจึงไม่ใช่เพียงเรื่องของการระบุว่ามีข้อมูลมาจากไหน

มันคือการเรียนรู้ว่าจะตั้งคำถามให้ลึกพอที่จะมองเห็นว่าอะไรเป็นสิ่งที่กำลังหล่อหลอมข้อมูลนั่นเอง

ผู้คนที่ต้องเรียนรู้ที่จะถามว่า:

ใครสร้างสิ่งนี้?

มันมาจากไหน?

ทำไมมันจึงถูกสร้างขึ้น?

ใครได้ประโยชน์จากมัน?

มีแรงจูงใจอะไรอยู่?

อะไรมีอิทธิพลต่อมัน?

อะไรปกป้องมัน?

อะไรถูกซ่อนอยู่?

อะไรถูกทำซ้ำ?

อะไรหล่อหลอมผู้คนที่เกี่ยวข้อง?

สภาพแวดล้อมของโลกแบบใดเป็นผู้ผลิตมันขึ้นมา?

คำถามเหล่านี้สำคัญ เพราะผู้คนไม่ได้สืบทอดเพียงข้อมูล

พวกเขาสืบทอดพฤติกรรม

พวกเขาสืบทอดระบบ

พวกเขาสืบทอดเรื่องเล่า

พวกเขาสืบทอดการพึ่งพา

พวกเขาสืบทอดความเจ็บ

พวกเขาสืบทอดอำนาจ

พวกเขาสืบทอดรูปแบบที่เกิดซ้ำ

พวกเขายังสืบทอดคำโกหกที่ถูกสร้างขึ้นด้วย

คำโกหกที่ถูกสร้างขึ้นไม่ได้มีอยู่เพียงในฐานะข้อมูลเท็จแต่ละชิ้น
ที่แยกจากกัน

คำโกหกที่ถูกสร้างขึ้นฝังตัวอยู่ในสภาพแวดล้อมของโลกเอง

มันถูกทำให้เป็นเรื่องปกติ

มันถูกปกป้อง

มันถูกทำซ้ำ

มันถูกแก้ต่าง

ท้ายที่สุดมันถูกยอมรับว่าเป็นความจริง

จากนั้นผู้คนก็สืบทอดคำโกหกที่ถูกสร้างขึ้นเหล่านั้น โดยไม่เคย
ตระหนักเลยว่าเดิมทีมันถูกสร้างขึ้น

ผู้คนถูกสอนว่าจะทำหน้าที่อย่างไรภายในสภาพแวดล้อมของ
โลก โดยไม่ได้รับการสอนผ่านเส้นทางการศึกษาที่มีโครงสร้าง
และตั้งอยู่บนพื้นฐานของหลักฐานว่าจะทำความเข้าใจมันอย่างไร

ผู้คนสามารถเก่งอย่างมากในการทำหน้าที่อยู่ภายในโลกที่พวกเขา
เขาไม่ได้เข้าใจอย่างเหมาะสม

การทำหน้าที่ทำให้ผู้คนอยู่รอดภายในระบบได้

ความเข้าใจทำให้ผู้คนเรียนรู้จากระบบได้

หากการศึกษาสอนผู้คนเพียงให้ทำหน้าที่อยู่ภายในสภาพ
แวดล้อมของโลก การศึกษาก็ช่วยผลิตซ้ำสภาพแวดล้อมของ
โลกแบบเดิม

จากนั้นผู้คนก็กลายเป็นผลผลิตของสภาพแวดล้อมของโลก
แทนที่จะเป็นผู้เรียนรู้จากสภาพแวดล้อมของโลก

มนุษยชาติกำลังอาศัยอยู่ภายในสภาพแวดล้อมของโลกที่
มนุษยชาติเองสร้างขึ้นใหม่อย่างต่อเนื่อง

สภาพแวดล้อมของโลกหล่อหลอมผู้ใหญ่

ผู้ใหญ่หล่อหลอมครู

ครูหล่อหลอมเด็ก

เด็กเติบโตเป็นผู้ใหญ่

จากนั้นผู้ใหญ่ก็สร้างสภาพแวดล้อมของโลกแบบเดิมขึ้นมาใหม่

วงจรนี้จะดำเนินต่อไปอย่างไม่สิ้นสุด เว้นแต่ผู้คนจะเรียนรู้ว่าจะ
ตั้งคำถามต่อมันผ่านเส้นทางการตั้งคำถามที่มีโครงสร้างและตั้ง
อยู่บนพื้นฐานของหลักฐานอย่างไร

ผู้คนต้องเข้าใจด้วยว่าจิตใจของตนเองคือเครื่องมือที่สำคัญที่สุด
ในการเรียนรู้จากสภาพแวดล้อมของโลก

ไม่มีตำแหน่ง อำนาจ ระบบ สถาบัน แหล่งข้อมูล หรือบุคคลใด
สามารถสร้างความเข้าใจแทนอีกคนหนึ่งได้อย่างเป็นอิสระ

ความเข้าใจต้องได้รับการพัฒนาขึ้นโดยจิตใจของแต่ละบุคคลเอง

การตั้งคำถามพัฒนาความเข้าใจ

ความเข้าใจพัฒนาการเรียนรู้

การเรียนรู้พัฒนาการคิดอย่างอิสระ

ดังนั้นผู้คนที่ต้องเรียนรู้จากสาเหตุ แทนที่จะทำซ้ำผลลัพธ์อย่างไม่
มีที่สิ้นสุด

พวกเขาต้องเรียนรู้ว่าอะไรเป็นสิ่งที่กำลังหล่อหลอมโลก แทนที่
จะเพียงปรับตัวเข้ากับมัน

นี่คือเหตุผลที่แหล่งที่มาและจุดกำเนิดอยู่ที่จุดเริ่มต้นของชุด
เครื่องมือการตั้งคำถาม Learn to Question (L2Q)

หากแหล่งที่มาและจุดกำเนิดอ่อนแอ ทุกส่วนอื่นก็จะอ่อนแอลง
ไปด้วย

มาตรฐานหลักฐานจะอ่อนแอลง

แรงจูงใจและผลประโยชน์จะอ่อนแอลง

ลักษณะนิสัยและความสม่ำเสมอจะอ่อนแอลง

การอนุญาตให้ตั้งคำถามจะอ่อนแอลง

อิทธิพลทางอารมณ์จะอ่อนแอลง

เรื่องเล่ากับความเป็นจริงจะอ่อนแอลง

ผลกระทบทางจิตวิทยาจะอ่อนแอลง

การใช้มาตรฐานเดียวกันทุกที่จะอ่อนแอลง

ดังนั้น แหล่งที่มาและจุดกำเนิดจึงเป็นรากฐานของกรอบทั้งหมด

มันคือจุดเริ่มต้นที่ทำให้ผู้คนเริ่มเรียนรู้จากโลกเอง

ลำดับความก้าวหน้าคือ:

ตั้งคำถาม

มองเห็น

เข้าใจ

เรียนรู้

พัฒนาการคิดอย่างอิสระ

นี่คือวิธีที่ผู้คนหยุดทำซ้ำโลกที่พวกเขาไม่ได้เข้าใจอย่างเหมาะสม

นี่คือวิธีที่ผู้คนเริ่มเรียนรู้จากสภาพแวดล้อมของโลก แทนที่จะ
เพียงกลายเป็นผลผลิตของมัน

และนี่คือเหตุผลที่แหล่งที่มาและจุดกำเนิดเป็นส่วนแรกของชุด
เครื่องมือการตั้งคำถาม Learn to Question (L2Q)

การรับรู้

ผู้คนถูกล่อหลอมโดยสภาพแวดล้อมของโลก ก่อนที่พวกเขาจะ
ตระหนักว่ามันกำลังหล่อหลอมพวกเขา

หนึ่งในเหตุผลที่ใหญ่ที่สุดที่รูปแบบซ้ำ ๆ ยังคงดำเนินต่อไปทั่ว
โลก คือผู้คนมักเชื่อในสิ่งที่พวกเขาเห็นซ้ำ ๆ

ผู้คนสามารถเข้าใจผิดว่าการทำซ้ำคือความจริง

ผู้คนสามารถเข้าใจผิดว่าความคุ้นเคยคือหลักฐาน

ผู้คนสามารถเข้าใจผิดว่าความนิยมคือความน่าเชื่อถือ

ผู้คนสามารถเข้าใจผิดว่าอำนาจคือความถูกต้อง

ผู้คนสามารถเข้าใจผิดว่าการมองเห็นได้คือความสำคัญ

ผู้คนสามารถเข้าใจผิดว่าความมั่นใจคือความเชี่ยวชาญ

ผู้คนสามารถเข้าใจผิดว่าสถานะคือความเข้าใจ

ผู้คนจำนวนมากไม่ตระหนักว่าการรับรู้ของตนกำลังถูก
หล่อหลอมอยู่ตลอดเวลา

ผู้คนไม่ได้รับการสอนผ่านเส้นทางการศึกษาที่มีโครงสร้างและตั้งอยู่บนพื้นฐานของหลักฐานว่าความเชื่อของพวกเขาก่อตัวขึ้นอย่างไร

พวกเขาถูกสอนว่าควรเชื่ออะไร

พวกเขาไม่ได้รับการสอนว่าพวกเขามาเชื่อสิ่งนั้นได้อย่างไร

ดังนั้นผู้คนควรถามว่า:

ฉันมาเชื่อสิ่งนี้ได้อย่างไร?

ใครเป็นผู้แนะนำความเชื่อนี้ให้ฉัน?

ฉันเชื่อสิ่งนี้มานานแค่ไหนแล้ว?

ฉันสัมผัสกับสิ่งนี้บ่อยเพียงใด?

อะไรเป็นสิ่งที่เสริมความเชื่อนี้ซ้ำแล้วซ้ำอีก?

ฉันได้ตรวจสอบมันด้วยตนเองอย่างเป็นอิสระหรือไม่?

หรือฉันเพียงสืบทอดมันมา?

เด็กก็ถูกหล่อหลอมโดยสภาพแวดล้อมของโลกเช่นกัน ในขณะที่การศึกษาในปัจจุบันไม่ได้สอนเส้นทางการศึกษาที่มีโครงสร้างและตั้งอยู่บนพื้นฐานของหลักฐานสำหรับการเรียนรู้ว่าจะตั้งคำถามต่อมันอย่างไร

เด็กสังเกตผู้ใหญ่

เด็กสังเกตพฤติกรรม

เด็กสังเกตระบบ

เด็กสังเกตอำนาจ

เด็กสังเกตเงิน

เด็กสังเกตการฟังพา

เด็กสังเกตเรื่องเล่า

เด็กสังเกตการทำซ้ำ

เด็กสังเกตความเจียบ

เด็กสังเกตว่าสิ่งใดได้รับรางวัล

เด็กสังเกตว่าสิ่งใดถูกทำให้ไม่ยอมทำ

ดังนั้นสภาพแวดล้อมของโลกจึงเริ่มสอนเด็ก ในขณะที่การศึกษาในปัจจุบันไม่ได้มอบเส้นทางที่มีโครงสร้างและตั้งอยู่บนพื้นฐานของหลักฐานสำหรับการเรียนรู้ว่าจะตั้งคำถามต่อมันอย่างไร

ผู้ใหญ่ก็ได้รับการศึกษาจากสภาพแวดล้อมของโลกอย่างต่อเนื่องเช่นกัน ไม่ว่าพวกเขาจะตระหนักถึงมันหรือไม่

หากการศึกษาไม่สอนเด็กและผู้ใหญ่ว่าจะตั้งคำถามต่อสภาพแวดล้อมของโลกจริงอย่างไร พวกเขาก็จะเข้าสู่วงจรการทำซ้ำแบบเดียวกับที่หล่อหลอมผู้คนก่อนหน้านี้พวกเขาโดยไม่รู้ตัว

ผู้คนยังสามารถติดอยู่ภายในเรื่องเล่าที่เรียบง่ายได้

ผู้คนอาจถูกกระตุ้นให้เลือกข้าง แทนที่จะเรียนรู้จากสิ่งที่ถูกแสดงแก่พวกเขา

ผู้คนอาจถูกกระตุ้นให้คิดในกรอบของฮีโร่กับผู้ร้าย แทนที่จะเข้าใจกลไกที่กำลังหล่อหลอมสภาพแวดล้อมของโลก

ยิ่งผู้คนเห็นบางสิ่งซ้ำ ๆ มากเท่าไร สิ่งนั้นก็ยิ่งกลายเป็นเรื่องปกติมากขึ้น

ยิ่งมันกลายเป็นเรื่องปกติมากขึ้น ก็ยิ่งมีโอกาสน้อยลงที่จะถูกตั้งคำถาม

ดังนั้นผู้คนควรถามว่า:

อะไรหล่อหลอมการรับรู้ของฉัน?

อะไรหล่อหลอมความไว้วางใจของฉัน?

อะไรหล่อหลอมความเข้าใจของฉัน?

อะไรหล่อหลอมความเชื่อของฉัน?

ฉันกำลังมองโลกอย่างชัดเจนหรือไม่?

หรือนั้นเพียงมองเห็นสิ่งที่ถูกนำเสนอแก่ฉันซ้ำแล้วซ้ำอีก?

แหล่งที่มาและจุดกำเนิดมีอยู่เพื่อพาผู้คนให้ก้าวพ้นการรับรู้และไปสู่ความเข้าใจ

ขอบเขตการเข้าถึง สถานะ และสภาพแวดล้อมของข้อมูล

ผู้คนมักสันนิษฐานว่าข้อมูลที่มีขอบเขตการเข้าถึงกว้างที่สุด จะต้องเป็นข้อมูลที่สำคัญที่สุด

สิ่งนี้ต้องถูกตั้งคำถาม

ผู้คนจำนวนมากติดตามเสียงที่ดังที่สุด ผู้ชมที่ใหญ่ที่สุด
แพลตฟอร์มที่ใหญ่ที่สุด และสถานะที่สูงที่สุดโดยไม่รู้ตัว

ผู้คนมักมอบความอยากรู้อยากเห็นของตนให้ผู้อื่น

ผู้คนจำนวนมากรอให้ผู้มีอำนาจบอกว่าอะไรสำคัญ ก่อนที่พวกเขาจะเริ่มสนใจ

ผู้คนจำนวนมากรอให้บางสิ่งได้รับความนิยมก่อนที่จะตรวจสอบมัน

ผู้คนจำนวนมากรอสถานะก่อนที่จะอนุญาตให้ตนเองเรียนรู้

ผู้คนจำนวนมากรอให้คนอื่นตัดสินว่าอะไรสมควรได้รับความสนใจของพวกเขา

นี่หมายความว่าผู้คนสามารถปล่อยให้ระบบของขอบเขตการเข้าถึงและสถานะเป็นผู้ตัดสินว่าจิตใจของพวกเขาได้รับอนุญาตให้ถือว่าอะไรสำคัญ

ผู้คนสามารถกลายเป็นผู้เรียนแบบเฉื่อยชาแทนที่จะเป็นผู้เรียนเชิงรุกโดยไม่รู้ตัว

ดังนั้นผู้คนควรถามว่า:

ทำไมแหล่งข้อมูลนี้จึงถูกทำให้เข้าถึงผู้คนได้กว้างขนาดนี้?

ใครควบคุมสภาพแวดล้อมที่ข้อมูลนี้ถูกแจกจ่ายผ่าน?

ใครตัดสินว่าอะไรจะถูกส่งเสริม?

ใครตัดสินว่าอะไรจะถูกทำซ้ำ?

ใครตัดสินว่าอะไรจะถูกซ่อน?

ใครตัดสินว่าอะไรจะถูกนำเสนอ?

ใครตัดสินว่าอะไรจะได้รับการมองเห็นมากขึ้น?

ใครตัดสินว่าอะไรจะสูญเสียการมองเห็น?

ผู้คนต้องเข้าใจด้วยว่าขอบเขตการเข้าถึงเองสามารถเริ่มสร้างความจริงที่ถูกรับรู้ขึ้นมาได้

ยิ่งบางสิ่งถูกมองเห็นมากเท่าไร มันก็ยิ่งคุ้นเคยมากขึ้น

ยิ่งคุ้นเคยมากขึ้น มันก็ยิ่งมีโอกาสดูถูกยอมรับมากขึ้น

ยิ่งถูกยอมรับมากขึ้น มันก็ยิ่งเริ่มดูเหมือนเป็นจริงมากขึ้น

นี่คือเหตุผลที่การมองเห็นเองต้องถูกตั้งคำถาม

ดังนั้นผู้คนควรถามว่า:

ฉันติดตามแหล่งข้อมูลนี้เพราะหลักฐานหรือไม่?

หรือฉันติดตามแหล่งข้อมูลนี้เพราะมันเข้าถึงผู้คนในวงกว้าง?

ฉันติดตามแหล่งข้อมูลนี้เพราะความเข้าใจหรือไม่?

หรือฉันติดตามแหล่งข้อมูลนี้เพราะสถานะของมัน?

ฉันกำลังเพิกเฉยต่อข้อมูลเพราะมันเข้าถึงคนไม่มากพอหรือไม่?

ฉันกำลังรอให้คนอื่นบอกว่ามันสำคัญหรือไม่?

ฉันกำลังปล่อยให้คนอื่นตัดสินว่าอะไรสมควรถูกตรวจสอบหรือไม่?

ผู้คนต้องหยุดรอการอนุญาตให้เรียนรู้

ผู้คนต้องกลายเป็นผู้เรียนเชิงรุกแทนที่จะเป็นผู้เรียนแบบ
เฉื่อยชา

จิตใจของพวกเขาเองต้องกลายเป็นเครื่องมือที่สำคัญที่สุดในการ
เรียนรู้

เงิน การพึ่งพา และระบบ

เงินเป็นหนึ่งในกลไกที่ใหญ่ที่สุดที่หล่อหลอมพฤติกรรมทั่วทั้ง
สภาพแวดล้อมของโลก

ดังนั้นผู้คนต้องเรียนรู้ที่จะตั้งคำถามต่อกลไกที่ล้อมรอบข้อมูล

เงินสามารถสร้างการพึ่งพา

การพึ่งพาสามารถหล่อหลอมพฤติกรรม

พฤติกรรมสามารถหล่อหลอมสิ่งที่ถูกพูด

พฤติกรรมสามารถหล่อหลอมสิ่งที่ถูกทำซ้ำ

พฤติกรรมสามารถหลอหลอมสิ่งที่ถูกปกป้อง
พฤติกรรมสามารถหลอหลอมสิ่งที่ถูกซ่อน
พฤติกรรมสามารถหลอหลอมสิ่งที่ถูกทำลาย
พฤติกรรมสามารถหลอหลอมสิ่งที่ได้รับอนุญาตให้ดำเนินต่อไป
ดังนั้นผู้คนควรถามว่า:

แหล่งข้อมูลนี้สร้างเส้นทางของเงินหรือไม่?
แหล่งข้อมูลนี้ควบคุมเส้นทางของเงินหรือไม่?
แหล่งข้อมูลนี้ให้ทุนแก่เส้นทางของเงินหรือไม่?
แหล่งข้อมูลนี้มีอิทธิพลต่อเส้นทางของเงินหรือไม่?
แหล่งข้อมูลนี้สร้างหรือมีอิทธิพลต่อระบบที่ผู้คนพึ่งพาหรือไม่?
ผู้คนพึ่งพาระบบเหล่านั้นหรือไม่?
การพึ่งพามีอิทธิพลต่อพฤติกรรมหรือไม่?
การพึ่งพามีอิทธิพลต่อการตั้งคำถามหรือไม่?
การพึ่งพามีอิทธิพลต่อความเจ็บหรือไม?
การพึ่งพามีอิทธิพลต่อสิ่งที่ผู้คนเต็มใจจะทำหรือไม่?
นี่ไม่ใช่เรื่องของการกล่าวโทษบุคคล
มันคือเรื่องของการเข้าใจกลไกที่กำลังหลอหลอมพฤติกรรม

ครูในฐานะแหล่งข้อมูล

ครูกลายเป็นแหล่งข้อมูลสำหรับเด็ก
นี่หมายความว่าครูเองก็ต้องเรียนรู้ว่าจะตั้งคำถามอย่างไรด้วย

ครูจำนวนมากผ่านระบบการศึกษาเดียวกับที่เด็กกำลังเข้าไปอยู่
พวกเขาได้รับการสอนข้อมูล

พวกเขาได้รับการฝึกให้ถ่ายทอดข้อมูล

พวกเขาได้รับการประเมินจากข้อมูล

จากนั้นพวกเขาถูกวางไว้ในบทบาทที่ส่งต่อข้อมูลให้คนรุ่นต่อไป
นี่ไม่ใช่เรื่องของการกล่าวโทษครู

มันคือเรื่องของการเข้าใจสภาพแวดล้อมที่หล่อหลอมพวกเขา

ครูเป็นผู้มีส่วนร่วมอยู่ภายในสภาพแวดล้อมของโลกเดียวกัน

พวกเขาก็สืบทอดข้อมูลเช่นกัน

พวกเขายังได้เรียนรู้จากผู้อื่นที่ตัวเองก็ไม่ได้เรียนรู่ว่าจะ
เรียนรู้จากสภาพแวดล้อมของโลกอย่างไร

ผู้คนถูกสอนว่าจะทำหน้าที่ภายในระบบอย่างไร โดยไม่ได้รับการ
สอนว่าจะเข้าใจระบบเหล่านั้นอย่างไร

ผู้คนสามารถเก่งอย่างมากในการทำหน้าที่ภายในระบบที่พวกเขา
ไม่ได้เข้าใจอย่างเหมาะสม

ครูเองก็มักก้าวผ่านเส้นทางเดียวกันนี้

นี่เป็นหนึ่งในเหตุผลที่การทำซ้ำสามารถดำเนินต่อไปข้ามรุ่น

ดังนั้นผู้คนควรถามว่า:

ใครสอนครู?

ใครฝึกครู?

ระบบใดหล่อหลอมครู?

ครูได้รับการสอนเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมของโลกจริงหรือไม่?

ครูได้รับการสอนหรือไม่ว่า เงิน การพึ่งพา อำนาจ ความเจ็บ
เรื่องเล่า การทำซ้ำ ขอบเขตการเข้าถึง และสถานะ หล่อหลอม
มนุษยชาติอย่างไร?

หรือครูได้รับการสอนเพียงว่าจะทำหน้าที่ภายในระบบที่มีอยู่แล้ว
อย่างไร?

ดังนั้นครูควรกลายเป็นผู้เอื้อให้เกิดการตั้งคำถาม การมองเห็น
ความเข้าใจ การเรียนรู้ และการคิดอย่างอิสระ

การเรียนรู้จากคำโกหก

ผู้คนมักคิดว่าคำโกหกมีไว้เพื่อหลอกเท่านั้น

แหล่งที่มาและจุดกำเนิดสอนให้ผู้คนก้าวพ้นจากสิ่งนี้

คำโกหกสามารถกลายเป็นเครื่องมือทางการศึกษาได้ เมื่อจิตใจ
พร้อมที่จะตั้งคำถามต่อมัน

คำโกหกเปิดเผยพฤติกรรม

คำโกหกเปิดเผยการพึ่งพา

คำโกหกเปิดเผยแรงจูงใจ

คำโกหกเปิดเผยเรื่องเล่า

คำโกหกเปิดเผยความเจ็บ

คำโกหกเปิดเผยรูปแบบที่เกิดซ้ำ

คำโกหกเปิดเผยสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อผู้คนไม่ได้รับการสอนว่าจะตั้งคำ
ถามต่อสิ่งที่คำโกหกเปิดเผยอย่างไร

ดังนั้นผู้คนควรถามว่า:

คำโกหกนี้เปิดเผยอะไร?

กลไกใดอนุญาตให้คำโกหกนี้ดำเนินต่อไป?

ใครได้ประโยชน์จากคำโกหกนี้?

ใครปกป้องคำโกหกนี้?

ใครทำซ้ำคำโกหกนี้?

คำโกหกนี้เปิดเผยรูปแบบที่เกิดซ้ำแบบใด?

มนุษยชาติสามารถเรียนรู้อะไรจากคำโกหกนี้?

จุดประสงค์ไม่ใช่การสอนให้ผู้คนเกลียดคำโกหก

จุดประสงค์คือการสอนให้ผู้คนเรียนรู้จากมัน

การเรียนรู้จากสิ่งที่ถูกแสดง

ผู้คนจำนวนมากตอบสนองต่อสิ่งที่ถูกแสดงแก่พวกเขา แทนที่จะเรียนรู้จากสิ่งนั้น

การตอบสนองมักหยุดความก้าวหน้า

ผู้คนโกรธ

ผู้คนหวาดกลัว

ผู้คนเลือกข้าง

ผู้คนปกป้องจุดยืน

ผู้คนโจมตีจุดยืน

ผู้คนติดอยู่ภายในเรื่องเล่า

แหล่งที่มาและจุดกำเนิดสอนให้ผู้คนก้าวพ้นจากการตอบสนอง

ผู้คนควรถามว่า:

เราเรียนรู้อะไรจากสิ่งนี้ได้?

พฤติกรรมใดกำลังถูกเปิดเผย?

รูปแบบที่เกิดซ้ำใดกำลังถูกเปิดเผย?

สิ่งนี้เปิดเผยอะไรเกี่ยวกับมนุษยชาติ?

สิ่งนี้เปิดเผยอะไรเกี่ยวกับการพึ่งพา?

สิ่งนี้เปิดเผยอะไรเกี่ยวกับเงิน?

สิ่งนี้เปิดเผยอะไรเกี่ยวกับความเจ็บ?

สิ่งนี้เปิดเผยอะไรเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมของโลก?

ผู้คนต้องเข้าใจด้วยว่าพวกเขาไม่ได้เพียงเรียนรู้ข้อมูล

พวกเขา กำลังเรียนรู้ว่าจะมองโลกอย่างไร

ลำดับความก้าวหน้ากลายเป็น:

ตั้งคำถาม

มองเห็น

เข้าใจ

เรียนรู้

พัฒนาการคิดอย่างอิสระ

นี่คือวิธีที่ผู้คนเปลี่ยนผ่านจากการเป็นผลผลิตของสภาพแวดล้อมของโลก ไปสู่การเป็นผู้เรียนรู้จากสภาพแวดล้อมของโลก

แหล่งที่มาที่มองเห็นได้เทียบกับแหล่งที่มาสูงสุด

หนึ่งในข้อจำกัดที่ใหญ่ที่สุดของการตั้งคำถามของมนุษย์ คือผู้คนมักหยุดอยู่ที่แหล่งที่มาที่มองเห็นได้แห่งแรก

ผู้คนที่เห็นบุคคลคนหนึ่ง

ผู้คนที่เห็นองค์กรหนึ่ง

ผู้คนที่เห็นรัฐบาลหนึ่ง

ผู้คนที่เห็นข้าราชการคนหนึ่ง

ผู้คนที่เห็นสื่อหนึ่งแห่ง

ผู้คนที่เห็นผู้เชี่ยวชาญคนหนึ่ง

ผู้คนที่เห็นผู้สร้างเนื้อหาออนไลน์คนหนึ่ง

จากนั้นผู้คนที่เชื่อว่าพวกเขาระบุแหล่งที่มาได้แล้ว

แต่แหล่งที่มาและจุดกำเนิดสอนให้ผู้คนที่ตั้งคำถามต่อไป

แหล่งที่มาที่มองเห็นได้อาจไม่ใช่แหล่งที่มาสูงสุด

แหล่งที่มาที่มองเห็นได้อาจกำลังนำข้อมูลไปปฏิบัติ

แหล่งที่มาที่มองเห็นได้อาจกำลังทำซ้ำข้อมูล

แหล่งที่มาที่มองเห็นได้อาจกำลังปกป้องข้อมูล

แหล่งที่มาที่มองเห็นได้อาจพึ่งพาแหล่งอื่น

แหล่งที่มาที่มองเห็นได้เองอาจถูกหล่อหลอมโดยสภาพแวดล้อมของโลก

แหล่งที่มาที่มองเห็นได้เองอาจยังคงเรียนรู้จากสภาพแวดล้อมของโลก

ผู้คนมักหยุดอยู่ที่คำอธิบายแรกที่ได้รับ

คำอธิบายแรกอาจให้ความรู้สึกสบายใจ

คำอธิบายแรกอาจให้ความรู้สึกครบถ้วน

คำอธิบายแรกอาจให้ความรู้สึกน่าพอใจ
แต่ความรู้สึกพอใจไม่ใช่สิ่งเดียวกับความเข้าใจ
ดังนั้นผู้คนควรถามว่า:
นี่คือแหล่งที่มาที่แท้จริงหรือไม่?
หรือเป็นเพียงแหล่งแรกที่ฉันพบ?
ใครอยู่เบื้องหลังแหล่งนี้?
ใครมีอิทธิพลต่อแหล่งนี้?
ใครได้ประโยชน์จากแหล่งนี้?
แหล่งนี้กำลังทำงานอยู่ภายในสภาพแวดล้อมแบบใด?
กลไกใดกำลังหล่อหลอมแหล่งนี้?
ผู้คนมักหยุดเร็วเกินไป
แหล่งที่มาและจุดกำเนิดสอนให้ผู้คนดำเนินต่อไป

เหตุจูงใจที่เป็นไปได้

ผู้คนมักหยุดอยู่ที่ข้อสรุปแบบง่ายเกินไป
รัฐบาลไม่ดี
สื่อไม่ดี
ตำรวจไม่ดี
อำนาจไม่ดี
สถาบันไม่ดี

ผู้คนมักตอบสนองทางอารมณ์ต่อสิ่งที่ถูกแสดงแก่พวกเขา แทน
ที่จะตรวจสอบว่าสามารถเรียนรู้อะไรจากมันได้

แหล่งที่มาและจุดกำเนิดสอนให้ผู้คนก้าวพ้นข้อสรุปแบบง่าย

ดังนั้นผู้คนควรถามว่า:

ฉันกำลังตั้งข้อสมมติอะไรอยู่?

ฉันกำลังยอมรับคำอธิบายแรกหรือไม่?

มีเหตุจูงใจใดที่ฉันยังไม่ได้พิจารณา?

มีคำอธิบายใดที่ฉันยังไม่ได้พิจารณา?

มีผลลัพธ์ระยะยาวใดที่ฉันยังไม่ได้พิจารณา?

ฉันกำลังตั้งคำถามอยู่เพียงภายในเรื่องเล่าที่ถูกแสดงให้ฉันเห็นหรือไม่?

จุดประสงค์ไม่ใช่การล็อกผู้คนไว้กับข้อสรุปหนึ่ง

จุดประสงค์คือช่วยให้ผู้คนตรวจสอบความเป็นไปได้ด้วยตนเอง
อย่างเป็นอิสระ และเรียนรู้จากสิ่งที่ถูกแสดงแก่พวกเขา

สภาพแวดล้อมของโลกกำลังสอนอยู่ตลอดเวลา

ผู้คนมักรอให้มีใครมาสอน ทั้งที่กำลังยืนอยู่ภายในสภาพแวดล้อมแห่งการเรียนรู้ที่ใหญ่ที่สุดเท่าที่มีอยู่แล้ว

สภาพแวดล้อมของโลกกำลังสอนอยู่ตลอดเวลา

มันสอนผ่านพฤติกรรม

มันสอนผ่านการทำซ้ำ

มันสอนผ่านเรื่องเล่า

มันสอนผ่านแรงจูงใจ

มันสอนผ่านการพึ่งพา

มันสอนผ่านอำนาจ

มันสอนผ่านผลที่ตามมา

มันสอนผ่านความเจ็บ

ปัญหาไม่ใช่ว่าบทเรียนไม่มีอยู่

ปัญหาคือผู้คนยังไม่ได้รับเส้นทางการศึกษาที่มีโครงสร้างและตั้งอยู่บนพื้นฐานของหลักฐาน เพื่อให้มองเห็นและเรียนรู้จากบทเรียนเหล่านั้น

ดังนั้นผู้คนควรถามว่า:

สิ่งนี้กำลังสอนอะไรฉัน?

สิ่งนี้กำลังเปิดเผยรูปแบบที่เกิดซ้ำแบบใด?

ผลที่ตามมาแบบใดกำลังถูกแสดง?

พฤติกรรมใดกำลังถูกเปิดเผย?

มนุษยชาติสามารถเรียนรู้อะไรจากสิ่งนี้?

มนุษยชาติกำลังเรียนรู้จากมนุษยชาติ

มนุษยชาติส่วนใหญ่กำลังได้รับการสอนโดยมนุษยชาติเอง

แต่มนุษยชาติเองยังไม่ได้รับการสอนว่าจะเรียนรู้จากสภาพแวดล้อมของโลกอย่างไร

ผู้คนสืบทอดข้อมูลก่อนที่จะเรียนรู้ว่าจะตรวจสอบมันอย่างเป็นอิสระอย่างไร

ผู้คนปกป้องข้อมูลก่อนที่จะเข้าใจมัน

ผู้คนตอบสนองก่อนที่จะเรียนรู้

ผู้คนทำตามก่อนที่จะตั้งคำถาม

ผู้คนทำซ้ำก่อนที่จะเข้าใจ

ผู้คนหยุดอยู่ที่คำอธิบายง่าย ๆ เพราะพวกเขาไม่ได้รับการสอน
เส้นทางที่มีโครงสร้างสำหรับการพัฒนาการตั้งคำถามที่ลึกขึ้น

นี่ไม่ได้หมายความว่ามนุษยชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้

มันหมายความว่ามนุษยชาติต้องการเครื่องมือที่ดีกว่าสำหรับการ
เรียนรู้

การทำตาม ความเชื่อ และการมอบการคิดให้ผู้อื่น

หนึ่งในกลไกที่ใหญ่ที่สุดที่ทำให้สภาพแวดล้อมของโลกเกิดซ้ำ คือ
การมอบการคิดให้ผู้อื่น

ผู้คนถูกสอนให้ทำตาม โดยไม่ได้รับการสอนให้ตั้งคำถามต่อสิ่งนี้

ผู้คนถูกสอนว่าบางคนรู้มากกว่าพวกเขา

ผู้คนถูกสอนให้ไว้วางใจตำแหน่ง

ผู้คนถูกสอนให้ไว้วางใจอำนาจ

ผู้คนถูกสอนให้ไว้วางใจบทบาท

ผู้คนถูกสอนให้ไว้วางใจสถานะ

ผู้คนถูกสอนให้จดจำสิ่งที่ถูกบอก

จากนั้นผู้คนได้รับคำตอบแทนให้นำสิ่งที่ถูกบอกให้ทำตามไป
ปฏิบัติ

ผู้คนจำนวนมากจึงปล่อยให้คนอื่นคิดแทนตน

ดังนั้นผู้คนควรถามว่า:

ฉันกำลังปล่อยให้คนอื่นคิดแทนฉันหรือไม่?

ฉันกำลังปล่อยให้คนอื่นตั้งคำถามแทนฉันหรือไม่?

ฉันกำลังปล่อยให้คนอื่นตัดสินความจริงแทนฉันหรือไม่?

ฉันกำลังไว้วางใจตำแหน่งแทนหลักฐานหรือไม่?

ฉันกำลังไว้วางใจสถานะแทนพฤติกรรมหรือไม่?

ฉันกำลังไว้วางใจอำนาจแทนความเข้าใจหรือไม่?

ผู้คนที่ต้องเข้าใจด้วยการออกจากเรื่องเล่าหนึ่ง ไม่ได้สร้างการ
คิดอย่างอิสระโดยอัตโนมัติ

ผู้คนที่สามารถออกจากอำนาจหนึ่งแล้วไปรับอำนาจอีกแห่งหนึ่ง

ผู้คนที่สามารถออกจากกลุ่มหนึ่งแล้วเข้าร่วมอีกกลุ่มหนึ่ง

ผู้คนที่สามารถออกจากคำอธิบายหนึ่งแล้วสืบทอดอีกคำอธิบาย
หนึ่ง

การคิดอย่างอิสระไม่ใช่การเปลี่ยนข้าง

การคิดอย่างอิสระคือการเรียนรู้ว่าจะตั้งคำถามต่อทุกฝ่าย
อย่างไร

ความก้าวหน้าของจิตสำนึกมนุษย์

จุดประสงค์ของแหล่งที่มาและจุดกำเนิดยิ่งใหญ่กว่าการสอน
ผู้คนที่ว่าจะตั้งคำถามต่อข้อมูลอย่างไรอย่างมาก

มันคือการทำให้ความสามารถของมนุษยชาติในการเรียนรู้จาก
สภาพแวดล้อมของโลกก้าวหน้า

ความก้าวหน้าของจิตสำนึกมนุษย์ไม่ได้เป็นเพียงเรื่องของการ
สะสมข้อมูลให้มากขึ้น

มันคือการกลายเป็นผู้เรียนรู้ที่ดีขึ้น

มันคือการเพิ่มความสามารถของมนุษยชาติในการตั้งคำถาม

เพิ่มความสามารถของมนุษยชาติในการมองเห็น
เพิ่มความสามารถของมนุษยชาติในการเข้าใจ
เพิ่มความสามารถของมนุษยชาติในการเรียนรู้
เพิ่มความสามารถของมนุษยชาติในการคิดอย่างอิสระ
ผู้คนต้องเข้าใจด้วยว่าทุกคนอยู่ภายในสภาพแวดล้อมของโลก
ไม่มีใครอยู่นอกมัน
รัฐบาลอยู่ในมัน
สื่ออยู่ในมัน
ครูอยู่ในมัน
ตำรวจอยู่ในมัน
สถาบันอยู่ในมัน
พ่อแม่อยู่ในมัน
เด็กอยู่ในมัน
ผู้เชี่ยวชาญอยู่ในมัน
ผู้เขียนอยู่ในมัน
ผู้อ่านอยู่ในมัน
ทุกคนกำลังมีอิทธิพลต่อมัน
ทุกคนกำลังถูกมันมีอิทธิพล
ทุกคนกำลังมีส่วนร่วมอยู่ในมัน
ทุกการตัดสินใจช่วยการทำซ้ำ หรือช่วยการเรียนรู้
การยอมรับ

การทำซ้ำ

การทำตาม

การแบ่งปัน

การปกป้อง

การนั่งเงียบ

ทั้งหมดมีผลตามมา

ลำดับแบบพื้นฐานมักเป็นดังนี้:

ทำตาม

ตอบสนอง

ปกป้อง

ทำซ้ำ

เลือกข้าง

ลำดับที่ก้าวหน้าคือ:

ตั้งคำถาม

มองเห็น

เข้าใจ

เรียนรู้

พัฒนาการคิดอย่างอิสระ

เรียนรู้จากสภาพแวดล้อมของโลก

ปลายทางไม่ใช่การตั้งคำถามอย่างไม่มีที่สิ้นสุด

ปลายทางคือความเข้าใจ

ปลายทางคือการเรียนรู้

ปลายทางคือการคิดอย่างอิสระ

จุดประสงค์ไม่ใช่เพียงการปรับปรุงการตั้งคำถาม

จุดประสงค์คือการปรับปรุงความสามารถของมนุษยชาติในการ
เรียนรู้จากสภาพแวดล้อมของโลกเอง

นี่คือวิธีที่ผู้คนเปลี่ยนผ่านจากการเป็นผลผลิตของสภาพ
แวดล้อมของโลก ไปสู่การเป็นผู้เรียนรู้จากสภาพแวดล้อมของ
โลก

ส่วนที่ 2 - มาตรฐานหลักฐาน

มาตรฐานหลักฐานคืออะไรจริง ๆ

ส่วนที่ 1 ได้วางหลักว่าผู้คนต้องเรียนรู้จากสภาพแวดล้อมของโลก แทนที่จะเพียงกลายเป็นผลผลิตของมัน

แหล่งที่มาและจุดกำเนิดเริ่มต้นด้วยการถามว่า ข้อมูล ระบบ เรื่องราว กฎ ต้าแหน่ง พฤติกรรม และรูปแบบที่เกิดซ้ำ มาจากไหน อะไรหล่อหลอมมัน สิ่งเหล่านั้นแสดงอะไรให้เห็นเมื่อเวลาผ่านไป และสภาพแวดล้อมของโลกแบบใดเป็นผู้ผลิตมันขึ้นมา

ส่วนที่ 2 เข้าสู่มาตรฐานหลักฐาน

มาตรฐานหลักฐานถามว่าหลักฐานสนับสนุนสิ่งที่กำลังถูกกล่าวอ้าง ถูกสอน ถูกทำซ้ำ ถูกปกป้อง ถูกบันทึก ถูกนำเสนอ หรือถูกบังคับใช้จริงหรือไม่

มาตรฐานหลักฐานมีอยู่ เพราะผู้คนถูกสอนว่าควรเชื่ออะไร โดยไม่ได้รับการสอนอย่างเหมาะสมว่าหลักฐานจริง ๆ คืออะไร

ข้อมูลถูกแสดงให้ผู้คนเห็น

ข้อมูลถูกบอกแก่ผู้คน

ข้อมูลถูกสอนแก่ผู้คน

ผู้คนถูกคาดหวังให้ยอมรับข้อมูล

ผู้คนถูกคาดหวังให้ทำซ้ำข้อมูล

ผู้คนถูกคาดหวังให้ปกป้องข้อมูล

แต่ผู้คนไม่ได้รับการสอนว่าจะตรวจสอบอย่างเหมาะสมได้อย่างไรว่าหลักฐานสนับสนุนสิ่งที่กำลังถูกพูดหรือไม่

สิ่งนี้สร้างหนึ่งในปัญหาที่ใหญ่ที่สุดภายในสภาพแวดล้อมของโลก

ข้อมูลสามารถถูกนำเสนอว่าเป็นความจริงก่อนที่จะถูกตั้งคำถามอย่างเหมาะสม

เรื่องราวสามารถถูกทำซ้ำว่าเป็นความจริงก่อนที่จะมีการตรวจสอบหลักฐาน

ตำแหน่งสามารถถูกปฏิบัติราวกับเป็นหลักฐาน

อำนาจสามารถถูกปฏิบัติราวกับเป็นหลักฐาน

ระบบสามารถถูกปฏิบัติราวกับเป็นหลักฐาน

ความนิยมสามารถถูกปฏิบัติราวกับเป็นหลักฐาน

บันทึกที่เป็นลายลักษณ์อักษรสามารถถูกปฏิบัติราวกับเป็นหลักฐาน

คำกล่าวอ้างที่ถูกทำซ้ำสามารถถูกปฏิบัติราวกับเป็นหลักฐาน

ความกลัวสามารถถูกนำเสนอราวกับเป็นหลักฐาน

เรื่องเล่าตอบโต้สามารถถูกปฏิบัติราวกับเป็นหลักฐาน

เนื้อหาที่ถูกสร้างขึ้น ดัดแปลง คัดเลือก หรือประดิษฐ์ขึ้นสามารถถูกนำเสนอราวกับเป็นหลักฐาน

แต่ไม่มีสิ่งใดเหล่านี้เป็นหลักฐานได้ด้วยตัวมันเอง

มาตรฐานหลักฐานมีอยู่เพื่อหยุดไม่ให้ข้อมูลที่ไม่มีสิ่งรองรับกลายเป็นความจริงที่ถูกยอมรับ

มาตรฐานหลักฐานสอนให้ผู้คนชะลอก่อนการยอมรับจะเกิดขึ้น

มันสอนให้ผู้คนถามว่า อะไรกำลังถูกแสดงจริง ๆ อะไรกำลังถูกกล่าวอ้าง อะไรสนับสนุนคำกล่าวอ้าง อะไรขาดหาย อะไร

ขัดแย้งกับมัน อะไรกำลังถูกนำเสนอผ่านความกลัวหรือแรง
กดดันทางอารมณ์ และอะไรเป็นเพียงสิ่งที่ถูกทำซ้ำจนดูเหมือน
เป็นความจริง

มาตรฐานหลักฐานไม่ได้แทนที่แหล่งที่มาและจุดกำเนิด
มันสร้างต่อจากสิ่งนั้น

แหล่งที่มาและจุดกำเนิดถามว่าบางสิ่งมาจากไหน และอะไร
หล่อหลอมมัน

มาตรฐานหลักฐานถามว่าหลักฐานสนับสนุนสิ่งที่ถูกกล่าวอ้าง
จากมันหรือไม่

จุดประสงค์ของมาตรฐานหลักฐานไม่ใช่การบอกผู้คนที่ควรเชื่อ
อะไร

จุดประสงค์คือการสอนผู้คนที่ควรจะตรวจสอบข้อมูลอย่างไร ก่อนที่
พวกเขาจะเชื่อ ทำซ้ำ ปกป้อง หรือกระทำตามข้อมูลนั้น

หลักฐานต้องทำอะไร

หลักฐานไม่ใช่เพียงข้อมูลที่มีอยู่

หลักฐานต้องแสดงบางสิ่ง

หลักฐานต้องสนับสนุนสิ่งที่กำลังถูกกล่าวอ้าง

หลักฐานต้องทนต่อการตั้งคำถามได้

หลักฐานต้องเปิดให้มีการตรวจสอบเพิ่มเติม

หลักฐานต้องเชื่อมโยงกับความเป็นจริง

หลักฐานต้องสอดคล้องกับพฤติกรรม

หลักฐานต้องเปิดเผยความขัดแย้ง

หลักฐานต้องคงความสม่ำเสมอเมื่อเวลาผ่านไป

หลักฐานต้องช่วยให้ผู้คนเรียนรู้จากสิ่งที่ถูกแสดง

หลักฐานยังยินดีต่อการถูกตั้งคำถาม

หลักฐานไม่จำเป็นต้องได้รับการปกป้องจากการตั้งคำถาม

หลักฐานไม่หวาดกลัวการตรวจสอบ

หลักฐานไม่พึ่งพาตำแหน่ง อำนาจ การทำซ้ำ ความกลัว สถานะ
หรือแรงกดดันทางอารมณ์เพื่อให้อยู่รอด

การตั้งคำถามทำให้หลักฐานแข็งแรงขึ้น

การตั้งคำถามปรับปรุงความเข้าใจ

การตั้งคำถามเปิดเผยจุดอ่อน

การตั้งคำถามเปิดเผยความขัดแย้ง

การตั้งคำถามเปิดเผยสิ่งที่ขาดหาย

การตั้งคำถามเปิดเผยสิ่งที่ไม่มีสิ่งรองรับ

การตั้งคำถามช่วยให้ผู้คนเรียนรู้

ข้อมูลที่ไม่มีสิ่งรองรับมักต่อต้านการตั้งคำถาม เพราะการตั้งคำถามคุกคามสิ่งที่ไม่สามารถรองรับได้อย่างเหมาะสม

ดังนั้นมาตรฐานหลักฐานจึงสอนผู้คนว่าการตั้งคำถามไม่ใช่ศัตรู
ของความจริง

การตั้งคำถามคือหนึ่งในเส้นทางเข้าสู่ความจริง

ข้อมูลไม่ใช่หลักฐาน

ข้อมูลไม่ได้เป็นหลักฐานโดยอัตโนมัติ

คำกล่าวไม่ได้เป็นหลักฐานโดยอัตโนมัติ

ตำแหน่งไม่ได้เป็นหลักฐานโดยอัตโนมัติ

บทบาทไม่ได้เป็นหลักฐานโดยอัตโนมัติ

ระบบไม่ได้เป็นหลักฐานโดยอัตโนมัติ

เรื่องราวที่ถูกทำซ้ำไม่ได้เป็นหลักฐานโดยอัตโนมัติ

เรื่องราวที่ถูกเขียนไว้ไม่ได้เป็นหลักฐานโดยอัตโนมัติ

ความเชื่อที่สืบทอดมาไม่ได้เป็นหลักฐานโดยอัตโนมัติ

เรื่องเล่าที่ถูกปกป้องไม่ได้เป็นหลักฐานโดยอัตโนมัติ

การที่บุคคลได้รับคำตอบแทนให้ทำซ้ำข้อมูล ไม่ได้เป็นหลักฐานโดยอัตโนมัติ

การที่ระบบกล่าวว่าสิ่งใดเป็นจริง ไม่ได้เป็นหลักฐานโดยอัตโนมัติ

ความกลัวที่ถูกผูกเข้ากับข้อมูล ไม่ได้เป็นหลักฐานโดยอัตโนมัติ

เรื่องเล่าตอบโต้ที่คัดค้านเรื่องเล่าอีกเรื่องหนึ่ง ไม่ได้เป็นหลักฐานโดยอัตโนมัติ

ข้อมูลที่สร้างโดย AI ถูกดัดแปลง สรุป คัดเลือก หรือนำเสนอ ไม่ได้เป็นหลักฐานโดยอัตโนมัติ

ผู้คนที่ถามว่า:

อะไรกำลังถูกกล่าวอ้าง?

มีหลักฐานใดสนับสนุนมัน?

หลักฐานมาจากไหน?

หลักฐานสามารถถูกตรวจสอบได้หรือไม่?

หลักฐานสามารถถูกตั้งคำถามได้หรือไม่?

หลักฐานสนับสนุนคำกล่าวอ้างหรือไม่?

พฤติกรรมสนับสนุนคำกล่าวอ้างหรือไม่?

ความสม่ำเสมอสนับสนุนคำกล่าวอ้างหรือไม่?

มีหลักฐานใดขาดหาย?

มีหลักฐานใดถูกซ่อน?

มีหลักฐานใดขัดแย้งกับคำกล่าวอ้าง?

มีอะไรถูกยอมรับโดยไม่มีหลักฐาน?

หลักฐานนี้ถูกสร้าง ดัดแปลง คัดเลือก สรุปลง เปลี่ยนกรอบ หรือถูกนำเสนอในลักษณะที่อาจทำให้เข้าใจผิดหรือไม่?

เรื่องนี้สำคัญ เพราะผู้คนสามารถถูกสอนให้ยอมรับข้อมูล โดยไม่เคยเรียนรู้เลยว่าข้อมูลนั้นได้รับการรองรับอย่างเหมาะสมหรือไม่

พวกเขาสามารถจดจำข้อมูลที่ไม่มีสิ่งรองรับ

พวกเขาสามารถทำซ้ำข้อมูลที่ไม่มีสิ่งรองรับ

พวกเขาสามารถปกป้องข้อมูลที่ไม่มีสิ่งรองรับ

พวกเขาสามารถส่งต่อข้อมูลที่ไม่มีสิ่งรองรับไปยังคนรุ่นต่อไป

จากนั้นสภาพแวดล้อมของโลกก็เกิดซ้ำผ่านข้อมูลที่ถูกรับก่อนที่จะได้รับการตรวจสอบอย่างเหมาะสม

เรื่องราวที่ถูกทำซ้ำกลายเป็นความจริง

หนึ่งในความล้มเหลวที่ใหญ่ที่สุดของการเรียนรู้ของมนุษย์ คือผู้คนสามารถเข้าใจผิดว่าการทำซ้ำคือความจริง

เรื่องราวหนึ่งสามารถถูกสร้างขึ้น

ตำแหน่งสามารถมอบอำนาจให้มัน

ระบบสามารถทำให้มันเข้าถึงผู้คนในวงกว้างได้

เงินสามารถทำให้ผู้คนมีเหตุผลที่จะทำซ้ำมัน

เวลาสามารถมอบความคุ้นเคยให้มัน

บันทึกที่เป็นลายลักษณ์อักษรสามารถทำให้มันดูถาวร

เมื่อมีผู้คนมากพอทำซ้ำมัน ก็สามารถมอบหลักฐานทางสังคมให้มัน

จากนั้นคนรุ่นต่อไปก็สามารถสืบทอดมันในฐานะความจริง

แต่การทำซ้ำไม่ใช่หลักฐาน

เรื่องราวที่ถูกทำซ้ำไม่ใช่หลักฐาน

เรื่องราวที่ถูกเขียนไม่ใช่หลักฐาน

เรื่องราวที่สืบทอดมาไม่ใช่หลักฐาน

เรื่องราวที่ถูกปกป้องไม่ใช่หลักฐาน

เรื่องราวที่ได้รับการหนุนหลังด้วยตำแหน่ง ระบบ เงิน ขอบเขต

การเข้าถึง ความกลัว สถานะ และเวลา ก็ยังไม่ใช่หลักฐาน

เว้นแต่จะสามารถถูกตรวจสอบและรองรับได้อย่างเหมาะสม

ดังนั้นผู้คนต้องถามว่า:

ใครสร้างเรื่องราวนี้?

ใครมอบอำนาจให้มัน?

ใครทำซ้ำมัน?

ใครได้ประโยชน์จากการที่มันถูกเชื่อ?

ใครได้รับค่าตอบแทนให้รักษามันไว้?

ใครปกป้องมันจากการตั้งคำถาม?

มีหลักฐานใดสนับสนุนมัน?

มีหลักฐานใดขัดแย้งกับมัน?

เกิดอะไรขึ้นเมื่อมันถูกทำลาย?

นี่คือหลักฐานหรือไม่?

หรือเป็นเพียงความเชื่อที่สืบทอดมา?

หากไม่มีมาตรฐานหลักฐาน เรื่องราวที่ถูกทำซ้ำสามารถกลายเป็นความจริงที่ถูกยอมรับ เพียงเพราะมีผู้คนมากพอทำซ้ำมัน เขียนถึงมัน ปกป้องมัน หรือส่งต่อมัน

ตำแหน่ง อำนาจ และบทบาทที่ได้รับคำตอบแทนไม่ใช่หลักฐาน

ผู้คนมักถูกสอนให้เชื่อตำแหน่ง

พวกเขาถูกสอนให้เชื่ออำนาจ

พวกเขาถูกสอนให้เชื่อบทบาททางการ

พวกเขาถูกสอนให้เชื่อระบบ

พวกเขาถูกสอนให้เชื่อผู้ที่ได้รับคำตอบแทนให้พูด บังคับใช้สอน นำเสนอ หรือทำซ้ำข้อมูล

แต่ตำแหน่งไม่ใช่หลักฐาน

อำนาจไม่ใช่หลักฐาน

บทบาทที่ได้รับคำตอบแทนไม่ใช่หลักฐาน

ตำแหน่งทางการไม่ใช่หลักฐาน

ดังนั้นผู้คนควรถามว่า:

มีหลักฐานใดสนับสนุนตำแหน่งนี้?

มีหลักฐานใดสนับสนุนอำนาจนี้?

มีหลักฐานใดสนับสนุนบทบาทนี้?

มีหลักฐานใดสนับสนุนสิ่งที่บุคคลนี้กำลังพูด?

มีหลักฐานใดสนับสนุนสิ่งที่ระบบนี้กำลังกล่าวอ้าง?

ใครได้ประโยชน์หากสิ่งนี้ถูกเชื่อ?

ใครได้ประโยชน์หากสิ่งนี้ไม่ถูกตั้งคำถาม?

ใครได้รับค่าตอบแทนให้ทำซ้ำมัน?

ใครได้รับค่าตอบแทนให้บังคับใช้มัน?

ใครได้รับค่าตอบแทนให้ปกป้องมัน?

เกิดอะไรขึ้นเมื่อมีการขอหลักฐาน?

นี่ไม่ใช่เรื่องของการปฏิเสธทุกตำแหน่ง บทบาท ระบบ หรือ
อำนาจโดยอัตโนมัติ

มันคือการไม่เข้าใจผิดว่าสิ่งเหล่านั้นคือหลักฐาน

มาตรฐานหลักฐานสอนผู้คนว่าอำนาจยังคงต้องถูกตรวจสอบ

ตำแหน่งยังคงต้องถูกตรวจสอบ

ระบบยังคงต้องถูกตรวจสอบ

บทบาทที่ได้รับค่าตอบแทนยังคงต้องถูกตรวจสอบ

มาตรฐานเดียวกันต้องถูกใช้ทุกที่

ระบบ แหล่งที่มา และหลักฐาน

การที่ระบบหนึ่งมีอยู่ ไม่ใช่หลักฐานว่าระบบนั้นถูกสร้างขึ้นจาก
ความจริง

สิ่งนี้เชื่อมโยงโดยตรงกับแหล่งที่มาและจุดกำเนิด

แหล่งที่มาและจุดกำเนิดถามว่า:

ระบบนี้มาจากไหน?

ใครสร้างมัน?

อะไรหล่อหลอมมัน?

มันแสดงพฤติกรรมอะไรเมื่อเวลาผ่านไป?

มันปกป้องอะไร?

มันทำซ้ำอะไร?

มันซ่อนอะไร?

มันอนุญาตอะไร?

จากนั้นมาตรฐานหลักฐานถามว่า:

มีหลักฐานใดสนับสนุนคำกล่าวอ้างของระบบ?

มีหลักฐานใดขัดแย้งกับคำกล่าวอ้างเหล่านั้น?

มีหลักฐานใดขาดหาย?

มีหลักฐานใดถูกผลิตขึ้นหลังการท้าทาย?

หลักฐานแสดงความจริงหรือไม่?

หรือมันเพียงแสดงอำนาจ การปฏิบัติตาม การทำซ้ำ และการปกป้อง?

ผู้คนมักเชื่อว่าเพราะบางสิ่งมีอยู่แล้ว มันจึงต้องถูกสร้างขึ้นจากความจริง

สิ่งนี้ต้องถูกตั้งคำถาม

หากระบบถูกสร้าง รักษาไว้ หรือปกป้องโดยผู้คนที่ไม่ได้ดำเนินการจากความจริง ข้อมูล ตำแหน่ง กฎ บันทึก อำนาจ และเรื่องเล่าที่ถูกผลิตโดยระบบเหล่านั้น ก็ไม่อาจถูกยอมรับว่าเป็นความจริงเพียงเพราะมันมีอยู่

การที่ระบบเก่าแก่ไม่ใช่หลักฐานของความจริง

การที่ระบบทรงอำนาจไม่ใช่หลักฐานของความจริง

การที่ระบบเป็นทางการไม่ใช่หลักฐานของความจริง

การที่ระบบถูกทำซ้ำซ้ำมุ่นไม่ใช่หลักฐานของความจริง

การที่ระบบได้รับการปกป้องด้วยเงิน สถานะ อำนาจ ความกลัว
หรือกำลัง ไม่ใช่หลักฐานของความจริง

ดังนั้นผู้คนควรถามว่า:

มีหลักฐานใดสนับสนุนมัน?

มีหลักฐานใดขัดแย้งกับมัน?

มีหลักฐานใดขาดหาย?

มีหลักฐานใดถูกเพิกเฉย?

ระบบแสดงพฤติกรรมอะไร?

ระบบทำอะไรเมื่อถูกท้าทาย?

มันตอบหรือไม่?

มันแก้ไขหรือไม่?

มันหลีกเลี่ยงหรือไม่?

มันปกป้องตัวเองหรือไม่?

มันผลิตความจริงหรือไม่?

หรือมันผลิตการปฏิบัติตาม?

ตรงนี้คือจุดที่มาตรฐานหลักฐานเชื่อมโยงโดยตรงกับสภาพ
แวดล้อมของโลก

หลักฐานไม่ได้ใช้กับเพียงคำกล่าว

มันใช้กับระบบ

มันใช้กับกฎ

มันใช้กับอำนาจ

มันใช้กับตำแหน่ง

มันใช้กับพฤติกรรม

มันใช้กับเรื่องเล่า

มันใช้กับรูปแบบที่เกิดซ้ำ

มันใช้กับการนำเสนอที่ตั้งอยู่บนความกลัว

มันใช้กับเรื่องเล่าตอบโต้

มันใช้กับเนื้อหาที่ถูกสร้าง ดัดแปลง คัดเลือก หรือประดิษฐ์ขึ้น

นี่คือเหตุผลที่มาตรฐานหลักฐานเป็นหนึ่งในเส้นทางที่ขาดหายไปในการศึกษา

หากไม่มีมัน ผู้คนสามารถถูกสอนให้ทำหน้าที่อยู่ภายในระบบ โดยไม่เคยได้รับการสอนว่าจะตั้งคำถามอย่างไรว่าระบบเหล่านั้นได้รับการรองรับด้วยความจริง หลักฐาน ความสม่ำเสมอ และพฤติกรรมหรือไม่

มาตรฐานหลักฐานมีอยู่เพื่อหยุดไม่ให้ข้อมูลที่ไม่มีสิ่งรองรับกลายเป็นความจริงที่ถูกยอมรับ

มันช่วยให้ผู้คนเริ่มเคลื่อนจากการยอมรับไปสู่การตรวจสอบ

มันช่วยให้ผู้คนเคลื่อนจากความเชื่อไปสู่ความเข้าใจ

มันช่วยให้ผู้คนเคลื่อนจากการเป็นผลผลิตของข้อมูลที่ถูกทำซ้ำไปสู่การเป็นผู้เรียนรู้จากสภาพแวดล้อมของโลก

หลักฐานเมื่อเวลาผ่านไป

ส่วนแรกของหัวข้อนี้อธิบายว่า ข้อมูล ตำแหน่ง อำนาจ บทบาทที่ได้รับคำตอบแทน ระบบ บันทึกที่เป็นลายลักษณ์อักษร เรื่องราวที่ถูกทำซ้ำ ความเชื่อที่สืบทอดมา การนำเสนอที่ตั้งอยู่บนความกลัว เรื่องเล่าตอบโต้ และเนื้อหาที่ถูกสร้าง ดัดแปลง คัดเลือก หรือประดิษฐ์ขึ้น ไม่ได้เป็นหลักฐานโดยอัตโนมัติ

ส่วนนี้ยังอธิบายด้วยว่าหลักฐานยืนยันต่อการถูกตั้งคำถาม

ตอนนี้ส่วนนี้จะเข้าสู่ว่าหลักฐานต้องถูกตรวจสอบเมื่อเวลาผ่านไปอย่างไร

มาตรฐานหลักฐานไม่ได้ตรวจสอบเพียงช่วงเวลาเดียว

มันตรวจสอบสิ่งที่ถูกแสดงเมื่อเวลาผ่านไป

คำกล่าวเพียงครั้งเดียวอาจทำให้เข้าใจผิด

บันทึกเพียงชิ้นเดียวอาจไม่ครบถ้วน

คำอธิบายเพียงครั้งเดียวอาจถูกคัดเลือก

คำตอบเพียงครั้งเดียวอาจหลีกเลี่ยงรูปแบบที่กว้างกว่า

คำกล่าวที่เกิดขึ้นภายหลังสามารถถูกใช้แทนสิ่งที่ถูกแสดงแบบเวลาจริงได้

นี่คือเหตุผลที่หลักฐานต้องถูกตรวจสอบข้ามเวลา

ผู้คนควรถามว่า:

มีอะไรถูกแสดงเมื่อเวลาผ่านไป?

มันถูกแสดงเมื่อใด?

มันถูกแสดงแบบเวลาจริงหรือไม่?

มันถูกบันทึกหลังเหตุการณ์หรือไม่?

มันถูกอธิบายในภายหลังหรือไม่?

คำอธิบายในภายหลังสอดคล้องกับหลักฐานแบบเวลาจริงหรือไม่?

หลักฐานยังคงสม่ำเสมอหรือไม่?

พฤติกรรมยังคงสม่ำเสมอหรือไม่?

เรื่องราวเปลี่ยนไปหรือไม่?

คำอธิบายเปลี่ยนไปหรือไม่?

รูปแบบเดิมเกิดซ้ำหรือไม่?

ความขัดแย้งปรากฏขึ้นหรือไม่?

มีการเพิ่มหลักฐานหรือไม่?

มีการนำหลักฐานออกหรือไม่?

มีหลักฐานถูกเพิกเฉยหรือไม่?

เกิดอะไรขึ้นหลังการท้าทาย?

คำอธิบายที่ล่าช้าจะต้องไม่ถูกอนุญาตให้ลบล้างหลักฐานแบบเวลาจริงที่ถูกแสดงตามลำดับ

เรื่องนี้สำคัญ เพราะความจริงไม่ควรพึ่งพาช่วงเวลาที่ยากโดดเดี่ยวเพียงช่วงเดียว เมื่อรูปแบบที่ยาวกว่านั้นแสดงบางสิ่งที่แตกต่าง

หลักฐานเมื่อเวลาผ่านไปช่วยให้ผู้คนมองเห็นรูปแบบ

มันช่วยให้ผู้คนมองเห็นความขัดแย้ง

มันช่วยให้ผู้คนมองเห็นสิ่งที่ถูกปกป้อง

มันช่วยให้ผู้คนมองเห็นสิ่งที่ถูกหลีกเลี่ยง

มันช่วยให้ผู้คนมองเห็นว่าคำพูด พฤติกรรม บันทึก เวลา และผลลัพธ์ สอดคล้องกันหรือไม่

ดังนั้นมาตรฐานหลักฐานจึงสอนให้ผู้คนตรวจสอบหลักฐานใน
ฐานะส่วนหนึ่งของลำดับ ไม่ใช่เป็นชั้นข้อมูลที่แยกจากกัน

พฤติกรรมในฐานะหลักฐาน

คำพูดเพียงอย่างเดียวไม่เพียงพอ

สิ่งที่ผู้คนพูดต้องถูกเปรียบเทียบกับสิ่งที่พวกเขาทำ

พฤติกรรมสามารถเปิดเผยสิ่งที่คำกล่าวซ่อนอยู่

พฤติกรรมสามารถเปิดเผยสิ่งที่ตำแหน่งปกป้อง

พฤติกรรมสามารถเปิดเผยสิ่งที่ระบบหลักเลียง

พฤติกรรมสามารถเปิดเผยสิ่งที่เงิน การพึ่งพา ความกลัว
ตำแหน่ง ชื่อเสียง หรือแรงจูงใจหล่อหลอม

บุคคลหนึ่งอาจกล่าวว่าตนดำเนินการจากความจริง

ระบบหนึ่งอาจกล่าวว่าตนดำเนินการจากความยุติธรรม

สถาบันหนึ่งอาจกล่าวว่าตนดำเนินการจากความเอาใจใส่

บทบาทที่ได้รับคำตอบแทนอาจกล่าวว่าตนดำเนินการจากหน้าที่

ตำแหน่งหนึ่งอาจกล่าวว่าตนดำเนินการจากอำนาจ

แต่มาตรฐานหลักฐานถามว่าพฤติกรรมสนับสนุนสิ่งที่ถูกกล่าว
อ้างหรือไม่

ผู้คนควรถามว่า:

พฤติกรรมตรงกับคำพูดหรือไม่?

การกระทำตรงกับคำกล่าวอ้างหรือไม่?

ระบบตอบเมื่อถูกท้าทายหรือไม่?

อำนาจแก้ไขเมื่อถูกแสดงหลักฐานหรือไม่?

บทบาทที่ได้รับคำตอบแทนปกป้องความจริงหรือไม่?

หรือมันปกป้องตำแหน่ง ระบบ เงิน ชื่อเสียง หรือเรื่องเล่า?

ความเจ็บปวดแย้งกับคำกล่าวอ้างหรือไม่?

การหลีกเลี่ยงขัดแย้งกับคำกล่าวอ้างหรือไม่?

ความล่าช้าขัดแย้งกับคำกล่าวอ้างหรือไม่?

การนำออก การปิดกั้น การปิดทั้ง หรือการลงโทษ ขัดแย้งกับคำกล่าวอ้างหรือไม่?

พฤติกรรมเมื่อเวลาผ่านไปสามารถกลายเป็นหนึ่งในเส้นทางหลักฐานที่ชัดเจนที่สุด เพราะพฤติกรรมแสดงว่าผู้คนและระบบกำลังทำอะไรจริง ๆ ไม่ใช่เพียงสิ่งที่พวกเขาบอกว่ากำลังทำ

หากคำพูดกับพฤติกรรมแยกออกจากกัน มาตรฐานหลักฐานต้องตั้งคำถามต่อการแยกนั้น

หากคำกล่าวอ้างพูดอย่างหนึ่ง แต่พฤติกรรมแสดงอีกอย่างซ้ำ ๆ พฤติกรรมนั้นต้องถูกตรวจสอบ

หลักฐานหลังการท้าทาย

มาตรฐานหลักฐานต้องตรวจสอบด้วยว่าเกิดอะไรขึ้นหลังข้อมูลถูกท้าทาย

คำกล่าวอ้างจำนวนมากดูแข็งแรง จนกระทั่งมีการขอหลักฐานระบบจำนวนมากดูเชื่อถือ จนกระทั่งถูกขอให้ตอบ

ตำแหน่งจำนวนมากดูน่าเชื่อถือ จนกระทั่งคำกล่าวอ้างของมันถูกตรวจสอบ

เรื่องเล่าจำนวนมากดูมั่นคง จนกระทั่งความขัดแย้งถูกแสดงให้เห็น

การทำทนายเปิดเผยมาตรฐานหลักฐาน

หลักฐานยินดีต่อการถูกตั้งคำถาม เพราะการตั้งคำถามทำให้สิ่งที่จริงแข็งแกร่งขึ้น และเปิดเผยสิ่งที่อ่อนแอ ขาดหาย ชัดแจ้ง หรือไม่มีสิ่งรองรับ

ข้อมูลที่ไม่มีสิ่งรองรับมักต่อต้านการตั้งคำถาม เพราะการตั้งคำถามคุกคามสิ่งที่ไม่สามารถรองรับได้อย่างเหมาะสม

ผู้คนควรถามว่า:

เกิดอะไรขึ้นเมื่อมีการขอหลักฐาน?

มีการให้หลักฐานหรือไม่?

คำถามได้รับคำตอบหรือไม่?

ประเด็นได้รับการแก้ไขหรือไม่?

ความขัดแย้งได้รับการจัดการหรือไม่?

หลักฐานถูกเพิกเฉยหรือไม่?

ผู้ที่ถามถูกโจมตีหรือไม่?

ความเงียบถูกใช้หรือไม่?

มีการใช้อำนาจแทนหลักฐานหรือไม่?

มีการใช้กระบวนการแทนความจริงหรือไม่?

ประเด็นถูกทำให้ล่าช้าจนผู้คนหยุดตั้งคำถามหรือไม่?

ระบบถูกปกป้องแทนที่จะตรวจสอบหลักฐานหรือไม่?

สิ่งที่เกิดขึ้นหลังการทำทนายมีความสำคัญ เพราะการตอบสนองกลายเป็นหลักฐานได้

การตอบสามารถกลายเป็นหลักฐาน

การแก้ไขสามารถกลายเป็นหลักฐาน

การปฏิเสธที่จะตอบสามารถกลายเป็นหลักฐาน

การหลีกเลี่ยงสามารถกลายเป็นหลักฐาน

ความเจ็บสามารถกลายเป็นหลักฐาน

ความขัดแย้งสามารถกลายเป็นหลักฐาน

การปกป้องสามารถกลายเป็นหลักฐาน

การไม่ตอบซ้ำ ๆ สามารถกลายเป็นหลักฐาน

มาตรฐานหลักฐานสอนผู้คนให้ตรวจสอบไม่เพียงคำกล่าวอ้าง
เดิม แต่รวมถึงพฤติกรรมที่ตามมาเมื่อคำกล่าวอ้างถูกตั้งคำถาม

หลักฐาน เส้นเวลา และการตอบสนอง

มาตรฐานหลักฐานยังต้องการให้ผู้คนติดตามหลักฐานผ่านเส้น
เวลาและการตอบสนอง

หลักฐานไม่ควรถูกแยกออกจากเวลาที่มันถูกแสดง มันมาจาก
ไหน ใครเห็นมัน ใครได้รับมัน ใครสามารถทำลายมัน และเกิด
อะไรขึ้นหลังจากนั้น

ผู้คนควรถามว่า:

สิ่งนี้ถูกแสดงเมื่อใด?

สิ่งนี้ถูกแสดงที่ไหน?

ใครผลิตมัน?

ใครได้รับมัน?

ใครเห็นมัน?

ใครถูกทำลาย?

ใครมีโอกาสตอบ?

ใครมีโอกาสแก้ไข?

ใครมีโอกาสหักล้าง?

ใครยังคงเจียบ?

เกิดอะไรขึ้นต่อไป?

พฤติกรรมใดตามมา?

รูปแบบใดยังคงดำเนินต่อไป?

เรื่องนี้สำคัญ เพราะหลักฐานสามารถอ่อนแอลงเมื่อถูกแยกออกจากเส้นเวลาของมัน

หลักฐานยังสามารถอ่อนแอลงเมื่อผู้คนเพิกเฉยว่าใครเห็นมัน ใครได้รับมัน ใครมีโอกาสตอบ และเกิดอะไรขึ้นหลังจากนั้น

หลักฐานแบบเวลาจริงมีความสำคัญ เพราะมันแสดงสิ่งที่ถูกวาง ถูกแสดง ถูกบันทึก ถูกทำลาย หรือถูกทำให้มองเห็นได้ในเวลานั้น

คำอธิบายที่เกิดขึ้นภายหลังต้องถูกตั้งคำถามเทียบกับสิ่งที่ถูกแสดงแบบเวลาจริง

ผู้คนควรถามว่า:

คำอธิบายในภายหลังตรงกับหลักฐานแบบเวลาจริงหรือไม่?

คำกล่าวในภายหลังเขียนสิ่งที่ถูกแสดงขึ้นใหม่หรือไม่?

บันทึกในภายหลังหลีกเลี่ยงสิ่งที่ถูกทำลายหรือไม่?

คำอธิบายในภายหลังนำบริบทออกหรือไม่?

เส้นเวลาสนับสนุนคำกล่าวอ้างหรือไม่?

พฤติกรรมหลังสิ่งนั้นถูกทำให้มองเห็น สนับสนุนหรือขัดแย้งกับ
คำกล่าวอ้างหรือไม่?

มาตรฐานหลักฐานที่แท้จริงไม่ได้ถามเพียงว่าบางสิ่งมีอยู่หรือไม่
มันถามว่าบางสิ่งนั้นดำรงอยู่ภายในบันทึกที่กว้างกว่านั้นอย่างไร
มันถามว่าหลักฐานแสดงอะไรเมื่อถูกวางตามลำดับ

มันถามว่าเส้นเวลาสนับสนุนคำกล่าวอ้างหรือไม่

มันถามว่าพฤติกรรมหลังสิ่งนั้นถูกทำให้มองเห็น สนับสนุนหรือ
ขัดแย้งกับคำกล่าวอ้างหรือไม่

นี่คือวิธีที่ผู้คนเริ่มเรียนรู้จากหลักฐาน แทนที่จะเพียงเก็บ
รวบรวมข้อมูล

สิ่งที่มองเห็น สิ่งที่ถูกซ่อน สิ่งที่ขาดหาย และสิ่งที่ถูกขัดแย้ง

มาตรฐานหลักฐานต้องสอนผู้คนให้เปรียบเทียบสิ่งที่ถูกแสดงกับ
สิ่งที่ไม่ได้ถูกแสดง

ผู้คนมักถูกนำโดยหลักฐานที่ถูกวางไว้ตรงหน้า

แต่สิ่งที่ขาดหายก็อาจสำคัญไม่แพ้กัน

สิ่งที่ถูกซ่อนก็อาจสำคัญไม่แพ้กัน

สิ่งที่ถูกขัดแย้งก็อาจสำคัญไม่แพ้กัน

สิ่งที่ถูกปกป้องจากการตั้งคำถามก็อาจสำคัญไม่แพ้กัน

ผู้คนควรถามว่า:

อะไรถูกแสดง?

อะไรไม่ได้ถูกแสดง?

อะไรขาดหาย?

อะไรถูกซ่อน?

อะไรไม่มีสิ่งรองรับ?

อะไรถูกขัดแย้ง?

อะไรถูกปกป้อง?

อะไรถูกหลีกเลี่ยง?

อะไรถูกนำออก?

อะไรไม่ได้รับคำตอบ?

เรื่องนี้สำคัญ เพราะผู้คนสามารถถูกนำโดยหลักฐานที่ถูกคัดเลือก

พวกเขาอาจถูกแสดงภาพเพียงส่วนหนึ่ง ในขณะที่ส่วนที่เหลือถูกซ่อน

พวกเขาอาจถูกแสดงคำกล่าวหนึ่ง ในขณะที่พฤติกรรมขัดแย้งกับมัน

พวกเขาอาจถูกแสดงบันทึกหนึ่ง ในขณะที่เส้นเวลาถูกเพิกเฉย

พวกเขาอาจถูกแสดงอำนาจ ในขณะที่หลักฐานขาดหาย

พวกเขาอาจถูกแสดงความมั่นใจ ในขณะที่สิ่งรองรับไม่มีอยู่

มาตรฐานหลักฐานช่วยให้ผู้คนมองพ้นการนำเสนอที่ถูกคัดเลือก

มันช่วยให้ผู้คนเปรียบเทียบสิ่งที่ถูกแสดงกับสิ่งที่ขาดหาย ถูกซ่อน ถูกขัดแย้ง ถูกหลีกเลี่ยง หรือถูกปกป้อง

การนำเสนอหลักฐาน ความกลัว และการเชื่อฟัง

มาตรฐานหลักฐานต้องตั้งคำถามด้วยว่าหลักฐานถูกนำเสนออย่างไร

ยิ่งกลไกที่นำเสนอหลักฐานมีอำนาจมากเท่าไร ก็ยิ่งสำคัญมากขึ้นที่จะตั้งคำถามต่อหลักฐานนั่นเอง

ผู้คนอาจถูกแสดงความกลัว และถูกนำไปปฏิบัติต่อสภาพแวดล้อมแห่งความกลัวนั้นเองราวกับเป็นหลักฐาน

ความกลัวสามารถสร้างความเร่งด่วน

ความกลัวสามารถสร้างการเชื่อฟัง

ความกลัวสามารถหยุดการตั้งคำถาม

ความกลัวสามารถทำให้ผู้คนยอมรับหลักฐานที่อ่อนแอ ไม่ครบถ้วน ถูกคัดเลือก หรือไม่มีสิ่งรองรับ ก่อนที่พวกเขาจะตรวจสอบมันอย่างเหมาะสม

ความกลัวสามารถทำให้ผู้คนทำตามตำแหน่ง ระบบ บทบาทที่ได้รับคำตอบแทน คำแถลงทางการ คำเตือนที่ถูกทำซ้ำ และแรงกดดันจากสาธารณะ โดยไม่ถามว่าหลักฐานสนับสนุนสิ่งที่กำลังถูกกล่าวอ้างหรือไม่

แต่ความกลัวไม่ใช่หลักฐาน

ความเร่งด่วนไม่ใช่หลักฐาน

แรงกดดันทางการไม่ใช่หลักฐาน

คำเตือนที่ถูกทำซ้ำไม่ใช่หลักฐาน

การปฏิบัติตามที่ได้รับคำตอบแทนไม่ใช่หลักฐาน

การทำซ้ำในวงกว้างไม่ใช่หลักฐาน

มาตรฐานหลักฐานต้องถามว่าผู้คนที่กำลังถูกแสดงหลักฐาน หรือกำลังถูกแสดงความกลัวที่ออกแบบมาเพื่อให้พวกเขายอมรับโดยไม่มีหลักฐาน

ผู้คนควรถามว่า:

กำลังมีหลักฐานอะไรถูกแสดง?

มันถูกนำเสนออย่างไร?

ความกลัวแบบใดถูกผูกเข้ากับมัน?

กำลังสร้างปฏิกิริยาแบบใด?

มีหลักฐานใดขาดหาย?

มีหลักฐานใดถูกขัดแย้ง?

มีหลักฐานใดถูกปกป้องจากการตั้งคำถาม?

ผู้คนที่กำลังได้รับความช่วยเหลือให้เข้าใจหรือไม่?

หรือผู้คนที่กำลังถูกผลักดันให้ปฏิบัติตาม?

เรื่องนี้ทับซ้อนกับอิทธิพลทางอารมณ์ เรื่องเล่ากับความเป็นจริง และผลกระทบทางจิตวิทยา แต่มันอยู่ในส่วนนี้ เพราะมาตรฐานหลักฐานต้องตั้งคำถามว่าความกลัวกำลังถูกใช้แทนหลักฐานหรือไม่

เรื่องเล่าตอบโต้และมาตรฐานหลักฐาน

มาตรฐานหลักฐานต้องตั้งคำถามต่อเรื่องเล่าตอบโต้ด้วย

ผู้คนสามารถมองเห็นเรื่องเล่าเท็จเรื่องหนึ่ง ปฏิเสธมัน แล้วไปรับเรื่องเล่าตอบโต้ เพราะมันดูเหมือนคัดค้านเรื่องแรก

แต่การคัดค้านไม่ใช่หลักฐาน

เรื่องเล่าตอบโต้ยังคงสามารถถูกสร้างขึ้น

เรื่องเล่าตอบโต้ยังคงสามารถได้รับเงินทุน

เรื่องเล่าตอบโต้ยังคงสามารถถูกทำให้เข้าถึงผู้คนในวงกว้างได้

เรื่องเล่าตอบโต้ยังคงสามารถถูกควบคุม

เรื่องเล่าตอบโต้ยังคงสามารถนำผู้คนให้เชื่อโดยไม่มีหลักฐาน
ผู้คนสามารถหลุดออกจากเรื่องราวที่ถูกสร้างขึ้นเรื่องหนึ่ง แล้ว
เข้าสู่เรื่องราวที่ถูกสร้างขึ้นอีกเรื่องหนึ่งทันที
ดังนั้นมาตรฐานหลักฐานต้องตั้งคำถามทั้งต่อเรื่องเล่าและเรื่อง
เล่าตอบโต้

ผู้คนควรถามว่า:

มีหลักฐานใดสนับสนุนเรื่องเล่าตอบโต้?

มันมาจากไหน?

ใครทำให้มันเข้าถึงผู้คนในวงกว้าง?

ใครได้ประโยชน์จากการที่มันถูกเชื่อ?

มันช่วยให้ผู้คนตรวจสอบหลักฐานหรือไม่?

หรือมันเพียงย้ายผู้คนจากความเชื่อหนึ่งไปสู่อีกความเชื่อหนึ่ง?

มันตั้งคำถามต่อแหล่งที่มาและจุดกำเนิดหรือไม่?

มันตั้งคำถามต่อมาตรฐานหลักฐานหรือไม่?

มันตั้งคำถามต่อแรงจูงใจและผลประโยชน์หรือไม่?

มันใช้มาตรฐานเดียวกันทุกที่หรือไม่?

มาตรฐานหลักฐานต้องไม่ปล่อยให้ผู้คนแทนที่ความเชื่อที่ไม่มีสิ่ง
รองรับหนึ่ง ด้วยความเชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับอีกอย่างหนึ่ง

เส้นทางไม่ใช่จากเรื่องเล่าหนึ่งไปสู่อีกเรื่องเล่าหนึ่ง

เส้นทางคือจากความเชื่อที่ไม่มีสิ่งรองรับ ไปสู่การตั้งคำถามที่ตั้ง
อยู่บนหลักฐาน การมองเห็น ความเข้าใจ การเรียนรู้ และการคิด
อย่างอิสระ

AI หลักฐานที่ถูกประดิษฐ์ขึ้น และประวัติของแหล่งที่มา

มาตรฐานหลักฐานต้องเตรียมผู้คนให้ตั้งคำถามต่อหลักฐานที่สามารถถูกสร้าง ดัดแปลง สรุปร คัดเลือก เปลี่ยนกรอบ หรือประดิษฐ์ขึ้นได้

ยังหลักฐานที่ถูกประดิษฐ์ขึ้นดูน่าเชื่อถือมากเท่าไร แหล่งที่มาและจุดกำเนิดก็ยิ่งสำคัญมากขึ้น

AI สามารถทำให้หลักฐานเท็จดูเหมือนจริง

AI สามารถทำให้เรื่องราวเท็จดูเหมือนมีสิ่งรองรับ

AI สามารถทำให้ภาพ เสียง เอกสาร บทสรุป และคำอธิบายเท็จดูน่าเชื่อถือ

AI ยังสามารถถูกใช้เพื่อซ่อน เปลี่ยนกรอบ สรุปร คัดเลือก หรือบิดเบือนหลักฐาน

ดังนั้น ข้อมูลที่สร้างหรือนำเสนอโดย AI ต้องไม่ถูกปฏิบัติว่าเป็นหลักฐานโดยไม่มีการตรวจสอบ

สิ่งนี้เชื่อมโยงโดยตรงกลับไปยังแหล่งที่มาและจุดกำเนิด

แหล่งที่มาและจุดกำเนิดถามว่า:

หลักฐานนี้มาจากไหน?

มันมีอยู่ครั้งแรกเมื่อใด?

ใครผลิตมัน?

มันมีประวัติอย่างไร?

มันถูกมองเห็นก่อนที่จะมีเครื่องมือที่สามารถสร้าง ดัดแปลง หรือประดิษฐ์มันขึ้นหรือไม่?

จากนั้นมาตรฐานหลักฐานถามว่า:

ประวัตินั้นสามารถถูกตรวจสอบได้หรือไม่?

เส้นเวลาสนับสนุนมันหรือไม่?

สามารถตรวจสอบแหล่งที่มาดั้งเดิมได้หรือไม่?

หลักฐานสามารถถูกแยกออกจากเนื้อหาที่สร้าง ดัดแปลง สรุปรูป
หรือเปลี่ยนกรอบได้หรือไม่?

หลักฐานที่มีประวัติชัดเจนก่อนการดัดแปลงด้วย AI แตกต่าง
จากหลักฐานที่ปรากฏขึ้นหลังมีเครื่องมือที่สามารถสร้าง
ดัดแปลง หรือประดิษฐ์มันขึ้น

ผู้คนควรถามว่า:

อะไรสร้างหลักฐานนี้?

มันถูกสร้างขึ้นโดยระบบหรือไม่?

มันถูกดัดแปลงหรือไม่?

มันถูกรูปหรือไม่?

มันถูกคัดเลือกหรือไม่?

มันถูกนำออกจากบริบทหรือไม่?

สามารถตรวจสอบต้นฉบับได้หรือไม่?

สามารถตรวจสอบแหล่งที่มาได้หรือไม่?

สามารถตรวจสอบเส้นเวลาได้หรือไม่?

พฤติกรรมสนับสนุนมันหรือไม่?

บันทึกหลักฐานที่กว้างกว่าสนับสนุนมันหรือไม่?

มาตรฐานหลักฐานต้องช่วยให้ผู้คนตั้งคำถามว่าพวกเขากำลัง
เห็นหลักฐาน หรือกำลังเห็นการนำเสนอที่ถูกประดิษฐ์ขึ้นซึ่ง
ดูเหมือนหลักฐาน

มาตรฐานหลักฐานและความก้าวหน้าของมนุษยชาติ

มาตรฐานหลักฐานไม่ได้เป็นเพียงเรื่องของการพิสูจน์หรือหักล้าง
คำกล่าวอ้างแต่ละข้อ

มันเป็นส่วนหนึ่งของเส้นทางที่ขาดหายไปสู่ความก้าวหน้าของ
มนุษยชาติ

มาตรฐานหลักฐานไม่ได้เป็นเพียงเรื่องของการตั้งคำถามต่อ
หลักฐาน

มันคือการป้องกันไม่ให้มนุษยชาติสับสนการนำเสนอกับความ
จริง

มนุษยชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ ตราบใดที่การนำเสนอถูก
สับสนกับความจริง ความกลัวถูกสับสนกับหลักฐาน อำนาจถูก
สับสนกับความจริง เรื่องราวที่ถูกทำซ้ำถูกสับสนกับหลักฐาน
และข้อมูลที่ไม่มีสิ่งรองรับถูกสืบทอดโดยคนรุ่นต่อไป

มาตรฐานหลักฐานมีอยู่เพื่อหยุดไม่ให้เกิดซ้ำ

มันช่วยปกป้องเส้นทางเข้าสู่ความเข้าใจ

มันสอนผู้คนให้ชะลอก่อนยอมรับ

มันสอนผู้คนให้ตรวจสอบสิ่งที่ถูกแสดง

มันสอนผู้คนให้สังเกตสิ่งที่ขาดหาย

มันสอนผู้คนให้เปรียบเทียบคำพูดกับพฤติกรรม

มันสอนผู้คนให้ติดตามหลักฐานผ่านเวลา

มันสอนผู้คนให้ตั้งคำถามต่อการตอบสนองหลังการท้าทาย

มันสอนผู้คนให้ตั้งคำถามต่อการนำเสนอที่ตั้งอยู่บนความกลัว

มันสอนผู้คนให้ตั้งคำถามต่อเรื่องเล่าตอบโต้

มันสอนผู้คนให้ตั้งคำถามต่อหลักฐานที่ถูกประดิษฐ์หรือดัดแปลง

มันสอนผู้คนให้ใช้มาตรฐานเดียวกันทุกที่

นี่คือวิธีที่มาตรฐานหลักฐานสืบต่อจากแหล่งที่มาและจุดกำเนิด

แหล่งที่มาและจุดกำเนิดช่วยให้ผู้คนตั้งคำถามว่าข้อมูล ระบบ
เรื่องราว ตำแหน่ง พฤติกรรม และรูปแบบที่เกิดซ้ำมาจากไหน

จากนั้นมาตรฐานหลักฐานช่วยให้ผู้คนทดสอบว่าหลักฐาน
สนับสนุนสิ่งที่กำลังถูกกล่าวอ้าง ถูกแสดง ถูกทำซ้ำ ถูกปกป้อง
ถูกทำลาย ถูกซ่อน หรือถูกขัดแย้งหรือไม่

นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากความเชื่อไปสู่การตรวจสอบ

นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากการตรวจสอบไปสู่การมองเห็น

นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากการมองเห็นไปสู่ความเข้าใจ

นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากความเข้าใจไปสู่การเรียนรู้

นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากการเรียนรู้ไปสู่การคิดอย่างอิสระ

นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากการเป็นผลผลิตของข้อมูลที่ไม่มีสิ่ง
รองรับ ไปสู่การเป็นผู้เรียนรู้จากสภาพแวดล้อมของโลก

มาตรฐานหลักฐานมีความสำคัญ เพราะจุดประสงค์ไม่ได้เป็น
เพียงการตั้งคำถามต่อหลักฐาน

จุดประสงค์คือการปรับปรุงความสามารถของมนุษยชาติในการ
เรียนรู้จากหลักฐานที่ถูกแสดงในสภาพแวดล้อมของโลกเอง

หากไม่มีมาตรฐานหลักฐาน ผู้คนสามารถสืบทอดข้อมูลที่ไม่มีสิ่ง
รองรับและทำซ้ำมันในฐานะความจริง

เมื่อมีมาตรฐานหลักฐาน ผู้คนสามารถเริ่มมองเห็นว่าสิ่งใดได้รับการรองรับ สิ่งใดขาดหาย สิ่งใดถูกขัดแย้ง สิ่งใดถูกปกป้อง สิ่งใดถูกประดิษฐ์ขึ้น สิ่งใดตั้งอยู่บนความกลัว และสิ่งใดต้องถูกตั้งคำถามต่อไป

นี่คือเหตุผลที่มาตรฐานหลักฐานอยู่ภายในเส้นทางที่ขาดหายไปสู่ความก้าวหน้าของมนุษยชาติ

ส่วนที่ 3 - แรงจูงใจและผลประโยชน์

แรงจูงใจและผลประโยชน์คืออะไรจริง ๆ

ส่วนที่ 1 ได้วางหลักว่าผู้คนที่ต้องเรียนรู้จากสภาพแวดล้อมของโลก แทนที่จะเพียงกลายเป็นผลผลิตของมัน

ส่วนที่ 2 ได้วางหลักว่าผู้คนที่ต้องตรวจสอบว่าหลักฐานสนับสนุนสิ่งที่กำลังถูกกล่าวอ้าง ถูกทำซ้ำ ถูกปกป้อง ถูกนำเสนอ หรือถูกบังคับใช้หรือไม่

ส่วนที่ 3 เข้าสู่แรงจูงใจและผลประโยชน์

แรงจูงใจและผลประโยชน์มีอยู่ เพราะผู้คนที่ไม่สามารถเข้าใจพฤติกรรมมนุษย์ได้อย่างเหมาะสม จนกว่าจะเข้าใจว่าพฤติกรรมใดกำลังได้รับรางวัล ถูกปกป้อง ถูกพึ่งพา หรือมีความกลัวว่าจะสูญเสียมัน

ผู้คนมักถูกสอนให้มองการกระทำ

พวกเขาไม่ได้รับการสอนให้ตั้งคำถามว่าอะไรเป็นแรงขับเคลื่อนการกระทำนั้น

ผู้คนมักถูกสอนให้มองผลลัพธ์

พวกเขาไม่ได้รับการสอนให้ตั้งคำถามต่อแรงจูงใจที่ผลิตผลลัพธ์เหล่านั้น

ผู้คนถูกสอนให้ไว้วางใจระบบ

พวกเขาไม่ได้รับการสอนให้ตั้งคำถามว่าระบบเหล่านั้นได้อะไรจากการดำเนินต่อไป

ผู้คนมักถูกสอนให้ตัดสินบุคคล

พวกเขาไม่ได้รับการสอนให้ตั้งคำถามต่อกลไกที่กำลังหล่อหลอมบุคคล

แรงจูงใจและผลประโยชน์สอนให้ผู้คนถามว่า:

ใครได้?

ใครได้ประโยชน์?

ใครพึงพาสิ่งนี้?

ใครปกป้องสิ่งนี้?

ใครกลัวการสูญเสียสิ่งนี้?

ใครได้รับรางวัลจากสิ่งนี้?

ใครได้รับค่าตอบแทนจากสิ่งนี้?

ใครกำลังมีส่วนทำให้สิ่งนี้ดำเนินต่อไป?

ผู้คนไม่ได้เพียงอาศัยอยู่ภายในสภาพแวดล้อมของโลก

ผ่านพฤติกรรมที่ถูกหล่อหลอมด้วยแรงจูงใจ พวกเขาช่วยสร้างมันขึ้นใหม่

นี่เป็นหนึ่งในเหตุผลที่ใหญ่ที่สุดที่มนุษยชาติทำซ้ำโลกแบบเดิม

ผู้คนไม่ได้สร้างโลกแบบเดิมซ้ำ ๆ เพราะพวกเขาชั่วร้าย

พวกเขาสร้างโลกแบบเดิมซ้ำ ๆ เพราะแรงจูงใจให้รางวัลพวกเขาซ้ำ ๆ สำหรับการสร้างมันขึ้นใหม่

มนุษยชาติมักสร้างโลกแบบเดิมขึ้นใหม่ โดยไม่เข้าใจอย่างเต็มที่ว่าตนกำลังมีส่วนร่วมกับอะไร

นี่เป็นหนึ่งในเหตุผลที่ใหญ่ที่สุดที่ปัญหาซ้ำ ๆ ของโลกยังคงดำเนินต่อไป

เงิน การพึ่งพา และสภาพแวดล้อมของโลก

เงินเป็นหนึ่งในกลไกที่ใหญ่ที่สุดที่หล่อหลอมพฤติกรรมมนุษย์

เงินสามารถสร้างการพึ่งพา

การพึ่งพาสามารถสร้างการปฏิบัติตาม

การปฏิบัติตามสามารถสร้างความเจ็บ

ความเจ็บสามารถปกป้องระบบ

ระบบสามารถดำเนินต่อไป เพราะผู้คนพึ่งพามัน

ผู้คนมักถูกสอนให้คิดถึงเงินเพียงในฐานะค่าตอบแทน

แต่เงินยังหล่อหลอมพฤติกรรมด้วย

เงินสามารถมีอิทธิพลต่อสิ่งที่ผู้คนพูด

เงินสามารถมีอิทธิพลต่อสิ่งที่ผู้คนไม่พูด

เงินสามารถมีอิทธิพลต่อสิ่งที่ผู้คนทำซ้ำ

เงินสามารถมีอิทธิพลต่อสิ่งที่ผู้คนปกป้อง

เงินสามารถมีอิทธิพลต่อสิ่งที่ผู้คนหลีกเลี่ยงการตั้งคำถาม

เงินสามารถมีอิทธิพลต่อสิ่งที่ผู้คนบังคับใช้

เงินสามารถมีอิทธิพลต่อสิ่งที่ผู้คนอนุญาตให้ดำเนินต่อไป

เงินสามารถมีอิทธิพลต่อสิ่งที่ผู้คนทำให้เป็นเรื่องปกติ

ผู้คนควรถามว่า:

ใครกำลังได้รับค่าตอบแทน?

ใครเป็นผู้ช่วยให้พวกเขา?

พวกเขาได้รับค่าตอบแทนให้ทำอะไร?

พวกเขาได้รับคำตอบแทนไม่ให้ตั้งคำถามต่ออะไร?

พวกเขาได้รับคำตอบแทนให้ทำซ้ำอะไร?

พวกเขาได้รับคำตอบแทนให้บังคับใช้อะไร?

พวกเขาได้รับคำตอบแทนให้ปกป้องอะไร?

เกิดอะไรขึ้นหากพวกเขาทำทนาย?

เกิดอะไรขึ้นหากพวกเขาเปิดเผย?

เงินไม่จำเป็นต้องควบคุมทุกความคิด

การพึ่งพาเพียงอย่างเดียวก็อาจเพียงพอ

ผู้คนสามารถกลายเป็นผลผลิตของแรงจูงใจ โดยไม่เคยตระหนักถึงมันอย่างเต็มที่

รางวัลของมนุษย์ ความเป็นส่วนหนึ่ง และการพยายามเข้ากับกลุ่ม

ผู้ที่ไม่ได้รับอิทธิพลจากเงินเท่านั้น

ผู้ที่ยังสามารถได้รับอิทธิพลจาก:

การยอมรับ

ความนิยม

การได้รับการยอมรับนับถือ

ความสนใจ

สถานะ

การเห็นชอบ

ความเป็นส่วนหนึ่ง

ความสบายใจ

ความมั่นคง

การหลีกเลี่ยงคำวิจารณ์

การหลีกเลี่ยงการปฏิเสธ

การหลีกเลี่ยงการถูกกั่นออก

ผู้คนมักไม่ได้ถามว่า:

“สิ่งนี้จริงหรือไม่?”

แต่พวกเขาอาจถามแทนว่า:

“คนอื่นกำลังทำอะไร?”

“ผู้คนจะเห็นชอบกับฉันหรือไม่?”

“ฉันจะยังเป็นส่วนหนึ่งอยู่หรือไม่ หากฉันไม่เห็นด้วย?”

ความกลัวที่จะยืนอยู่คนเดียวสามารถแข็งแกร่งกว่าความต้องการที่จะเข้าใจ

ผู้คนอาจเปลี่ยนพฤติกรรมของตนเพื่อให้ได้รับการเห็นชอบ หลีกเลี่ยงการถูกกั่นออก รักษาความเป็นส่วนหนึ่ง และเข้ากับสภาพแวดล้อมที่พวกเขาเชื่อว่าตนพึงพา

ผู้คนสามารถค่อย ๆ ปลดปล่อยให้ความเป็นส่วนหนึ่งสำคัญกว่าความเข้าใจ

ผู้คนควรถามว่า:

ฉันกำลังทำตามความจริงหรือไม่?

หรือฉันกำลังทำตามผู้คน?

ฉันกำลังคิดอย่างอิสระหรือไม่?

หรือนั้นกำลังพยายามเข้ากับกลุ่ม?

ใครได้ประโยชน์เมื่อผู้คนหยุดคิดอย่างอิสระ?

พฤติกรรมใดกำลังถูกเลียนแบบ?

พฤติกรรมใดกำลังถูกทำให้เป็นเรื่องปกติ?

ผู้คนเลียนแบบผู้คน

ผู้คนมักสืบทอดพฤติกรรมจากคนอื่น

ผู้คนเลียนแบบ:

ภาษา

ความคิดเห็น

กระแสนิยม

วิถีชีวิต

รูปลักษณ์

ทัศนคติ

นิสัย

พฤติกรรมทางสังคม

พฤติกรรมออนไลน์

ไม่จำเป็นต้องเป็นเพราะพวกเขาเข้าใจมันอย่างอิสระ แต่เพราะมันดูเป็นเรื่องปกติ เป็นที่นิยม ประสบความสำเร็จ หรือได้รับการยอมรับ

พฤติกรรมที่ถูกทำซ้ำสามารถถูกทำให้เป็นเรื่องปกติ เพียงเพราะมีผู้คนมากพอกำลังทำมัน

การพยายามเข้ากับกลุ่มสามารถกลายเป็นเรื่องปกติ

การทำให้เป็นเรื่องปกติสามารถกลายเป็นการทำซ้ำ
การทำซ้ำสามารถกลายเป็นพฤติกรรมที่สืบทอดมา
พฤติกรรมที่สืบทอดมาสามารถกลายเป็นความเป็นจริงที่ถูกรับ
ยอมรับ
ยิ่งพฤติกรรมถูกทำซ้ำนานเท่าไร กลไกเบื้องหลังมันก็ยิ่งมองไม่
เห็นมากขึ้น
ผู้คนอาจหยุดตั้งคำถาม เพราะการทำซ้ำเองสามารถสร้าง
ภาพลักษณ์ของความจริง

สภาพแวดล้อมแบบผิวเผิน

สภาพแวดล้อมสมัยใหม่สามารถกระตุ้นให้ผู้คนให้ความสำคัญ
กับภาพลักษณ์มากกว่าความเข้าใจ

ผู้คนอาจหมกมุ่นกับ:

รูปลักษณ์ของตน

วิธีที่ตนปรากฏบนโลกออนไลน์

วิธีที่ตนดูเหมือนประสบความสำเร็จ

วิธีที่ตนดูเหมือนมีความสุข

วิธีที่ตนดูเหมือนเป็นที่นิยม

สิ่งที่คนอื่นคิดเกี่ยวกับตน

ผู้คนอาจนำเสนออุดมคติของตนเอง ขณะซ่อนความเป็น
จริง

รอยยิ้มปลอมสามารถแทนที่สุขภาวะที่แท้จริง

ความสำเร็จที่แสดงออกสามารถแทนที่ความจริง

อัตลักษณ์ออนไลน์สามารถแทนที่ความเป็นตัวตนที่แท้จริง
ภาพลักษณ์สามารถสำคัญกว่าความเข้าใจ
ผู้คนสามารถดูเหมือนเชื่อมโยงกับคนอื่น ขณะรู้สึกโดดเดี่ยว
ผู้คนสามารถดูเหมือนมีความสุข ขณะรู้สึกไม่มีความสุข
ผู้คนสามารถดูเหมือนประสบความสำเร็จ ขณะที่กำลังดิ้นรนเป็น
การส่วนตัว
เมื่อภาพลักษณ์สำคัญกว่าความจริง สภาพแวดล้อมแบบผิวเผิน
สามารถพัฒนาขึ้น

ความนิยม สถานะ และการเปรียบเทียบ

ผู้คนอาจวัดตนเองเทียบกับผู้อื่น
เงินมากกว่า
ทรัพย์สินมากกว่า
ผู้ติดตามมากกว่า
สถานะมากกว่า
ความสนใจมากกว่า
การได้รับการยอมรับมากกว่า
สิ่งนี้สามารถสร้างวงจรการเปรียบเทียบอย่างไม่มีที่สิ้นสุดโดยไม่มี
ความเข้าใจ
ความนิยมไม่ใช่หลักฐาน
ความสนใจไม่ใช่หลักฐาน
ผู้ติดตามไม่ใช่หลักฐาน
สถานะไม่ใช่หลักฐาน

การถูกมองเห็นอย่างกว้างขวางไม่ได้ทำให้บางสิ่งเป็นจริงโดยอัตโนมัติ

ผู้คนสามารถเข้าใจผิดว่าการมองเห็นได้คือความจริง ความนิยมคือความถูกต้อง และอิทธิพลคือความน่าเชื่อถือ

ความกลัว ความเจ็บ และความเป็นส่วนหนึ่ง

ผู้คนอาจหลีกเลี่ยงการตั้งคำถาม เพราะการตั้งคำถามสามารถคุกคามความเป็นส่วนหนึ่ง

ผู้คนอาจกลัว:

คำวิจารณ์

การเยาะเย้ย

การปฏิเสธ

การถูกกีดกันออก

ความอับอาย

ความโดดเดี่ยว

การสูญเสียโอกาส

การยืนอยู่คนเดียว

ความกลัวสามารถกระตุ้นความเจ็บ

ความเจ็บสามารถปกป้องการทำซ้ำ

การทำซ้ำสามารถถูกทำให้เป็นเรื่องปกติ

พฤติกรรมที่ถูกทำให้เป็นเรื่องปกติสามารถถูกสืบทอดโดยคนรุ่นต่อไป

วงจรสามารถดำเนินต่อไป โดยที่ผู้คนไม่ได้เข้าใจอย่างเต็มที่ว่า
ตนกำลังมีส่วนร่วมกับอะไร

ผู้คนต้องเข้าใจด้วยว่าแรงจูงใจสามารถแข็งแกร่งกว่าความจริง

ผู้คนสามารถรู้ว่าบางสิ่งควรถูกตั้งคำถาม และยังคงดำเนินต่อไป
เพราะแรงจูงใจกำลังปกป้องพฤติกรรมนั้น

การศึกษา ครู และการทำซ้ำโลก

การศึกษาเป็นหนึ่งในตัวอย่างที่ชัดเจนที่สุดของแรงจูงใจและผลประโยชน์

ครูมักเป็นผลผลิตของระบบการศึกษาเดียวกับที่พวกเขาเคยได้
รับการสอนอยู่ภายใน

พวกเขาได้รับการศึกษาภายในมัน

พวกเขาได้รับการฝึกภายในมัน

พวกเขาได้รับคำตอบแทนภายในมัน

พวกเขาได้รับการประเมินภายในมัน

พวกเขาถูกวางไว้ในบทบาทภายในมัน

พวกเขาถูกคาดหวังให้สอนภายในมัน

พวกเขาถูกคาดหวังให้ถ่ายทอดข้อมูลภายในมัน

พวกเขาถูกคาดหวังให้ประเมินข้อมูลภายในมัน

แต่พวกเขาไม่ได้รับการสอนให้สอนเด็กเกี่ยวกับเส้นทางที่มี
โครงสร้างและตั้งอยู่บนพื้นฐานของหลักฐาน สำหรับการตั้งคำถาม
ต่อสภาพแวดล้อมของโลกเอง

นี่ไม่ใช่เรื่องของการโจมตีครู

มันคือเรื่องของการเข้าใจระบบ

ครูสามารถกลายเป็นผู้มีส่วนร่วมในการทำซ้ำโลกแบบเดิม เพราะพวกเขากำลังดำเนินงานอยู่ภายในสภาพแวดล้อม เดียวกันที่ขับเคลื่อนด้วยแรงจูงใจ

การศึกษาสามารถสร้างโลกแบบเดิมขึ้นใหม่ซ้ำ ๆ โดยไม่เคย ตั้งใจจะทำเช่นนั้น

ผู้คนควรถามว่า:

การศึกษากำลังให้รางวัลอะไร?

การศึกษากำลังทำซ้ำอะไร?

การศึกษากำลังปกป้องอะไร?

การศึกษากำลังหลีกเลี่ยงอะไร?

การศึกษากำลังล้มเหลวที่จะสอนอะไร?

เกิดอะไรขึ้นหากการศึกษาเปลี่ยนแปลง?

เกิดอะไรขึ้นหากเด็กเรียนรู้ที่จะตั้งคำถามต่อสภาพแวดล้อมของ โลกเอง?

ทำไมแรงจูงใจและผลประโยชน์จึงสำคัญ

แรงจูงใจและผลประโยชน์มีความสำคัญ เพราะผู้คนไม่สามารถ เข้าใจอย่างเหมาะสมว่าทำไมมนุษยชาติทำซ้ำโลกแบบเดิม จนกว่าจะเข้าใจว่าอะไรกำลังให้รางวัลแก่การทำซ้ำนั้น

แหล่งที่มาและจุดกำเนิดถามว่าบางสิ่งมาจากไหน และอะไร หล่อหลอมมัน

มาตรฐานหลักฐานถามว่าหลักฐานสนับสนุนสิ่งที่กำลังถูกกล่าวอ้างหรือไม่

แรงจูงใจและผลประโยชน์ถามว่า:

ใครได้ประโยชน์?

ใครพึงพา?

ใครปกป้อง?

ใครสูญเสีย?

แรงจูงใจนี้สร้างพฤติกรรมอะไร?

พฤติกรรมนี้ช่วยสร้างสภาพแวดล้อมของโลกแบบใดขึ้นใหม่?

นี่คือวิธีที่ผู้คนเริ่มมองเห็นกลไกที่ทำงานอยู่ใต้สภาพแวดล้อมของโลก

นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากความเชื่อไปสู่การตรวจสอบ

นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากการตรวจสอบไปสู่การมองเห็น

นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากการมองเห็นไปสู่ความเข้าใจ

นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากความเข้าใจไปสู่การเรียนรู้

นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากการเรียนรู้ไปสู่การคิดอย่างอิสระ

มนุษยชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ ตราบใดที่ผู้คนยังคงทำสิ่งที่ผู้คนก่อนหน้าพวกเขาทำ โดยไม่เข้าใจว่าตนกำลังมีส่วนร่วมกับอะไร

นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากการเป็นผลผลิตของระบบที่ขับเคลื่อนด้วยแรงจูงใจ ไปสู่การเป็นผู้เรียนรู้จากสภาพแวดล้อมของโลก

แรงจูงใจและผลประโยชน์

แรงจูงใจเมื่อเวลาผ่านไป

ส่วนแรกของหัวข้อนี้อธิบายว่าผู้คนไม่ได้เพียงอาศัยอยู่ภายในสภาพแวดล้อมของโลก

ผ่านพฤติกรรมที่ถูกหล่อหลอมด้วยแรงจูงใจ พวกเขาช่วยสร้าง
มันขึ้นใหม่

ตอนนี้ส่วนนี้จะเข้าสู่ว่าแรงจูงใจดำเนินต่อไปเมื่อเวลาผ่านไป
อย่างไร

ผู้คนไม่ได้เปิดเผยแรงจูงใจของตนทันทีเสมอไป

พฤติกรรมเมื่อเวลาผ่านไปมักเปิดเผยมัน

บุคคลหนึ่งอาจพูดอย่างหนึ่ง แต่แสดงพฤติกรรมอีกแบบซ้ำ ๆ

ระบบหนึ่งอาจกล่าวว่ามีอยู่เพื่อจุดประสงค์หนึ่ง แต่ปกป้องอีกสิ่ง
หนึ่งซ้ำ ๆ

องค์กรหนึ่งอาจอ้างความเป็นกลาง แต่ผลิตผลลัพธ์แบบเดิม
ซ้ำ ๆ

บทบาทหนึ่งอาจอ้างหน้าที่ ขณะผลิตการปฏิบัติตามซ้ำ ๆ

ตำแหน่งที่ได้รับคำตอบแทนอาจอ้างความจริง ขณะปกป้องระบบ
ที่ตนพึงพาซ้ำ ๆ

แรงจูงใจเมื่อเวลาผ่านไปช่วยให้ผู้คนมองเห็นรูปแบบที่ช่วงเวลา
เดียวสามารถซ่อนได้

ผู้คนควรถามว่า:

พฤติกรรมใดถูกทำซ้ำเมื่อเวลาผ่านไป?

ผลลัพธ์ใดถูกทำซ้ำ?

แรงจูงใจใดยังคงได้รับการปกป้อง?

แรงจูงใจใดยังคงถูกซ่อน?

ใครได้ประโยชน์ซ้ำ ๆ?

ใครหลีกเลี่ยงการสูญเสียซ้ำ ๆ?

ใครได้เงินช้า ๆ?

ใครได้สถานะช้า ๆ?

ใครรักษาตำแหน่งไว้ช้า ๆ?

ใครหลีกเลี่ยงความรับผิดชอบช้า ๆ?

ใครมีส่วนช่วยให้สภาพแวดล้อมเดิมดำเนินต่อไปช้า ๆ?

รูปแบบเมื่อเวลาผ่านไปสามารถเปิดเผยแรงจูงใจที่คำกล่าวเพียง
อย่างเดียวอธิบายไม่ได้

สิ่งนี้เชื่อมโยงโดยตรงกับมาตรฐานหลักฐาน

มาตรฐานหลักฐานถามว่าพฤติกรรมสนับสนุนสิ่งที่ถูกกล่าวอ้าง
หรือไม่

แรงจูงใจและผลประโยชน์ถามว่าแรงจูงใจใดกำลังหล่อหลอม
พฤติกรรมนั้น

บทบาทที่สืบทอดมาและการมีส่วนร่วมที่เกิดซ้ำ

แรงจูงใจสามารถถูกสืบทอดผ่านบทบาท

บุคคลหนึ่งอาจเข้าสู่บทบาทหลังจากคนก่อนออกไป เกษียณ เสีย
ชีวิต หรือถูกแทนที่

บุคคลนั้นอาจเชื่อว่าตนเพียงกำลังรับงานหนึ่ง

แต่บทบาทนั้นอาจมีรูปแบบอยู่แล้ว

มันอาจมีพฤติกรรมที่เกิดซ้ำ

มันอาจมีความเจ็บปวดที่เกิดซ้ำ

มันอาจมีการปกป้องที่เกิดซ้ำ

มันอาจมีการบังคับใช้ที่เกิดซ้ำ

มันอาจมีการเชื่อฟังที่เกิดซ้ำ

มันอาจมีการสอนที่เกิดซ้ำ

มันอาจมีการปฏิบัติตามที่เกิดซ้ำ

บุคคลที่เข้าสู่บทบาทนั้นจึงอาจดำเนินต่อสิ่งที่คนก่อนหน้าดำเนินต่อมา

นี่คือวิธีที่สภาพแวดล้อมของโลกสามารถเกิดซ้ำข้ามรุ่น

ผู้คนไม่จำเป็นต้องสร้างกลไกดั้งเดิมขึ้นมาเพื่อที่จะมีส่วนร่วมกันมัน

พวกเขาสามารถสืบทอดบทบาทและช่วยทำให้กลไกดำเนินต่อไป
ผู้คนควรถามว่า:

บทบาทนี้ผลิตพฤติกรรมอะไร ก่อนที่บุคคลนี้จะเข้ามา?

บทบาทนี้ต้องการพฤติกรรมอะไรในตอนนี้?

บทบาทนี้จะทำให้พฤติกรรมใดดำเนินต่อไป หลังบุคคลนี้ออกไป?

บทบาทนี้ปกป้องอะไร?

บทบาทนี้ทำซ้ำอะไร?

บทบาทนี้ทำให้พฤติกรรมใดไม่ยอมเกิด?

บทบาทนี้ขัดขวางไม่ให้ผู้คนตั้งคำถามต่ออะไร?

บทบาทนี้ทำให้อะไรกลายเป็นเรื่องปกติ?

เรื่องนี้สำคัญ เพราะผู้คนสามารถมีส่วนร่วมกับความเสียหายที่เกิดซ้ำ ความเจ็บที่ เกิดซ้ำ การปฏิบัติตามที่เกิดซ้ำ และการปกป้องระบบที่เกิดซ้ำ ขณะเชื่อว่าตนเพียงทำสิ่งที่ผู้คนก่อนหน้าพวกเขาเคยทำ

ความเจียบ การปกป้อง และแรงจูงใจ

ความเจียบสามารถเป็นหนึ่งในตัวบ่งชี้แรงจูงใจที่แข็งแกร่งที่สุด

ผู้คนมักคิดว่าความเจียบไม่มีความหมาย

แต่ความเจียบสามารถกลายเป็นพฤติกรรม

ความเจียบสามารถปกป้องระบบ

ความเจียบสามารถปกป้องเงิน

ความเจียบสามารถปกป้องอำนาจ

ความเจียบสามารถปกป้องการพึ่งพา

ความเจียบสามารถปกป้องชื่อเสียง

ความเจียบสามารถปกป้องตำแหน่ง

ความเจียบสามารถปกป้องเรื่องเล่า

ความเจียบสามารถปกป้องการกระทำผิด

ผู้คนควรถามว่า:

ใครยังคงเจียบ?

อะไรถูกปกป้องด้วยความเจียบ?

ใครได้ประโยชน์จากความเจียบ?

ใครสูญเสียหากความเจียบสิ้นสุดลง?

เกิดอะไรขึ้นหากมีใครพูด?

พวกเขาอาจเผชิญผลที่ตามมาอะไร?

แรงจูงใจใดกระตุ้นให้ผู้คนยังคงเจียบ?

ความเจียบอนุญาตให้อะไรดำเนินต่อไป?

ผู้คนอาจยังคงเจ็บ เพราะการพุดคุ้ยความสิ่งที่พวกเขาพึ่งพา
ผู้คนอาจยังคงเจ็บ เพราะการพุดคุ้ยความรายได้ของพวกเขา
ผู้คนอาจยังคงเจ็บ เพราะการพุดคุ้ยความชื่อเสียงของพวกเขา
ผู้คนอาจยังคงเจ็บ เพราะการพุดคุ้ยความตำแหน่งของพวกเขา
ภายในระบบ
ผู้คนอาจยังคงเจ็บ เพราะการพุดคุ้ยความบทบาทที่พวกเขา
สืบทอดมา
ผู้คนอาจยังคงเจ็บ เพราะการทำให้เป็นเรื่องปกตินอนพวกเขา
ไม่ให้ตั้งคำถาม
ดังนั้นความเจ็บจึงกลายเป็นพฤติกรรมที่ต้องถูกตั้งคำถาม

ความกลัวการสูญเสีย

ผู้คนไม่ได้กระทำเพียงเพราะสิ่งที่พวกเขาได้รับ
ผู้คนยังกระทำเพราะสิ่งที่พวกเขากลัวว่าจะสูญเสีย
ความกลัวการสูญเสียสามารถหล่อหลอมพฤติกรรมได้ทรงพลัง
ไม่แพ้ผลประโยชน์เอง
ผู้คนอาจกลัวการสูญเสีย:
เงิน
การจ้างงาน
สถานะ
ตำแหน่ง
ความเป็นส่วนหนึ่ง
การเห็นชอบ

การปกป้อง

อำนาจ

อิทธิพล

ความมั่นคง

ชื่อเสียง

อนาคต

ความกลัวการสูญเสียสามารถหยุดการตั้งคำถามก่อนที่การตั้งคำถามจะเริ่ม

ความกลัวการสูญเสียสามารถสร้างความเจ็บ

ความกลัวการสูญเสียสามารถสร้างการทำตาม

ความกลัวการสูญเสียสามารถสร้างการเชื่อฟัง

ความกลัวการสูญเสียสามารถสร้างการมีส่วนร่วมในสิ่งที่ผู้คนอาจไม่เห็นด้วยอย่างเต็มที่

ผู้คนควรถามว่า:

บุคคลนี้กลัวการสูญเสียอะไร?

บทบาทนี้กลัวการสูญเสียอะไร?

ระบบนี้กลัวการสูญเสียอะไร?

อะไรเปลี่ยนแปลงหากผู้คนหยุดเชื่อ?

อะไรเปลี่ยนแปลงหากผู้คนหยุดปฏิบัติตาม?

อะไรเปลี่ยนแปลงหากผู้คนเริ่มตั้งคำถาม?

อะไรเปลี่ยนแปลงหากผู้คนหยุดทำสิ่งที่ผู้คนก่อนหน้านี้พวกเขาเคยทำ?

ความกลัวการสูญเสียสามารถสร้างการปฏิบัติตามได้นานก่อนที่จะต้องใช้กำลัง

ผู้คนที่เข้าใจด้วยว่าความจริงไม่ได้แข็งแกร่งพอที่จะเอาชนะแรงจูงใจเสมอไป

ผู้คนที่สามารถรู้ว่าบางสิ่งควรถูกตั้งคำถาม และยังคงดำเนินต่อไป เพราะความกลัวการสูญเสียกำลังปกป้องพฤติกรรมนั้น

การมีส่วนร่วมร่วมกันและโลกที่เกิดซ้ำ

สภาพแวดล้อมของโลกมักไม่ได้ถูกคงไว้โดยคนเพียงคนเดียว

มันถูกคงไว้โดยผู้คนที่นับล้านที่มีส่วนเล็ก ๆ ต่อกลไกเดียวกัน

คนหนึ่งสอน

คนหนึ่งบังคับใช้

คนหนึ่งทำซ้ำ

คนหนึ่งอนุมัติ

คนหนึ่งเขียน

คนหนึ่งยังคงเจียบ

คนหนึ่งทำตาม

คนหนึ่งปกป้อง

เมื่อมองแยกกัน พฤติกรรมเหล่านี้อาจดูไม่เป็นอันตราย

เมื่อรวมกัน พวกมันสามารถสร้างสภาพแวดล้อมของโลกทั้งระบบขึ้นใหม่

ผู้คนอาจมองเห็นเพียง:

บทบาทของตนเอง

งานของตนเอง

ค่าจ้างของตนเอง

คำสั่งของตนเอง

ความรับผิดชอบของตนเอง

การอยู่รอดของตนเอง

แต่สภาพแวดล้อมของโลกถูกสร้างขึ้นจากการมีส่วนร่วมรวมกัน
ของผู้คนจำนวนมากที่ทำซ้ำส่วนเล็ก ๆ ของกลไกเดียวกัน

ดังนั้นผู้คนควรถามว่า:

ฉันกำลังมีส่วนร่วมกับอะไร?

ฉันกำลังช่วยให้รูปแบบที่เกิดซ้ำแบบใดดำเนินต่อไป?

พฤติกรรมของฉันช่วยสร้างสภาพแวดล้อมของโลกแบบใดขึ้น
ใหม่?

จะเกิดอะไรขึ้นหากผู้คนนับล้านยังคงทำสิ่งเดียวกัน?

นี่เป็นหนึ่งในส่วนที่สำคัญที่สุดของแรงจูงใจและผลประโยชน์

การศึกษา ครู และแรงจูงใจ

การศึกษาต้องถูกตั้งคำถามผ่านแรงจูงใจและผลประโยชน์
เพราะการศึกษาหล่อหลอมคนรุ่นต่อไป

ครูเป็นผลผลิตของระบบเดียวกันที่ขับเคลื่อนด้วยแรงจูงใจ

พวกเขาได้รับการศึกษาภายในมัน

พวกเขาได้รับการฝึกภายในมัน

พวกเขาได้รับคำตอบแทนภายในมัน

พวกเขาได้รับการประเมินภายในมัน

พวกเขาถูกวางไว้ในบทบาทภายในมัน

พวกเขาถูกคาดหวังให้ถ่ายทอดข้อมูลภายในมัน

พวกเขาถูกคาดหวังให้ประเมินข้อมูลภายในมัน

พวกเขาถูกคาดหวังให้ช่วยเด็กทำหน้าที่ที่อยู่ภายในมัน

แต่พวกเขาไม่ได้รับเส้นทางการศึกษาที่มีโครงสร้างและตั้งอยู่บนพื้นฐานของหลักฐาน สำหรับสอนเด็กให้ตั้งคำถามต่อสภาพแวดล้อมของโลกจริง

เรื่องนี้สำคัญ เพราะครูกลายเป็นแหล่งข้อมูลสำหรับเด็ก

พวกเขายังกลายเป็นส่วนหนึ่งของโครงสร้างแรงจูงใจที่หล่อหลอมสิ่งที่เด็กได้รับการสอน สิ่ง que เด็กทำซ้ำ สิ่ง que เด็กได้รับรางวัล และสิ่งที่เด็กถูกทำให้ไม่อยากตั้งคำถาม

นี่ไม่ใช่เรื่องของการโจมตีครู

มันคือการเข้าใจระบบที่ขับเคลื่อนด้วยแรงจูงใจซึ่งพวกเขาดำเนินงานอยู่ใน

ดังนั้น การศึกษาสามารถสร้างโลกแบบเดิมขึ้นใหม่ซ้ำ ๆ โดยไม่เคยตั้งใจจะทำเช่นนั้น

ผู้คนควรถามว่า:

การศึกษากำลังให้รางวัลอะไร?

การศึกษากำลังทำซ้ำอะไร?

การศึกษากำลังปกป้องอะไร?

การศึกษากำลังทำให้อะไรเป็นเรื่องปกติ?

การศึกษากำลังทำให้อะไรไม่อยากเกิด?

การศึกษากำลังล้มเหลวที่จะตั้งคำถามต่ออะไร?

ครูได้รับคำตอบแทนให้ถ่ายทอดอะไร?

ครูได้รับการฝึกให้ประเมินอะไร?

เด็กกำลังถูกเตรียมให้ทำหน้าที่อยู่ภายในอะไร?

เกิดอะไรขึ้นหากครูตั้งคำถามต่อระบบเอง?

เกิดอะไรขึ้นหากเด็กได้รับการสอนให้ตั้งคำถามต่อสภาพแวดล้อมของโลกเอง?

การศึกษาไม่สามารถปรับปรุงอย่างเหมาะสมได้ หากแรงจูงใจภายในการศึกษาไม่ถูกตั้งคำถาม

หากครูได้รับคำตอบแทน ถูกฝึก ถูกประเมิน และถูกวางไว้ในบทบาทที่ทำซ้ำระบบเดิม การศึกษาก็สามารถผลิตผู้คนที่พร้อมทำหน้าที่อยู่ภายในสภาพแวดล้อมของโลกต่อไป แทนที่จะเรียนรู้จากมัน

ระบบ แรงจูงใจ และผลลัพธ์ที่เกิดขึ้น

ระบบสามารถอยู่รอดได้เป็นเวลานาน เพราะแรงจูงใจถูกสร้างไว้ภายในมัน

ผู้คนอาจเข้าสู่ระบบโดยเชื่อว่าตนเป็นอิสระ

แต่ระบบสามารถค่อย ๆ หล่อหลอมพฤติกรรมผ่านการพึ่งพา

ยิ่งแรงจูงใจไม่ถูกตั้งคำถามนานเท่าไร มันก็ยิ่งดูเป็นเรื่องปกติมากขึ้น

ระบบสามารถให้รางวัลแก่ความเงียบ

ระบบสามารถให้รางวัลแก่การปฏิบัติตาม

ระบบสามารถให้รางวัลแก่ความภักดี

ระบบสามารถให้รางวัลแก่การทำซ้ำ

ระบบสามารถให้รางวัลแก่การบังคับใช้

ระบบสามารถให้รางวัลแก่การปกป้องระบบเอง

ระบบสามารถลงโทษการตั้งคำถาม

ระบบสามารถลงโทษการเปิดเผย

ระบบสามารถลงโทษความจริง

ระบบสามารถลงโทษการปฏิเสธ

ผู้คนควรถามว่า:

ระบบให้รางวัลพฤติกรรมใด?

ระบบทำให้พฤติกรรมใดไม่ยากเกิด?

ระบบลงโทษพฤติกรรมใด?

ระบบปกป้องพฤติกรรมใด?

ระบบผลิตผลลัพธ์อะไรซ้ำ ๆ?

ปัญหาซ้ำ ๆ แบบใดยังคงปรากฏ?

แรงจูงใจใดกำลังก่อให้เกิดผลลัพธ์เหล่านั้น?

ผู้คนมักพยายามแก้ผลลัพธ์โดยไม่ตั้งคำถามต่อแรงจูงใจ

หากแรงจูงใจไม่เปลี่ยน พฤติกรรมก็มักไม่เปลี่ยน

หากพฤติกรรมไม่เปลี่ยน ผลลัพธ์ก็มักไม่เปลี่ยน

ดังนั้นมนุษยชาติจึงสามารถทำซ้ำโลกแบบเดิม ขณะเชื่อว่ากำลังพยายามปรับปรุงมัน

แรงจูงใจและความก้าวหน้าของมนุษยชาติ

แรงจูงใจและผลประโยชน์เป็นส่วนหนึ่งของเส้นทางที่ขาดหายไป
สู่ความก้าวหน้าของมนุษยชาติ

มนุษยชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ ตราบใดที่แรงจูงใจยังมองไม่เห็น

มนุษยชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ ตราบใดที่ผู้คนยังคงทำสิ่งที่
ผู้คนก่อนหน้านี้พวกเขาเคยทำ โดยไม่เข้าใจว่าตนกำลังมีส่วนร่วม
กับอะไร

มนุษยชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ ตราบใดที่ความเป็นส่วนหนึ่ง
แข็งแกร่งกว่าความจริง

มนุษยชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ ตราบใดที่ความนิยมแทนที่
ความเข้าใจ

มนุษยชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ ตราบใดที่สภาพแวดล้อมแบบ
ผิวเผินแทนที่ความเป็นตัวตนที่แท้จริง

มนุษยชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ ตราบใดที่ความกลัวการถูกกัน
ออกหยุดการตั้งคำถาม

มนุษยชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ ตราบใดที่ทำให้เป็นเรื่อง
ปกติเปลี่ยนการทำความเข้าใจให้เป็นความเป็นจริงที่ถูกยอมรับ

มนุษยชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ ตราบใดที่ระบบให้รางวัลแก่
การทำซ้ำแทนความเข้าใจ

มนุษยชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ ตราบใดที่การศึกษาเตรียมเด็ก
ให้ทำหน้าที่อยู่ภายในสภาพแวดล้อมของโลก โดยไม่สอนให้พวกเข
าตั้งคำถามต่อมันอย่างเหมาะสม

มนุษยชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ ตราบใดที่ผู้คนปกป้องสิ่งที่
ทำร้ายตน เพราะพวกเขาพึ่งพามัน

แหล่งที่มาและจุดกำเนิดถามว่าบางสิ่งมาจากไหน และอะไร
หล่อหลอมมัน

มาตรฐานหลักถามว่าหลักฐานสนับสนุนสิ่งที่กำลังถูกกล่าว
อ้างหรือไม่

แรงจูงใจและผลประโยชน์ถามว่า:

ใครได้ประโยชน์?

ใครพึงพา?

ใครปกป้อง?

ใครสูญเสีย?

ใครได้รับคำตอบแทน?

ใครยังคงเจียบ?

ใครทำตาม?

ใครทำให้เป็นเรื่องปกติ?

แรงจูงใจนี้สร้างพฤติกรรมอะไร?

พฤติกรรมนี้ช่วยสร้างสภาพแวดล้อมของโลกแบบใดขึ้นใหม่?

นี่คือวิธีที่ผู้คนเริ่มมองเห็นกลไกที่ทำงานอยู่ใต้สภาพแวดล้อม
ของโลก

นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากความเชื่อไปสู่การตรวจสอบ

นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากการตรวจสอบไปสู่การมองเห็น

นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากการมองเห็นไปสู่ความเข้าใจ

นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากความเข้าใจไปสู่การเรียนรู้

นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากการเรียนรู้ไปสู่การคิดอย่างอิสระ

เมื่อแรงจูงใจมองเห็นได้ พฤติกรรมก็มองเห็นได้
เมื่อพฤติกรรมมองเห็นได้ การมีส่วนร่วมก็มองเห็นได้
เมื่อการมีส่วนร่วมมองเห็นได้ ความเข้าใจก็เป็นไปได้
เมื่อความเข้าใจเป็นไปได้ มนุษยชาติก็สามารถเริ่มหยุดทำซ้ำโลก
แบบเดิม

ส่วนที่ 4 - ลักษณะนิสัยและความสม่ำเสมอ

ลักษณะนิสัยและความสม่ำเสมอคืออะไรจริง ๆ

ส่วนที่ 1 ได้วางหลักว่าผู้คนที่ต้องเรียนรู้ที่จะมองเห็นสภาพแวดล้อมของโลก แทนที่จะเพียงกลายเป็นผลผลิตของมัน

ส่วนที่ 2 ได้วางหลักว่าผู้คนที่ต้องตรวจสอบว่าหลักฐานสนับสนุนสิ่งที่กำลังถูกกล่าวอ้างหรือไม่

ส่วนที่ 3 ได้วางหลักว่าผู้คนที่ต้องเข้าใจว่าแรงจูงใจใดกำลังให้รางวัล ปกป้อง และทำให้พฤติกรรมเกิดขึ้น

ส่วนที่ 4 เข้าสู่ลักษณะนิสัยและความสม่ำเสมอ

ลักษณะนิสัยและความสม่ำเสมอมีอยู่ เพราะผู้คนที่ไม่สามารถเข้าใจผู้คน ระบบ องค์กร สภาพแวดล้อม หรือโลกเองได้อย่างเหมาะสม จนกว่าจะเข้าใจว่าพฤติกรรมใดกำลังถูกแสดงซ้ำเมื่อเวลาผ่านไป

ผู้คนมักถูกสอนให้ฟังคำพูด

พวกเขาไม่ได้รับการสอนอย่างเหมาะสมให้ศึกษาพฤติกรรม

ผู้คนถูกสอนให้ไว้วางใจตำแหน่ง

พวกเขาไม่ได้รับการสอนอย่างเหมาะสมให้ตรวจสอบความสม่ำเสมอ

ผู้คนมักถูกสอนให้เชื่อคำสัญญา

พวกเขาไม่ได้รับการสอนอย่างเหมาะสมให้ตั้งคำถามต่อรูปแบบ

ผู้คนมักถูกสอนให้ตัดสินใจเวลาที่แยกออกมา

พวกเขาไม่ได้รับการสอนให้เรียนรู้จากพฤติกรรมที่เกิดขึ้น

ลักษณะนิสัยและความสม่ำเสมอให้ผู้คนถามว่า:

พฤติกรรมใดกำลังถูกแสดงซ้ำ?

พฤติกรรมใดกำลังได้รับรางวัลซ้ำ?

พฤติกรรมใดกำลังถูกปกป้องซ้ำ?

พฤติกรรมใดกำลังถูกหลีกเลี่ยงซ้ำ?

พฤติกรรมใดยังคงสม่ำเสมอเมื่อเวลาผ่านไป?

พฤติกรรมใดเปลี่ยนไปตามสถานการณ์?

พฤติกรรมใดช่วยสร้างสภาพแวดล้อมของโลกขึ้นใหม่?

ลักษณะนิสัยไม่ใช่ช่วงเวลาเดียว

ลักษณะนิสัยคือพฤติกรรมที่ถูกแสดงซ้ำเมื่อเวลาผ่านไป

ความสม่ำเสมอไม่ใช่คำกล่าวเพียงครั้งเดียว

ความสม่ำเสมอคือความสอดคล้องที่เกิดซ้ำระหว่างคำพูด
พฤติกรรม และผลลัพธ์เมื่อเวลาผ่านไป

ลักษณะนิสัยเป็นหนึ่งในเครื่องมือการเรียนรู้ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของ
มนุษยชาติ เพราะพฤติกรรมที่เกิดซ้ำเปิดเผยสิ่งที่คำพูด
ภาพลักษณ์ ชื่อเสียง และการนำเสนอมักซ่อนอยู่

เรื่องนี้สำคัญ เพราะพฤติกรรมที่เกิดซ้ำมักเปิดเผยได้มากกว่า
ช่วงเวลาที่แยกออกมา

สิ่งที่กำลังถูกแสดง

สภาพแวดล้อมของโลกกำลังแสดงให้เห็นอยู่แล้วว่า
มันทำงานอย่างไร

ปัญหาไม่ใช่เสมอไปว่าไม่มีอะไรถูกแสดง

ปัญหาคือผู้คนไม่ได้รับการสอนอย่างเหมาะสมว่าจะตั้งคำถาม
มองเห็น เข้าใจ และเรียนรู้จากสิ่งที่ถูกแสดงอย่างไร

ผู้คนอาจมองเห็นคำโกหก

ผู้คนอาจมองเห็นความขัดแย้ง

ผู้คนอาจมองเห็นความเจ็บ

ผู้คนอาจมองเห็นการพึ่งพา

ผู้คนอาจมองเห็นความกลัว

ผู้คนอาจมองเห็นเงินกำลังหล่อหลอมพฤติกรรม

ผู้คนอาจมองเห็นระบบกำลังปกป้องตัวเอง

ผู้คนอาจมองเห็นสื่อทำซ้ำเรื่องเล่า

ผู้คนอาจมองเห็นอำนาจหลักเลียงหลักฐาน

ผู้คนอาจมองเห็นผู้คนทำตาม

ผู้คนอาจมองเห็นรูปแบบที่เกิดซ้ำยังคงดำเนินต่อไป

แต่หากไม่มีกรอบการตั้งคำถามที่ถูกต้อง ผู้คนก็ยังสามารถไปถึง
ความเข้าใจที่ผิดได้

ผู้คนมักไปถึงความเข้าใจที่ผิด เพราะไม่ได้รับการสอนอย่าง
เหมาะสมว่าจะตั้งคำถาม มองเห็น เข้าใจ และเรียนรู้จากสิ่งที่ถูก
แสดงอย่างไร

ผู้คนสามารถมองเห็นสิ่งที่ถูกแสดง และยังไม่เข้าใจว่ามันหมายถึงอะไร

พวกเขาสามารถมองเห็นพฤติกรรมแล้วมุ่งไปที่บุคคลเพียงอย่าง
เดียว

พวกเขาสามารถมองเห็นความขัดแย้งแล้วหยุดอยู่ที่ความโกรธ

พวกเขาสามารถมองเห็นคำโกหกแล้วหยุดอยู่ที่การกล่าวโทษ
พวกเขาสามารถมองเห็นระบบแล้วหยุดอยู่ที่คำอธิบายบนพื้นผิว
พวกเขาสามารถมองเห็นปัญหาที่เกิดขึ้น โดยยังไม่เข้าใจกลไกที่
สร้างมัน

ลักษณะนิสัยและความสม่ำเสมอให้ผู้คนตั้งคำถามต่อสิ่งที่
กำลังถูกแสดงผ่านพฤติกรรมที่เกิดขึ้น

มันไม่ได้เพียงถามว่า:

เกิดอะไรขึ้น?

แต่ยังถามว่า:

สิ่งนี้กำลังแสดงอะไร?

พฤติกรรมใดกำลังถูกเปิดเผย?

รูปแบบใดกำลังถูกเปิดโปง?

ความขัดแย้งใดกำลังถูกแสดง?

สิ่งนี้สอนอะไรเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมของโลก?

มนุษยชาติสามารถเรียนรู้อะไรจากสิ่งนี้?

โลกคือโรงเรียนจริง เพราะสภาพแวดล้อมของโลกกำลังแสดง
พฤติกรรม ความขัดแย้ง การทำซ้ำ แรงจูงใจ ความเจ็บ การ
พึ่งพา อำนาจ ความกลัว และผลที่ตามมาอยู่ตลอดเวลา

ผู้คนไม่สามารถเรียนรู้จากสิ่งที่มองไม่เห็น

แต่ผู้คนก็ไม่สามารถเรียนรู้จากสิ่งที่พวกเขาไม่ได้รับการสอนว่า
จะตั้งคำถามอย่างไร

คำพูด พฤติกรรม และรูปแบบ

ผู้คนมักตัดสินจากสิ่งที่ผู้คนพูด

แต่พฤติกรรมสามารถเปิดเผยสิ่งที่คำพูดซ่อนอยู่

คำพูดสามารถถูกซ่อม

คำพูดสามารถถูกคัดลอก

คำพูดสามารถถูกทำซ้ำ

คำพูดสามารถถูกปกป้อง

คำพูดสามารถถูกนำเสนอ

พฤติกรรมมักซ่อนได้ยากกว่าเมื่อเวลาผ่านไปนาน ๆ

ข้อมูลสามารถบอกผู้คนว่าเกิดอะไรขึ้น

พฤติกรรมสามารถสอนผู้คนว่าทำไมมันจึงเกิดขึ้น

ผู้คนควรถามว่า:

คำพูดตรงกับพฤติกรรมหรือไม่?

การกระทำตรงกับคำกล่าวอ้างหรือไม่?

ผลลัพธ์ตรงกับคำสัญญาหรือไม่?

พฤติกรรมยังคงเหมือนเดิมเมื่อเวลาผ่านไปหรือไม่?

พฤติกรรมเปลี่ยนไปตามว่าใครกำลังมองอยู่หรือไม่?

พฤติกรรมเปลี่ยนไปตามว่าใครได้ประโยชน์หรือไม่?

พฤติกรรมที่เกิดซ้ำสามารถเปิดเผยความขัดแย้งที่คำกล่าวแยก
ครั้งเดียวทำไม่ได้

รูปแบบมักเปิดเผยได้มากกว่าคำสัญญา

ความสม่ำเสมอมักเปิดเผยได้มากกว่าชื่อเสียง

พฤติกรรมมักเปิดเผยได้มากกว่าตำแหน่ง

ดังนั้นผู้คนที่ต้องเรียนรู้ที่จะศึกษารูปแบบ แทนที่จะศึกษาช่วงเวลาที่ยากออกมา

พฤติกรรมไม่เคยมีอยู่อย่างโดดเดี่ยว

พฤติกรรมไม่ได้มีอยู่อย่างโดดเดี่ยว

ผู้คนมีอิทธิพลต่อผู้คน

ระบบมีอิทธิพลต่อผู้คน

ผู้คนมีอิทธิพลต่อระบบ

ผู้ใหญ่มีอิทธิพลต่อเด็ก

เด็กเติบโตเป็นผู้ใหญ่

คนรุ่นต่อไปสืบทอดพฤติกรรม

จากนั้นคนรุ่นต่อไปก็ช่วยสร้างสภาพแวดล้อมของโลกขึ้นใหม่

ทุกพฤติกรรมที่เกิดซ้ำมีผลที่ตามมาเกินกว่าตัวบุคคล

พฤติกรรมที่เกิดซ้ำสามารถกลายเป็นเรื่องปกติ

การทำให้เป็นเรื่องปกติสามารถกลายเป็นการสืบทอด

การสืบทอดสามารถกลายเป็นความจริงที่ถูกละเลย

ดังนั้นผู้คนที่ควรถามว่า:

พฤติกรรมนี้กำลังสร้างอะไร?

ใครกำลังเรียนรู้จากพฤติกรรมนี้?

ใครจะสืบทอดพฤติกรรมนี้?

พฤติกรรมนี้จะช่วยสร้างสภาพแวดล้อมของโลกแบบใดขึ้นใหม่
ในอนาคต?

ลักษณะนิสัยและความสม่ำเสมอสอนให้ผู้คนคิดให้ไกลกว่าตัว
บุคคล และเริ่มเรียนรู้จากสภาพแวดล้อมที่กว้างกว่า

ลักษณะนิสัยเหนือชื่อเสียง

ผู้คนมักถูกสอนให้ไว้วางใจชื่อเสียง

แต่ชื่อเสียงไม่ได้เป็นลักษณะนิสัยโดยอัตโนมัติ

ชื่อเสียงสามารถถูกสร้าง

ชื่อเสียงสามารถถูกปกป้อง

ชื่อเสียงสามารถถูกทำซ้ำ

ชื่อเสียงสามารถถูกส่งเสริม

ชื่อเสียงสามารถถูกสืบทอด

ลักษณะนิสัยแตกต่างออกไป

ลักษณะนิสัยถูกแสดงซ้ำผ่านพฤติกรรม

ผู้คนควรถามว่า:

พฤติกรรมใดกำลังถูกแสดงซ้ำ?

เกิดอะไรขึ้นเมื่อแรงกดดันปรากฏ?

เกิดอะไรขึ้นเมื่อไม่มีใครมอง?

เกิดอะไรขึ้นเมื่อมีบางสิ่งให้ได้?

เกิดอะไรขึ้นเมื่อมีบางสิ่งให้เสีย?

เกิดอะไรขึ้นเมื่อความจริงขัดแย้งกับแรงงูใจ?

ลักษณะนิสัยมักมองเห็นได้ชัดที่สุดเมื่อมีแรงจูงใจเข้ามาเกี่ยวข้อง

นี่คือเหตุผลที่ลักษณะนิสัยและความสม่ำเสมอเชื่อมโยงโดยตรงกับแรงจูงใจและผลประโยชน์

ความสม่ำเสมอเมื่อเวลาผ่านไป

ความสม่ำเสมอไม่สามารถถูกตัดสินจากเหตุการณ์เดียว

ความสม่ำเสมอต้องถูกตรวจสอบเมื่อเวลาผ่านไป

ผู้คนอาจกล่าวว่าพวกเขาให้คุณค่ากับความจริง

ผู้คนอาจกล่าวว่าพวกเขาให้คุณค่ากับการเรียนรู้

ผู้คนอาจกล่าวว่าพวกเขาให้คุณค่ากับความเป็นธรรม

ผู้คนอาจกล่าวว่าพวกเขาให้คุณค่ากับการตั้งคำถาม

แต่ความสม่ำเสมอถามว่าพฤติกรรมสนับสนุนคำกล่าวอ้างเหล่านั้นซ้ำ ๆ หรือไม่

ผู้คนควรถามว่า:

พฤติกรรมใดถูกแสดงเมื่อเวลาผ่านไป?

รูปแบบใดถูกทำซ้ำ?

ความขัดแย้งใดปรากฏขึ้น?

พฤติกรรมใดยังคงไม่เปลี่ยน?

พฤติกรรมใดหายไปเมื่อสถานการณ์เปลี่ยน?

ความสม่ำเสมอมักกลายเป็นหนึ่งในเส้นทางหลักฐานที่แข็งแกร่งที่สุด เพราะท้ายที่สุดผู้คนจะแสดงให้เห็นว่าพวกเขาทำอะไรซ้ำ ๆ

สิ่งนี้เชื่อมโยงโดยตรงกับมาตรฐานหลักฐาน

มาตรฐานหลักฐานถามว่าพฤติกรรมสนับสนุนสิ่งที่ถูกกล่าวอ้างหรือไม่

ลักษณะนิสัยและความสม่ำเสมอถามว่าพฤติกรรมยังคงสอดคล้องซ้ำ ๆ เมื่อเวลาผ่านไปหรือไม่

ภาพลักษณ์เทียบกับลักษณะนิสัย

ผู้คนสามารถเก่งในการจัดการภาพลักษณ์

ภาพลักษณ์คือสิ่งที่ผู้คนต้องการให้คนอื่นเห็น

ลักษณะนิสัยคือสิ่งที่พฤติกรรมแสดงซ้ำ ๆ

ภาพลักษณ์สามารถถูกสร้าง

ภาพลักษณ์สามารถถูกปกป้อง

ภาพลักษณ์สามารถถูกแสดง

ภาพลักษณ์สามารถถูกส่งเสริม

ภาพลักษณ์สามารถได้รับรางวัล

แต่ภาพลักษณ์ไม่ได้เป็นลักษณะนิสัยโดยอัตโนมัติ

ผู้คนควรถามว่า:

ฉันกำลังเห็นภาพลักษณ์หรือไม่?

หรือฉันกำลังเห็นพฤติกรรม?

ฉันกำลังเห็นการนำเสนอหรือไม่?

หรือฉันกำลังเห็นความสม่ำเสมอ?

พฤติกรรมใดกำลังถูกแสดงซ้ำ?

พฤติกรรมใดกำลังถูกซ่อนซ้ำ?

พฤติกรรมใดปรากฏเมื่อแรงกดดันถูกนำออก?

พฤติกรรมใดปรากฏเมื่อแรงกดดันถูกเพิ่ม?

ผู้คนสามารถใช้เวลาหลายปีปกป้องภาพลักษณ์ ขณะที่
พฤติกรรมของพวกเขาเปิดเผยสิ่งที่แตกต่างออกไปซ้ำ ๆ

ผู้คน ระบบ และสภาพแวดล้อมของโลก

ลักษณะนิสัยและความสม่ำเสมอไม่ได้ใช้กับบุคคลเท่านั้น
มันใช้กับทุกสิ่งที่ดำเนินงานอยู่ภายในสภาพแวดล้อมของโลก
มันใช้กับ:

ผู้คน

ครู

พ่อแม่

โรงเรียน

รัฐบาล

สื่อ

สถาบัน

ระบบ

องค์กร

ชุมชน

สภาพแวดล้อม

ผู้คนมักตรวจสอบว่าสิ่งเหล่านี้พูดอะไร

พวกเขาไม่ได้ตรวจสอบอย่างเหมาะสมว่าสิ่งเหล่านี้ทำอะไรซ้ำ ๆ

ดังนั้นผู้คนควรถามว่า:

พฤติกรรมใดกำลังถูกแสดงซ้ำ?

พฤติกรรมใดกำลังถูกปกป้องซ้ำ?

พฤติกรรมใดกำลังถูกหลีกเลี่ยงซ้ำ?

พฤติกรรมใดกำลังได้รับรางวัลซ้ำ?

พฤติกรรมใดกำลังถูกทำให้เป็นเรื่องปกติซ้ำ?

พฤติกรรมใดกำลังถูกสืบทอดซ้ำ?

พฤติกรรมใดกำลังถูกแสดงให้เห็นว่า เป็นสิ่งที่ควรเรียนรู้จากมัน?

ลักษณะนิสัยและความสม่ำเสมอต้องถูกใช้ทุกที่

การศึกษา ครู และลักษณะนิสัย

การศึกษาต้องถูกตั้งคำถามผ่านลักษณะนิสัยและความสม่ำเสมอด้วย

ครูกลายเป็นแหล่งข้อมูลสำหรับเด็ก

เด็กไม่ได้เรียนรู้จากข้อมูลเท่านั้น

พวกเขายังเรียนรู้จากพฤติกรรม

เด็กสังเกต:

สิ่งที่ผู้ใหญ่ทำ

สิ่งที่ครูทำ

สิ่งที่ระบบให้รางวัล

สิ่งที่ระบบหลีกเลี่ยง

สิ่งที่ระบบปกป้อง

สิ่งที่ระบบทำซ้ำ

สิ่งที่ระบบแสดงว่าเป็นเรื่องปกติ

นี่ไม่ใช่เรื่องของการโจมตีครู

มันคือการเข้าใจสภาพแวดล้อมที่พวกเขาดำเนินงานอยู่ภายใน

ผู้คนควรถามว่า:

เด็กกำลังเห็นพฤติกรรมอะไรซ้ำ ๆ?

เด็กกำลังได้รับรางวัลจากพฤติกรรมอะไรซ้ำ ๆ?

เด็กกำลังถูกทำให้ไม่อยากรู้คำถามต่อพฤติกรรมอะไรซ้ำ ๆ?

เด็กกำลังถูกเตรียมให้ทำซ้ำสภาพแวดล้อมของโลกหรือไม่?

หรือเด็กกำลังถูกเตรียมให้เรียนรู้จากมัน?

หากเด็กไม่ได้รับการสอนว่าจะตั้งคำถามต่อพฤติกรรม ความขัดแย้ง แรงจูงใจ ความเจียบ และรูปแบบที่เกิดซ้ำอย่างไร พวกเขาสามารถสืบทอดสภาพแวดล้อมของโลกแบบเดิม โดยไม่เข้าใจสิ่งที่กำลังถูกแสดงแก่พวกเขา

ทำไมลักษณะนิสัยและความสม่ำเสมอจึงสำคัญ

ลักษณะนิสัยและความสม่ำเสมอมีความสำคัญ เพราะผู้คนไม่สามารถเข้าใจสภาพแวดล้อมของโลกอย่างเหมาะสมได้ จนกว่าจะเข้าใจพฤติกรรมที่เกิดซ้ำ

จุดประสงค์ไม่ใช่การติดอยู่ในความโกรธ การกล่าวโทษ ความกลัว หรือการต่อต้านอย่างไม่มีที่สิ้นสุด

จุดประสงค์คือการเรียนรู้จากสิ่งที่สภาพแวดล้อมของโลกกำลังแสดงอยู่แล้ว

สภาพแวดล้อมของโลกเองกลายเป็นสภาพแวดล้อมทางการศึกษา

พฤติกรรมกลายเป็นบทเรียน

ความขัดแย้งกลายเป็นบทเรียน

การทำซ้ำกลายเป็นบทเรียน

สภาพแวดล้อมเองกลายเป็นครู

จิตสำนึกของมนุษย์ก้าวหน้าเมื่อผู้คนหยุดเพียงตอบสนองต่อสิ่งที่ถูกแสดง และเริ่มเรียนรู้จากสิ่งที่ถูกแสดง

แหล่งที่มาและจุดกำเนิดถามว่าบางสิ่งมาจากไหน และอะไรหล่อหลอมมัน

มาตรฐานหลักฐานถามว่าหลักฐานสนับสนุนสิ่งที่กำลังถูกกล่าวอ้างหรือไม่

แรงจูงใจและผลประโยชน์ถามว่าอะไรกำลังให้รางวัลแก่พฤติกรรม

ลักษณะนิสัยและความสม่ำเสมอถามว่า:

พฤติกรรมสอดคล้องซ้ำ ๆ กับสิ่งที่ถูกกล่าวอ้างหรือไม่?

พฤติกรรมกำลังแสดงอะไร?

ความขัดแย้งกำลังสอนอะไร?

รูปแบบที่เกิดซ้ำกำลังเปิดเผยอะไร?

มนุษยชาติสามารถเรียนรู้อะไรจากสิ่งที่ถูกแสดง?

นี่คือวิธีที่ผู้คนเริ่มก้าวพ้นช่วงเวลาที่แยกออกมา

นี่คือวิธีที่ผู้คนเริ่มมองเห็นรูปแบบ

นี่คือวิธีที่ผู้คนเริ่มมองเห็นความขัดแย้ง
นี่คือวิธีที่ผู้คนเริ่มมองเห็นความสม่ำเสมอ
นี่คือวิธีที่ผู้คนเริ่มเรียนรู้จากสิ่งที่สภาพแวดล้อมของโลกกำลัง
แสดงอยู่แล้ว
นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากความเชื่อไปสู่การตรวจสอบ
นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากการตรวจสอบไปสู่การมองเห็น
นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากการมองเห็นไปสู่ความเข้าใจ
นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากความเข้าใจไปสู่การเรียนรู้
นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากการเรียนรู้ไปสู่การคิดอย่างอิสระ
นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากการเป็นผลผลิตของสภาพแวดล้อม
ของโลก ไปสู่การเป็นผู้เรียนรู้จากสภาพแวดล้อมของโลก

ลักษณะนิสัยเมื่อเวลาผ่านไป

ส่วนแรกของหัวข้อนี้อธิบายว่าลักษณะนิสัยและความสม่ำเสมอ
ไม่ได้เป็นเรื่องของช่วงเวลาที่ยากออกมา
มันคือการเข้าใจพฤติกรรมที่เกิดขึ้นเมื่อเวลาผ่านไป
ตอนนี้ส่วนนี้จะเข้าสู่ว่าลักษณะนิสัยและความสม่ำเสมอทำงาน
เมื่อเวลาผ่านไปอย่างไร
ผู้คนไม่ได้เปิดเผยลักษณะนิสัยของตนทันทีเสมอไป
พฤติกรรมเมื่อเวลาผ่านไปมักเปิดเผยมัน
บุคคลหนึ่งอาจพูดอย่างหนึ่ง แต่ทำอีกอย่างซ้ำ ๆ
ระบบหนึ่งอาจอ้างจุดประสงค์หนึ่ง แต่ผลิตผลลัพธ์ที่แตกต่าง
ซ้ำ ๆ

องค์กรหนึ่งอาจอ้างความเป็นกลาง แต่ปกป้องพฤติกรรมบางอย่างซ้ำ ๆ

สถาบันหนึ่งอาจอ้างความเป็นธรรม แต่หลีกเลี่ยงคำถามที่ยากซ้ำ ๆ

บทบาทหนึ่งอาจอ้างหน้าที่ แต่ผลิตรายการปฏิบัติตามซ้ำ ๆ

ลักษณะนิสัยเมื่อเวลาผ่านไปช่วยให้ผู้คนมองเห็นรูปแบบที่ช่วงเวลาที่ยากออกมาสามารถซ่อนได้

ผู้คนควรถามว่า:

พฤติกรรมใดถูกแสดงซ้ำ?

ผลลัพธ์ใดถูกผลิตซ้ำ?

รูปแบบใดยังคงปรากฏ?

ความขัดแย้งใดยังคงปรากฏ?

พฤติกรรมใดยังคงไม่เปลี่ยน?

พฤติกรรมใดเปลี่ยนไปตามสถานการณ์?

พฤติกรรมใดเปลี่ยนไปตามว่าใครกำลังมอง?

รูปแบบเมื่อเวลาผ่านไปมักเปิดเผยลักษณะนิสัยได้แม่นยำกว่าคำกล่าวเพียงอย่างเดียว

ความขัดแย้งและพฤติกรรมมนุษย์

ความขัดแย้งสามารถกลายเป็นหนึ่งในเส้นทางที่แข็งแกร่งที่สุดเข้าสู่ความเข้าใจลักษณะนิสัย

ผู้คนสามารถกล่าวว่าพวกเขาให้คุณค่ากับความจริง ขณะที่หลีกเลี่ยงความจริงที่ยาก

ผู้คนสามารถกล่าวว่าพวกเขาให้คุณค่ากับการตั้งคำถาม ขณะที่ทำให้ผู้คนไม่อยากรถาม

ผู้คนสามารถกล่าวว่าพวกเขาให้คุณค่ากับการเรียนรู้ ขณะที่ปกป้องการทำซ้ำ

ผู้คนสามารถกล่าวว่าพวกเขาให้คุณค่ากับความเป็นธรรม ขณะที่ผลิตผลลัพธ์ที่ไม่เป็นธรรมซ้ำ ๆ

ผู้คนสามารถกล่าวว่าพวกเขาให้คุณค่ากับการคิดอย่างอิสระ ขณะที่ให้รางวัลแก่การคล้อยตาม

ผู้คนควรถามว่า:

คำพูดกับพฤติกรรมแยกออกจากกันตรงไหน?

ความขัดแย้งใดปรากฏซ้ำ?

รูปแบบใดยังคงดำเนินต่อไปแม้มีความขัดแย้ง?

ใครได้ประโยชน์จากการที่ความขัดแย้งดำเนินต่อไป?

แรงจูงใจใดกำลังปกป้องความขัดแย้ง?

ความขัดแย้งไม่ได้เป็นข้อพิสูจน์โดยอัตโนมัติว่ามีเจตนาร้าย

แต่ความขัดแย้งที่เกิดซ้ำต้องถูกตั้งคำถาม

ความขัดแย้งที่เกิดซ้ำสามารถเปิดเผยกลไกที่ทำงานอยู่ใต้พื้นผิว

สภาพแวดล้อมของโลกกำลังแสดงให้เห็นมนุษยชาติเห็นอยู่แล้ว

สภาพแวดล้อมของโลกกำลังแสดงให้เห็นมนุษยชาติเห็นอยู่แล้วว่า มันทำงานอย่างไร

ปัญหาไม่ใช่เสมอไปว่าไม่มีอะไรถูกแสดง

ปัญหาคือมนุษยชาติไม่ได้รับการสอนอย่างเหมาะสมว่าจะเรียนรู้จากสิ่งที่ถูกแสดงอย่างไร

ผู้คนสามารถมองเห็นความขัดแย้งแล้วหยุดอยู่ที่การกล่าวโทษ

ผู้คนสามารถมองเห็นคำโกหกแล้วหยุดอยู่ที่ความโกรธ

ผู้คนสามารถมองเห็นระบบแล้วหยุดอยู่ที่คำอธิบายบนพื้นผิว

ผู้คนสามารถมองเห็นปัญหาที่เกิดขึ้นแล้วหยุดอยู่ที่ความหงุดหงิด

ผู้คนสามารถมองเห็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นแล้วหยุดอยู่ที่ปฏิกิริยาทางอารมณ์

ผู้คนสามารถมองเห็นเหตุการณ์ที่มองเห็นได้ และยังไม่เข้าใจกลไกที่สร้างมัน

ผู้คนมักไปถึงความเข้าใจที่ผิด เพราะพวกเขายังไม่มีความรู้ความเข้าใจ หรือความสามารถในการตั้งคำถามที่เพียงพอ

ผู้คนอาจมองเห็น:

เหตุการณ์หนึ่ง

บุคคลหนึ่ง

ระบบหนึ่ง

คำโกหกหนึ่ง

ความขัดแย้งหนึ่ง

ผลลัพธ์หนึ่ง

แล้วหยุดอยู่ตรงนั้น

ลักษณะนิสัยและความสม่ำเสมอให้ผู้คนดำเนินต่อไป

ผู้คนควรถามว่า:

พฤติกรรมนี้กำลังเปิดเผยอะไร?

กลไกนี้กำลังเปิดเผยอะไร?

รูปแบบที่เกิดซ้ำนี้กำลังแสดงอะไร?

ความขัดแย้งนี้กำลังแสดงอะไร?

มนุษยชาติสามารถเรียนรู้อะไรจากสิ่งนี้?

จุดประสงค์ไม่ใช่การตั้งคำถามอย่างไม่มีที่สิ้นสุด

จุดประสงค์คือความเข้าใจ

การตอบสนองเทียบกับการเรียนรู้

หนึ่งในข้อจำกัดที่ใหญ่ที่สุดของความก้าวหน้าของมนุษย์ คือผู้คนมักตอบสนองต่อสิ่งที่ถูกแสดง แทนที่จะเรียนรู้จากสิ่งที่ถูกแสดง

การตอบสนองสามารถหยุดความก้าวหน้า

ผู้คนโกรธ

ผู้คนหวาดกลัว

ผู้คนเลือกข้าง

ผู้คนปกป้องจุดยืน

ผู้คนโจมตีจุดยืน

ผู้คนติดอยู่ภายในเรื่องเล่า

ผู้คนสามารถใช้พลังงานมหาศาลไปกับการตอบสนอง โดยไม่เข้าใจสิ่งที่ตนกำลังตอบสนองต่อ

ลักษณะนิสัยและความสม่ำเสมอให้ผู้คนก้าวพ้นการตอบสนอง

ผู้คนควรถามว่า:

สิ่งนี้กำลังแสดงอะไร?

สิ่งนี้กำลังสอนอะไร?

พฤติกรรมใดกำลังถูกเปิดเผย?

รูปแบบที่เกิดซ้ำใดกำลังถูกเปิดโปง?

กลไกใดกำลังทำงาน?

มนุษยชาติสามารถเรียนรู้อะไรจากสิ่งนี้?

ปลายทางไม่ใช่การตอบสนอง

ปลายทางคือความเข้าใจ

ลักษณะนิสัยแบบเลือกใช้และการคิดแบบเลือกใช้

ผู้คนไม่ได้มีพฤติกรรมสม่ำเสมอเสมอไป

ผู้คนอาจมีพฤติกรรมแตกต่างกันตาม:

เงิน

สถานะ

ผู้ชม

อำนาจ

การเห็นชอบ

ความนิยม

ความกลัว

ผลประโยชน์

การสูญเสีย

ผู้คนอาจดูชื่อตรงในสภาพแวดล้อมหนึ่ง และหลีกเลี่ยงความจริง
ในอีกสภาพแวดล้อมหนึ่ง

ผู้คนอาจตั้งคำถามต่อเรื่องหนึ่ง ขณะปกป้องอีกเรื่องหนึ่ง

ผู้คนอาจทำลายระบบหนึ่ง ขณะปกป้องอีกระบบหนึ่ง

ผู้คนอาจใช้หลักการแบบเลือกเฉพาะ

ผู้คนควรถามว่า:

พฤติกรรมนี้ยังคงสม่ำเสมอทุกที่หรือไม่?

หรือมันปรากฏเฉพาะภายใต้สถานการณ์บางอย่าง?

อะไรเปลี่ยนแปลงเมื่อแรงจูงใจปรากฏ?

อะไรเปลี่ยนแปลงเมื่อแรงกดดันปรากฏ?

อะไรเปลี่ยนแปลงเมื่อบางสิ่งที่มีคุณค่าตกอยู่ในความเสี่ยง?

ลักษณะนิสัยมักมองเห็นได้ชัดที่สุดเมื่อแรงจูงใจกับแรงกดดันมา
บรรจบกัน

ความเจ็บ การมีส่วนร่วม และพฤติกรรมที่เกิดซ้ำ

ลักษณะนิสัยไม่ได้ถูกเปิดเผยด้วยการกระทำเท่านั้น

ลักษณะนิสัยยังสามารถถูกเปิดเผยด้วยความเจ็บ

ความเจ็บสามารถกลายเป็นพฤติกรรม

ความเจ็บสามารถกลายเป็นการปกป้อง

ความเจ็บสามารถกลายเป็นการมีส่วนร่วม

ผู้คนควรถามว่า:

ใครยังคงเจ็บ?

อะไรถูกปกป้อง?

พฤติกรรมที่เกิดซ้ำใดกำลังได้รับอนุญาตให้ดำเนินต่อไป?

ความจริงใดกำลังถูกหลีกเลี่ยง?

ความขัดแย้งใดกำลังถูกเพิกเฉย?

ผู้คนอาจยังคงเจ็บ เพราะการพูดคุยความรู้สึกที่พวกเขาพึ่งพา

ผู้คนอาจยังคงเจ็บ เพราะการพูดคุยความตำแหน่งของพวกเขา

ผู้คนอาจยังคงเจ็บ เพราะการพูดคุยความเป็นส่วนหนึ่ง

ผู้คนอาจยังคงเจ็บ เพราะการพูดคุยความเห็นชอบ

ดังนั้นลักษณะนิสัยจึงรวมถึงสิ่งที่คุณเลือกที่จะไม่ทำซ้ำ ๆ ด้วย

พฤติกรรม อิทธิพล และคนรุ่นต่อไป

พฤติกรรมไม่เคยมีอยู่อย่างโดดเดี่ยว

ผู้คนมีอิทธิพลต่อผู้คน

ระบบมีอิทธิพลต่อผู้คน

ผู้คนมีอิทธิพลต่อระบบ

ผู้ใหญ่มีอิทธิพลต่อเด็ก

เด็กเติบโตเป็นผู้ใหญ่

คนรุ่นต่อไปสืบทอดพฤติกรรม

จากนั้นคนรุ่นต่อไปก็ช่วยสร้างสภาพแวดล้อมของโลกขึ้นใหม่

ทุกพฤติกรรมที่เกิดซ้ำมีผลที่ตามมาเกินกว่าตัวบุคคล

ผู้คนอาจเชื่อว่าพวกเขา กำลังตัดสินใจเพียงเล็กน้อย

แต่พฤติกรรมที่ถูกทำซ้ำเป็นล้านครั้งสามารถสร้างสภาพ
แวดล้อมของโลกทั้งระบบขึ้นใหม่

ดังนั้นผู้คนควรถามว่า:

ฉันกำลังมีส่วนร่วมกับพฤติกรรมใด?

ฉันกำลังช่วยทำให้พฤติกรรมใดเป็นเรื่องปกติ?

คนรุ่นต่อไปจะสืบทอดพฤติกรรมใด?

พฤติกรรมนี้จะช่วยสร้างสภาพแวดล้อมของโลกแบบใดขึ้นใหม่?

การศึกษา ครู และลักษณะนิสัย

การศึกษาต้องถูกตรวจสอบผ่านลักษณะนิสัยและความ
สม่ำเสมอด้วย

เด็กไม่ได้สืบทอดเพียงข้อมูล

เด็กสืบทอดพฤติกรรม

เด็กสังเกต:

ผู้ใหญ่มีพฤติกรรมอย่างไร

ครูมีพฤติกรรมอย่างไร

อำนาจมีพฤติกรรมอย่างไร

ระบบมีพฤติกรรมอย่างไร

ผู้คนตอบสนองอย่างไร

ผู้คนยังคงเจ็บอย่างไร

ผู้คนตั้งคำถามอย่างไร

ผู้คนหลีกเลี่ยงการตั้งคำถามอย่างไร

เด็กสามารถค่อย ๆ สืบทอดพฤติกรรมเหล่านั้นเอง

นี่ไม่ใช่เรื่องของการโจมตีครู

มันคือการเข้าใจสภาพแวดล้อมที่หล่อหลอมพวกเขา

ผู้คนควรถามว่า:

เด็กกำลังเห็นพฤติกรรมอะไรซ้ำ ๆ?

เด็กกำลังสืบทอดพฤติกรรมอะไรซ้ำ ๆ?

เด็กกำลังได้รับรางวัลจากพฤติกรรมอะไรซ้ำ ๆ?

เด็กกำลังถูกทำให้ไม่อยากรตั้งคำถามต่อพฤติกรรมอะไรซ้ำ ๆ?

การศึกษาไม่สามารถปรับปรุงอย่างเหมาะสมได้ หากพฤติกรรมที่เกิดซ้ำยังมองไม่เห็น

จิตสำนึกมนุษย์และการเรียนรู้จากสภาพแวดล้อมของโลก

หนึ่งในเส้นทางที่ขาดหายไปที่ใหญ่ที่สุดของความก้าวหน้าของมนุษย์ คือการเรียนรู้จากสิ่งที่มองเห็นอยู่แล้ว

มนุษยชาติกำลังถูกแสดงให้เห็นอยู่ตลอดเวลา:

ความขัดแย้ง

การพึ่งพา

ความเจ็บปวด

อำนาจ

ความกลัว

การทำตาม

การทำให้เป็นเรื่องปกติ

แรงจูงใจ

การทำซ้ำ

พฤติกรรม

แต่มนุษย์ชาติไม่ได้รับการสอนอย่างเหมาะสมว่าจะเรียนรู้จาก
กลไกเหล่านี้อย่างไร

ผู้คนมักขอให้ใครมาสอน ทั้งที่กำลังยืนอยู่ภายในสภาพ
แวดล้อมแห่งการเรียนรู้ที่ใหญ่ที่สุดเท่าที่มีอยู่แล้ว

สภาพแวดล้อมของโลกเองคือบทเรียน

สภาพแวดล้อมของโลกเองคือหลักฐาน

สภาพแวดล้อมของโลกเองคือโอกาสในการเรียนรู้

สภาพแวดล้อมของโลกเองคือครู

จิตสำนึกมนุษย์ก้าวหน้าเมื่อผู้คนหยุดตอบสนองต่อสิ่งที่ถูก
แสดง และเริ่มเรียนรู้จากสิ่งที่ถูกแสดง

ดังนั้นผู้คนควรถามว่า:

สิ่งนี้กำลังแสดงอะไร?

สิ่งนี้กำลังสอนอะไร?

มนุษยชาติสามารถเรียนรู้อะไรจากสิ่งนี้?

รูปแบบที่เกิดซ้ำใดกำลังถูกเปิดโปง?

พฤติกรรมใดกำลังถูกเปิดเผย?

สภาพแวดล้อมของโลกแบบใดกำลังถูกสร้างขึ้นใหม่?

เมื่อผู้คนเรียนรู้ที่จะถามคำถามเหล่านี้ พวกเขาจะเริ่มก้าวพ้น
การตอบสนองไปสู่ความเข้าใจ

ลักษณะนิสัยและความก้าวหน้าของมนุษยชาติ

ลักษณะนิสัยและความสม่ำเสมอเป็นส่วนหนึ่งของเส้นทางที่ขาด
หายไปสู่ความก้าวหน้าของมนุษยชาติ

มนุษยชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ ตราบใดที่ความขัดแย้งที่เกิดขึ้น
ยังมองไม่เห็น

มนุษยชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ ตราบใดที่ผู้คนพูดอย่างหนึ่ง
และทำอีกอย่างซ้ำ ๆ

มนุษยชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ ตราบใดที่ภาพลักษณ์สำคัญ
กว่าพฤติกรรม

มนุษยชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ ตราบใดที่ชื่อเสียงสำคัญกว่า
ความสม่ำเสมอ

มนุษยชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ ตราบใดที่มาตรฐานสองชั้นยัง
ถูกทำให้เป็นเรื่องปกติ

มนุษยชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ ตราบใดที่แรงจูงใจลบล้าง
หลักการซ้ำ ๆ

มนุษยชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ ตราบใดที่พฤติกรรมที่เกิดขึ้น
ถูกสืบทอดโดยไม่มีการตรวจสอบ

มนุษยชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ ตราบใดที่เด็กสืบทอด
พฤติกรรมโดยไม่ได้รับการสอนว่าจะตั้งคำถามต่อมันอย่างไร

มนุษยชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ ตราบใดที่ผู้คนตอบสนองต่อสิ่ง
ที่ถูกแสดง แทนที่จะเรียนรู้จากสิ่งที่ถูกแสดง

แหล่งที่มาและจุดกำเนิดถามว่าบางสิ่งมาจากไหน และอะไร
หล่อหลอมมัน

มาตรฐานหลักฐานถามว่าหลักฐานสนับสนุนสิ่งที่กำลังถูกกล่าว
อ้างหรือไม่

แรงจูงใจและผลประโยชน์ถามว่าอะไรกำลังให้รางวัลและปกป้อง
พฤติกรรม

ลักษณะนิสัยและความสม่ำเสมอถามว่า:

พฤติกรรมสอดคล้องซ้ำ ๆ กับสิ่งที่ถูกกล่าวอ้างหรือไม่?

พฤติกรรมกำลังแสดงอะไร?

ความขัดแย้งกำลังสอนอะไร?

รูปแบบที่เกิดซ้ำกำลังเปิดเผยอะไร?

มนุษยชาติสามารถเรียนรู้อะไรจากสิ่งที่ถูกแสดง?

นี่คือวิธีที่ผู้คนเริ่มมองเห็นรูปแบบ

นี่คือวิธีที่ผู้คนเริ่มมองเห็นความขัดแย้ง

นี่คือวิธีที่ผู้คนเริ่มมองเห็นความสม่ำเสมอ

นี่คือวิธีที่ผู้คนเริ่มเรียนรู้จากสิ่งที่สภาพแวดล้อมของโลกกำลัง
แสดงอยู่แล้ว

นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากความเชื่อไปสู่การตรวจสอบ

นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากการตรวจสอบไปสู่การมองเห็น

นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากการมองเห็นไปสู่ความเข้าใจ

นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากความเข้าใจไปสู่การเรียนรู้

นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากการเรียนรู้ไปสู่การคิดอย่างอิสระ

นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากการเป็นผลผลิตของสภาพแวดล้อม
ของโลก ไปสู่การเป็นผู้เรียนรู้จากสภาพแวดล้อมของโลก

ส่วนที่ 5 - การอนุญาตให้ตั้งคำถาม

การอนุญาตให้ตั้งคำถามคืออะไรจริง ๆ

ส่วนที่ 1 ได้วางหลักว่าผู้คนที่ต้องเรียนรู้ที่จะมองเห็นสภาพแวดล้อมของโลก แทนที่จะเพียงกลายเป็นผลผลิตของมัน

ส่วนที่ 2 ได้วางหลักว่าผู้คนที่ต้องตรวจสอบว่าหลักฐานสนับสนุนสิ่งที่กำลังถูกกล่าวอ้างหรือไม่

ส่วนที่ 3 ได้วางหลักว่าผู้คนที่ต้องเข้าใจว่าแรงจูงใจใดกำลังให้รางวัล ปกป้อง และทำให้เกิดพฤติกรรมเกิดขึ้น

ส่วนที่ 4 ได้วางหลักว่าผู้คนที่ต้องเรียนรู้จากสิ่งที่พฤติกรรมที่เกิดขึ้นกำลังแสดงให้เห็นอยู่แล้ว

ส่วนที่ 5 เข้าสู่การอนุญาตให้ตั้งคำถาม

การอนุญาตให้ตั้งคำถามมีอยู่ เพราะผู้คนถูกหล่อหลอมโดยสภาพแวดล้อมที่สอนให้พวกเขาอมรับ ทำตาม ทำซ้ำ เชื่อฟัง และนั่งเงียบ โดยไม่ได้รับการสอนว่าจะตั้งคำถามต่อสิ่งนี้อย่างไร

ผู้คนถูกสอนว่าควรคิดอะไร โดยไม่ได้รับการสอนว่าจะตั้งคำถามต่อการคิดเองอย่างเหมาะสมอย่างไร

ผู้คนถูกสอนว่าควรเชื่ออะไร และไม่ได้รับการสอนว่าความเชื่อนั้นก่อตัวขึ้นอย่างไร

ผู้คนถูกสอนว่าควรทำซ้ำอะไร และไม่ได้รับการสอนว่าจะตรวจสอบสิ่งที่กำลังถูกทำซ้ำอย่างไร

ผู้คนถูกสอนว่าควรไว้วางใจใคร และไม่ได้รับการสอนว่าจะตั้งคำถามต่อความไว้วางใจอย่างไร

ผู้คนถูกสอนว่าควรยอมรับอำนาจใด และไม่ได้รับการสอนว่าจะตั้งคำถามต่ออำนาจอย่างไร

ผู้คนถูกสอนว่าจะทำหน้าที่อยู่ภายในระบบอย่างไร และไม่ได้รับการสอนว่าจะตั้งคำถามต่อระบบอย่างไร

สิ่งนี้สร้างหนึ่งในอุปสรรคที่ใหญ่ที่สุดต่อความก้าวหน้าของมนุษย์

ผู้คนสามารถเริ่มรู้สึกว่าการตั้งคำถามต้องได้รับอนุญาต

อนุญาตจากอำนาจ

อนุญาตจากระบบ

อนุญาตจากครู

อนุญาตจากพ่อแม่

อนุญาตจากนายจ้าง

อนุญาตจากรัฐบาล

อนุญาตจากสื่อ

อนุญาตจากผู้เชี่ยวชาญ

อนุญาตจากกลุ่ม

อนุญาตจากความนิยม

อนุญาตจากการยอมรับทางสังคม

อนุญาตจากสภาพแวดล้อมของโลกรอบตัว

การอนุญาตให้ตั้งคำถามสอนให้ผู้คนถามว่า:

ฉันได้รับอนุญาตให้ตั้งคำถามต่อสิ่งนี้หรือไม่?

ใครสอนฉันว่าฉันต้องได้รับอนุญาต?

ฉันกลัวว่าจะเกิดอะไรขึ้นหากฉันตั้งคำถาม?

ใครได้ประโยชน์หากฉันไม่ตั้งคำถาม?

พฤติกรรมใดถูกปกป้องเมื่อการตั้งคำถามถูกทำให้ไม่ยากเกิด?

สภาพแวดล้อมของโลกแบบใดถูกสร้างขึ้นใหม่เมื่อผู้คนรอการอนุญาตให้ตั้งคำถาม?

การอนุญาตให้ตั้งคำถามไม่ได้เป็นเพียงเรื่องของการถามคำถาม

มันคือการเข้าใจว่าทำไมผู้คนจึงหยุดตนเองจากการตั้งคำถามตั้งแต่แรก

การอนุญาตให้ตั้งคำถามยังสอนให้ผู้คนตั้งคำถามต่อการอนุญาตเองด้วย

การปรับสภาพและโครงสร้างการอนุญาตตลอดชีวิต

ผู้คนมักถูกปรับสภาพให้แสวงหาการอนุญาตตลอดชีวิต

เด็กอาจแสวงหาการอนุญาตจากผู้ใหญ่

นักเรียนอาจแสวงหาการอนุญาตจากครู

ลูกจ้างอาจแสวงหาการอนุญาตจากนายจ้าง

ผู้คนอาจแสวงหาการอนุญาตจากระบบ

ผู้คนอาจแสวงหาการอนุญาตจากกลุ่ม

ผู้คนอาจแสวงหาการอนุญาตจากอำนาจ

ผู้คนอาจแสวงหาการอนุญาตจากสังคมเอง

เมื่อเวลาผ่านไป พฤติกรรมนี้สามารถกลายเป็นเรื่องปกติ

ผู้คนสามารถค่อย ๆ หยุดไว้วางใจสิ่งที่ตนสังเกตเห็น

พวกเขาสามารถค่อย ๆ หยุดไว้วางใจความสามารถของตนเองในการเรียนรู้

พวกเขาสามารถค่อย ๆ หยุดตั้งคำถามต่อสิ่งที่ถูกแสดง

ผู้คนสามารถคุ้นเคยกับการแสวงหาการอนุญาตมากเกินไปจนไม่ตระหนักอีกต่อไปว่าตนกำลังทำเช่นนั้น

โครงสร้างการอนุญาตสามารถกลายเป็นสิ่งที่มองไม่เห็นในที่สุด

ผู้คนอาจไม่ตระหนักอีกต่อไปว่าตนกำลังดำเนินงานอยู่ภายในมัน

ผู้คนควรถามว่า:

ใครสอนฉันให้แสวงหาการอนุญาต?

ฉันเริ่มแสวงหาการอนุญาตเมื่อใด?

ฉันสืบทอดโครงสร้างการอนุญาตอะไรมา?

ฉันไว้วางใจความสามารถของตนเองในการเรียนรู้หรือไม่?

หรือฉันกำลังรอการเห็นชอบก่อนที่จะเรียนรู้?

การรอการอนุญาตให้เรียนรู้

ผู้คนมักรอให้มีใครมาสอน ทั้งที่กำลังยืนอยู่ภายในสภาพแวดล้อมแห่งการเรียนรู้ที่ใหญ่ที่สุดเท่าที่มีอยู่แล้ว

สภาพแวดล้อมของโลกกำลังแสดงพฤติกรรม ความขัดแย้ง การทำซ้ำ การพึ่งพา ความเจียบ อำนาจ แรงจูงใจ ความกลัว ผลที่ตามมา และรูปแบบที่เกิดซ้ำอยู่แล้ว

แต่ผู้คนอาจยังคงรอให้คนอื่นบอกว่าอะไรสำคัญ

พวกเขาอาจรอให้อำนาจอนุมัติ

พวกเขาอาจรอให้สื่อแสดง

พวกเขาอาจรอให้ผู้เชี่ยวชาญอธิบาย

พวกเขาอาจรอให้ครูสอน

พวกเขาอาจรอให้กลุ่มยอมรับ

พวกเขาอาจรอให้เกิดความนิยมก่อนที่จะตรวจสอบ

พวกเขาอาจรอการอนุญาตก่อนที่จะเรียนรู้

มนุษยชาติมักรอการอนุญาตให้เรียนรู้จากโลกที่มองเห็นอยู่แล้ว

นี่หมายความว่าผู้คนสามารถอาศัยอยู่ภายในสภาพแวดล้อมของโลกโดยไม่เรียนรู้จากมัน

พวกเขาสามารถมองเห็นสิ่งที่ถูกแสดงและยังไม่ตั้งคำถามต่อมัน

พวกเขาสามารถมองเห็นความขัดแย้งและยังรอให้คนอื่นอธิบาย

พวกเขาสามารถมองเห็นพฤติกรรมที่เกิดซ้ำและยังรอให้คนอื่นอนุมัติให้ตั้งคำถามต่อมัน

พวกเขาสามารถมองเห็นระบบทำซ้ำรูปแบบเดิมและยังรอให้คนอื่นบอกว่ามันสำคัญ

ผู้คนควรถามว่า:

ฉันกำลังเรียนรู้จากสภาพแวดล้อมของโลกหรือไม่?

หรือฉันกำลังรอการอนุญาตให้เรียนรู้จากมัน?

ฉันกำลังตั้งคำถามต่อสิ่งที่ถูกแสดงหรือไม่?

หรือฉันกำลังรอให้คนอื่นตั้งคำถามก่อน?

ฉันกำลังใช้จิตใจของตนเองหรือไม่?

หรือฉันกำลังรอให้แหล่งอื่นตัดสินว่าอะไรสมควรได้รับความสนใจของฉัน?

โลกคือโรงเรียนจริง

แต่ผู้คนไม่สามารถเรียนรู้จากโลกได้ หากพวกเขากำลังรอการอนุญาตให้ตั้งคำถามต่อมัน

อำนาจ การเห็นชอบ และการมอบการคิดให้ผู้อื่น

ผู้คนถูกสอนให้ไว้วางใจอำนาจ โดยไม่ได้รับการสอนอย่างเหมาะสมให้ตั้งคำถามต่ออำนาจ

พวกเขาถูกสอนให้ไว้วางใจตำแหน่ง

พวกเขาถูกสอนให้ไว้วางใจบทบาท

พวกเขาถูกสอนให้ไว้วางใจสถานะตำแหน่ง

พวกเขาถูกสอนให้ไว้วางใจระบบ

พวกเขาถูกสอนให้ไว้วางใจคำแถลงทางการ

พวกเขาถูกสอนให้ไว้วางใจแหล่งข้อมูลที่ได้รับการอนุมัติ

พวกเขาถูกสอนให้ไว้วางใจสิ่งที่ถูกนำเสนอว่าเป็นสิ่งที่ยอมรับได้
สิ่งนี้สามารถสร้างการมอบการคิดให้ผู้อื่น

การมอบการคิดให้ผู้อื่นเกิดขึ้นเมื่อผู้คนปล่อยให้บุคคล บทบาท ระบบ แหล่งข้อมูล กลุ่ม หรืออำนาจอื่น เป็นผู้ตัดสินว่าพวกเขาได้รับอนุญาตให้ตั้งคำถาม เชื่อ ยอมรับ ทำซ้ำ หรือปฏิเสธอะไร

ผู้คนอาจเชื่อว่าตนกำลังคิดอย่างอิสระ ทั้งที่ wciąż คิดอยู่ภายในขอบเขตที่ผู้อื่นสร้างขึ้น

พวกเขาอาจตั้งคำถามต่อสิ่งหนึ่ง ขณะปล่อยให้กรอบที่กว้างกว่านั้นไว้โดยไม่ตั้งคำถาม

พวกเขาอาจปฏิเสธอำนาจหนึ่ง ขณะยอมรับอีกอำนาจหนึ่ง

พวกเขาอาจออกจากเรื่องเล่าหนึ่งแล้วเข้าสู่อีกเรื่องเล่าหนึ่ง

พวกเขาอาจหยุดอยู่ที่ข้อสรุป เพราะข้อสรุปนั้นได้รับการอนุมัติจากคนที่พวกเขาไว้วางใจอยู่แล้ว

การอนุญาตให้ตั้งคำถามสอนให้ผู้คนถามว่า:

ฉันกำลังคิดด้วยตนเองหรือไม่?

หรือฉันกำลังปล่อยให้แหล่งอื่นคิดแทนฉัน?

ฉันกำลังตั้งคำถามต่อกรอบเองหรือไม่?

หรือฉันกำลังตั้งคำถามเพียงภายในกรอบที่ถูกมอบให้ฉัน?

ฉันกำลังไว้วางใจหลักฐานหรือไม่?

หรือฉันกำลังไว้วางใจการเห็นชอบ?

ฉันกำลังทำตามความเข้าใจหรือไม่?

หรือฉันกำลังทำตามอำนาจ?

การคิดอย่างอิสระไม่สามารถพัฒนาได้ หากผู้คนมอบการตั้งคำถามให้ผู้อื่น

ความกลัว ความเป็นส่วนหนึ่ง และการพยายามเข้ากับกลุ่ม

ผู้คนมักหยุดตนเองจากการตั้งคำถาม เพราะการตั้งคำถามสามารถคุกคามความเป็นส่วนหนึ่ง

พวกเขาอาจกลัวการถูกปฏิเสธ

พวกเขาอาจกลัวการถูกวิจารณ์

พวกเขาอาจกลัวการถูกเยาะเย้ย

พวกเขาอาจกลัวการถูกโดดเดี่ยว

พวกเขาอาจกลัวการสูญเสียการเห็นชอบ

พวกเขาอาจกลัวการสูญเสียสถานะ

พวกเขาอาจกลัวการสูญเสียงาน

พวกเขาอาจกลัวการสูญเสียความสัมพันธ์

พวกเขาอาจกลัวการยืนอยู่คนเดียว

ความเป็นส่วนหนึ่งสามารถแข็งแกร่งกว่าการตั้งคำถาม

การเห็นชอบสามารถแข็งแกร่งกว่าความจริง

ความกลัวสามารถแข็งแกร่งกว่าความเข้าใจ

ผู้คนอาจยังคงเจียบ เพราะต้องการเข้ากับกลุ่ม

ผู้คนอาจทำซ้ำสิ่งที่คนอื่นทำซ้ำ เพราะต้องการเป็นส่วนหนึ่ง

ผู้คนอาจปกป้องสิ่งที่คนอื่นปกป้อง เพราะกลัวการถูกกันออก

ผู้คนอาจหลีกเลี่ยงการถาม เพราะไม่ต้องการดูแตกต่าง

ผู้คนอาจทำตามพฤติกรรมของผู้อื่นก่อนที่จะเข้าใจว่าตนกำลังทำตามอะไร

สิ่งนี้เชื่อมโยงโดยตรงกับแรงจูงใจและผลประโยชน์

ผู้คนอาจไม่ได้หลีกเลี่ยงการตั้งคำถามเพียงเพราะเชื่อว่าบางสิ่งเป็นความจริง

พวกเขาอาจหลีกเลี่ยงการตั้งคำถาม เพราะการตั้งคำถาม

คุกคามสิ่งที่พวกเขาพึ่งพา เป็นส่วนหนึ่ง หรือกลัวว่าจะสูญเสีย

ผู้คนควรถามว่า:

ฉันกลัวจะสูญเสียอะไรหากตั้งคำถามต่อสิ่งนี้?

ฉันยังคงเจียบเพราะฉันเข้าใจหรือไม่?

หรือฉันยังคงเจียบเพราะกลัวการถูกกันออก?

ฉันเห็นด้วยเพราะฉันได้ตรวจสอบแล้วหรือไม่?

หรือฉันเห็นด้วยเพราะฉันต้องการเป็นส่วนหนึ่ง?

ฉันทำซ้ำสิ่งนี้เพราะมันเป็นความจริงหรือไม่?

หรือฉันทำซ้ำสิ่งนี้เพราะคนอื่นกำลังทำซ้ำมัน?

การอนุญาตให้ตั้งคำถามสอนให้ผู้คนแยกความจริงออกจาก
ความเป็นส่วนหนึ่ง

การทำตาม การคล้อยตาม และการยอมรับทางสังคม

สภาพแวดล้อมของมนุษย์มักให้รางวัลแก่การทำตาม

ผู้คนสามารถได้รับรางวัลจากการเห็นด้วย

ผู้คนสามารถได้รับรางวัลจากการทำซ้ำ

ผู้คนสามารถได้รับรางวัลจากการปฏิบัติตาม

ผู้คนสามารถได้รับรางวัลจากการอยู่ภายในขอบเขตที่ได้รับการ
ยอมรับ

ผู้คนสามารถได้รับรางวัลจากการไม่ตั้งคำถามต่อสิ่งที่คนอื่น
ยอมรับ

การคล้อยตามสามารถกลายเป็นเรื่องปกติ

การทำให้เป็นเรื่องปกติสามารถถูกสืบทอด

พฤติกรรมที่สืบทอดมาสามารถกลายเป็นความจริงที่ถูกร
ยอมรับ

จากนั้นผู้คนสามารถเข้าใจผิดว่าการยอมรับทางสังคมคือความ
จริง

พวกเขาอาจเชื่อว่าบางสิ่งถูกต้อง เพราะมีผู้คนจำนวนมาก
ยอมรับมัน

พวกเขาอาจเชื่อว่าบางสิ่งปลอดภัย เพราะมีผู้คนจำนวนมากทำ
ตามมัน

พวกเขาอาจเชื่อว่าการตั้งคำถามต่อบางสิ่งเป็นเรื่องผิด เพราะมี
คนน้อยที่ตั้งคำถามต่อมัน

พวกเขาอาจเชื่อว่าบางสิ่งไม่สำคัญ เพราะมันไม่ได้รับการอนุมัติ
ขอบเขตการเข้าถึง สถานะ หรือความนิยม

ผู้คนอาจกลัวการแตกต่างด้วย

พวกเขาอาจกลัวการยืนแยกออกมา

พวกเขาอาจกลัวการเข้ากับกลุ่มไม่ได้

พวกเขาอาจกลัวว่าตนจะดูผิด

พวกเขาอาจกลัวการอยู่คนเดียว

ผู้คนควรถามว่า:

ฉันทำตามเพราะฉันเข้าใจหรือไม่?

หรือฉันทำตามเพราะคนอื่นทำตาม?

ฉันยอมรับเพราะหลักฐานสนับสนุนมันหรือไม่?

หรือฉันยอมรับเพราะมันได้รับการยอมรับทางสังคม?

ฉันหลีกเลี่ยงการตั้งคำถามเพราะฉันได้ตรวจสอบแล้วหรือไม่?

หรือเพราะการตั้งคำถามต่อมันจะทำให้ฉันแตกต่างจากคนอื่น?

การทำตามไม่ใช่ความเข้าใจ

การคล้อยตามไม่ใช่ความจริง

การยอมรับทางสังคมไม่ใช่หลักฐาน

โครงสร้างการอนุญาตสามารถกลายเป็นหนึ่งในกลไกที่ใหญ่ที่สุดที่ทำให้ปัญหาซ้ำ ๆ ของโลกดำเนินต่อไป

การอนุญาตให้ตั้งคำถามมีความสำคัญ เพราะผู้คนไม่สามารถกลายเป็นผู้คิดอย่างอิสระได้ ขณะที่ยังพึ่งพาการเห็นชอบทางสังคมให้เป็นผู้ตัดสินว่าอะไรตั้งคำถามได้

เด็ก การศึกษา และการสูญเสียความสามารถในการตั้งคำถาม

เด็กถามคำถามโดยธรรมชาติ

เด็กมักต้องการรู้ว่าทำไม

พวกเขาถามว่าทำไมสิ่งต่าง ๆ จึงเกิดขึ้น

พวกเขาถามว่าทำไมผู้คนจึงมีพฤติกรรมบางอย่าง

พวกเขาถามว่าทำไมกฎจึงมีอยู่

พวกเขาถามว่าทำไมผู้ใหญ่พูดอย่างหนึ่งแต่ทำอีกอย่าง

พวกเขาถามเพราะกำลังพยายามเข้าใจ

แต่สภาพแวดล้อมของโลกสามารถค่อย ๆ ฝึกให้เด็กออกห่างจากการตั้งคำถาม

เด็กอาจถูกสอนให้นิ่งเงียบ

เด็กอาจถูกสอนให้ยอมรับ

เด็กอาจถูกสอนให้ทำซ้ำ

เด็กอาจถูกสอนให้เชื่อฟัง

เด็กอาจถูกสอนให้หยุดถามว่าทำไม

เด็กอาจถูกสอนว่าการตั้งคำถามไม่สุภาพ

เด็กอาจถูกสอนว่าการตั้งคำถามต่ออำนาจเป็นสิ่งผิด

เด็กอาจถูกสอนว่าคำตอบที่ถูกต้องสำคัญกว่าคำถามที่ดีกว่า

เด็กอาจถูกสอนว่าการเห็นชอบสำคัญกว่าความเข้าใจ

เด็กอาจแม้กระทั่งถูกตีป่ายว่าเป็นเด็กยาก ก่อทวน มีปัญหา หรือสร้างความเดือดร้อน เพียงเพราะพวกเขาถามคำถามที่ทำให้ทนายชอบเขตที่ได้รับการยอมรับ

การศึกษามักให้รางวัลแก่คำตอบมากกว่าการตั้งคำถาม

การศึกษามักให้รางวัลแก่การทำซ้ำมากกว่าการตรวจสอบ

การศึกษามักให้รางวัลแก่การเชื่อฟังมากกว่าการคิดอย่างอิสระ

การศึกษามักเตรียมเด็กให้ทำหน้าที่อยู่ภายในสภาพแวดล้อมของโลก โดยไม่สอนให้พวกเขาตั้งคำถามต่อมันอย่างเหมาะสม

นี่คือเหตุผลที่การอนุญาตให้ตั้งคำถามมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการศึกษ

หากเด็กสูญเสียความสามารถในการตั้งคำถาม พวกเขาสามารถสืบทอดสภาพแวดล้อมของโลกโดยไม่เข้าใจว่าอะไรกำลังหล่อหลอมมัน

หากเด็กไม่ได้รับการสอนว่าจะตั้งคำถามอย่างปลอดภัยและเหมาะสมอย่างไร พวกเขาสามารถกลายเป็นผลผลิตของรูปแบบซ้ำ ๆ แบบเดียวกับที่พวกเขาเกิดมาอยู่ใน

ผู้คนควรถามว่า:

เด็กกำลังได้รับการสอนว่าจะตั้งคำถามอย่างไรหรือไม่?

หรือพวกเขากำลังได้รับการสอนเพียงว่าจะตอบอย่างไร?

เด็กกำลังได้รับการสอนว่าจะตรวจสอบอย่างไรหรือไม่?

หรือพวกเขากำลังได้รับการสอนเพียงว่าจะทำซ้ำอย่างไร?

เด็กกำลังได้รับการสอนว่าจะเรียนรู้จากสภาพแวดล้อมของโลกอย่างไรหรือไม่?

หรือพวกเขากำลังถูกเตรียมให้ทำหน้าที่อยู่ภายในมัน?

เด็กต้องได้รับการอนุญาตให้ตั้งคำถาม เพราะการตั้งคำถามเป็นหนึ่งในเส้นทางเข้าสู่การมองเห็น ความเข้าใจ การเรียนรู้ และการคิดอย่างอิสระ

ทำไมการอนุญาตให้ตั้งคำถามจึงสำคัญ

การอนุญาตให้ตั้งคำถามมีความสำคัญ เพราะผู้ที่ไม่สามารถเรียนรู้จากโลกที่พวกเขาไม่รู้สีกว่าตนได้รับอนุญาตให้ตั้งคำถามต่อมัน

โครงสร้างการอนุญาตที่มองไม่เห็นสามารถกลายเป็นขอบเขตทางจิตวิทยาที่ผู้คนหยุดมองเห็น

ผู้คนอาจเป็นอิสระทางกายภาพ ขณะที่จิตใจกำลังทำงานอยู่ภายในขอบเขตที่พวกเขาสืบทอดมา

ผู้คนสามารถใช้ทั้งชีวิตรอให้คนอื่นแก้ปัญหที่ตนเองกำลังมีส่วนร่วมอยู่

พวกเขาสามารถรอผู้นำ

พวกเขาสามารถรอระบบ

พวกเขาสามารถรอผู้เชี่ยวชาญ

พวกเขาสามารถรออำนาจ

พวกเขาสามารถรอให้คนอื่นลงมือ

มนุษยชาติไม่สามารถกลายเป็นผู้คิดอย่างอิสระได้ ขณะที่กำลัง
รอการอนุญาตให้คิดอย่างอิสระ

มนุษยชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ ขณะที่ผู้คนกำลังรอการ
อนุญาตให้กลายเป็นผู้เรียนรู้จากสภาพแวดล้อมของโลก

แหล่งที่มาและจุดกำเนิดถามว่าบางสิ่งมาจากไหน และอะไร
หล่อหลอมมัน

มาตรฐานหลักฐานถามว่าหลักฐานสนับสนุนสิ่งที่กำลังถูกกล่าว
อ้างหรือไม่

แรงจูงใจและผลประโยชน์ถามว่าอะไรกำลังให้รางวัลและปกป้อง
พฤติกรรม

ลักษณะนิสัยและความสม่ำเสมอถามว่าพฤติกรรมสอดคล้อง
ซ้ำ ๆ กับสิ่งที่ถูกกล่าวอ้างหรือไม่

การอนุญาตให้ตั้งคำถามถามว่า:

ใครหรืออะไรทำให้ผู้คนเชื่อว่าการตั้งคำถามต้องได้รับอนุญาต?

เกิดอะไรขึ้นเมื่อผู้คนตั้งคำถาม?

เกิดอะไรขึ้นเมื่อผู้คนไม่ตั้งคำถาม?

พฤติกรรมใดถูกปกป้องเมื่อการตั้งคำถามถูกทำให้ไม่ยากเกิด?

สภาพแวดล้อมของโลกแบบใดถูกสร้างขึ้นใหม่เมื่อผู้คนรอการ
อนุญาตให้ตั้งคำถาม?

นี่คือวิธีที่ผู้คนเริ่มมองเห็นขอบเขตที่มองไม่เห็นรอบความคิดของ
ตนเอง

นี่คือวิธีที่ผู้คนเริ่มมองเห็นการมอบคุณการคิดให้ผู้อื่น

นี่คือวิธีที่ผู้คนเริ่มมองเห็นความเจ็บที่ดังอยู่บนความกลัว

นี่คือวิธีที่ผู้คนเริ่มมองเห็นการคล้อยตาม
นี่คือวิธีที่ผู้คนเริ่มมองเห็นการเห็นชอบทางสังคมในฐานะกลไก
นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากการยอมรับไปสู่การตั้งคำถาม
นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากการตั้งคำถามไปสู่การมองเห็น
นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากการมองเห็นไปสู่ความเข้าใจ
นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากความเข้าใจไปสู่การเรียนรู้
นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากการเรียนรู้ไปสู่การคิดอย่างอิสระ
นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากการเป็นผลผลิตของสภาพแวดล้อม
ของโลก ไปสู่การเป็นผู้เรียนรู้จากสภาพแวดล้อมของโลก

การเซ็นเซอร์ตนเองและการอนุญาตภายใน

ส่วนแรกของหัวข้อนี้อธิบายว่าผู้คนสามารถเริ่มรู้สึกรู้ว่าการตั้งคำถามต้องได้รับอนุญาต

ตอนนี้ส่วนนี้จะเข้าสู่หนึ่งในกลไกที่มองไม่เห็นที่ใหญ่ที่สุดซึ่งทำงานอยู่ภายในสภาพแวดล้อมของโลก

ผู้คนมักหยุดตนเองจากการตั้งคำถามก่อนที่จะคนอื่นจะทำ

พวกเขาเซ็นเซอร์ตนเอง

พวกเขาทำให้ตนเองเงียบ

พวกเขาปิดทึบสิ่งที่ตนสังเกตเห็น

พวกเขาเพิกเฉยต่อความขัดแย้ง

พวกเขาหลีกเลี่ยงคำถามที่ยาก

พวกเขาจดความอยากรู้อยากเห็นไว้

พวกเขาหยุดตนเองจากการพูด

ผู้คนอาจคิดว่า:

ฉันไม่ควรตั้งคำถามต่อสิ่งนี้

ฉันไม่ควรพูดสิ่งนั้น

ฉันไม่ควรถาม

ฉันควรปล่อยเรื่องนี้ไป

ฉันไม่ควรทำทนายสิ่งนั้น

ฉันไม่ควรยื่นแะกออกมา

ผู้คนสามารถค่อย ๆ กลายเป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้ของตนเอง

ผู้คนควรถามว่า:

ทำไมฉันจึงหยุดตนเอง?

ฉันกำลังกลัวอะไร?

ใครสอนฉันให้กลัวการตั้งคำถาม?

ฉันกำลังจินตนาการถึงผลที่ตามมาอะไร?

ฉันกำลังปกป้องความจริงหรือไม่?

หรือฉันกำลังปกป้องความสบายใจ การเห็นชอบ ความเป็นส่วนหนึ่ง หรือการพึ่งพา?

การอนุญาตให้ตั้งคำถามสอนให้ผู้คนมองเห็นอุปสรรคภายในที่หยุดการเรียนรู้ก่อนที่การเรียนรู้จะเริ่ม

การอนุญาตให้ตั้งคำถามยังสอนให้ผู้คนตั้งคำถามต่อการอนุญาตเองด้วย

โครงสร้างการอนุญาตที่มองไม่เห็น

โครงสร้างการอนุญาตสามารถกลายเป็นสิ่งที่มองไม่เห็นในที่สุด
ผู้คนอาจไม่ตระหนักอีกต่อไปว่าตนกำลังดำเนินงานอยู่ภายในมัน
ผู้คนอาจเชื่อว่าตนเป็นผู้คิดอย่างเสรี ขณะที่ยังทำหน้าที่อยู่
ภายในขอบเขตที่สืบทอดมา

ผู้คนอาจเชื่อว่าตนกำลังตั้งคำถาม ขณะที่ยังคงอยู่ภายในพื้นที่
ของการตั้งคำถามที่ได้รับการอนุมัติ

ผู้คนอาจเชื่อว่าตนเป็นอิสระ ขณะที่ยังแสวงหาการเห็นชอบจาก
ผู้อื่น

ผู้คนอาจมีอิสระทางกายภาพ ขณะที่ถูกจำกัดทางจิตวิทยา
ไม่ใช่เพราะมีใครหยุดพวกเขาทางกายภาพ แต่เพราะโครงสร้าง
การอนุญาตที่มองไม่เห็นถูกทำให้เป็นเรื่องปกติ

ผู้คนสามารถคุ้นเคยกับการแสวงหาการอนุญาตมากเกินไปจนไม่
ตระหนักอีกต่อไปว่าตนกำลังทำเช่นนั้น

ผู้คนควรถามว่า:

ฉันได้รับอนุญาตให้ตั้งคำถามต่ออะไร?

ใครเป็นผู้ตัดสินขอบเขตเหล่านั้น?

มีอะไรที่ฉันไม่เคยตั้งคำถาม?

มีอะไรที่ฉันถูกสอนไม่ให้ตั้งคำถาม?

อะไรทำให้ฉันรู้สึกไม่สบายใจที่จะตั้งคำถาม?

ฉันกลัวว่าจะเกิดอะไรขึ้นหากฉันตั้งคำถามต่อมัน?

โครงสร้างการอนุญาตที่มองไม่เห็นสามารถกลายเป็นขอบเขต
ทางจิตวิทยาที่ผู้คนหยุดมองเห็น

พฤติกรรมของกลุ่มและการอนุญาตร่วมกัน

มนุษย์เป็นผู้เรียนรู้ทางสังคม

ผู้คนมักเรียนรู้จากพฤติกรรมของผู้อื่น

ผู้คนมองดูกลุ่ม

ผู้คนเลียนแบบกลุ่ม

ผู้คนทำซ้ำตามกลุ่ม

ผู้คนทำตามกลุ่ม

ผู้คนปกป้องกลุ่ม

ผู้คนแสวงหาการยอมรับจากกลุ่ม

ดังนั้นกลุ่มจึงสามารถสร้างโครงสร้างการอนุญาตร่วมกัน

ผู้คนอาจรู้สึกปลอดภัยที่จะตั้งคำถามเมื่อคนอื่นตั้งคำถาม

ผู้คนอาจยังคงเงียบเมื่อคนอื่นยังคงเงียบ

ผู้คนอาจทำตามเมื่อคนอื่นทำตาม

ผู้คนอาจทำซ้ำเมื่อคนอื่นทำซ้ำ

ผู้คนอาจหลีกเลี่ยงการตั้งคำถามเพียงเพราะไม่มีใครอื่นกำลังตั้งคำถาม

พฤติกรรมร่วมกันสามารถแข็งแกร่งกว่าความเข้าใจของบุคคล

ผู้คนควรถามว่า:

กลุ่มนี้กำลังให้รางวัลพฤติกรรมอะไร?

กลุ่มนี้กำลังทำให้พฤติกรรมอะไรไม่ยากเกิด?

กลุ่มนี้กำลังทำให้พฤติกรรมอะไรเป็นเรื่องปกติ?

กลุ่มนี้กำลังปกป้องพฤติกรรมอะไร?

ฉันกำลังคิดอย่างไรอิสระหรือไม่?

หรือนั่นกำลังเลียนแบบพฤติกรรมของกลุ่ม?

กลุ่มไม่ได้สร้างความเข้าใจโดยอัตโนมัติ

กลุ่มสามารถสร้างการทำซ้ำขึ้นใหม่ได้ด้วย

ความเจ็บ การเชื่อฟัง และการมีส่วนร่วม

ความเจ็บเป็นหนึ่งในกลไกการอนุญาตที่แข็งแกร่งที่สุดที่ทำงานอยู่ภายในสภาพแวดล้อมของโลก

ผู้คนมักคิดว่าความเจ็บไม่มีความหมาย

แต่ความเจ็บสามารถกลายเป็นการมีส่วนร่วม

ความเจ็บสามารถกลายเป็นการปกป้อง

ความเจ็บสามารถกลายเป็นการมีส่วนร่วมช่วย

ผู้คนอาจยังคงเจ็บเพราะกลัวผลที่ตามมา

ผู้คนอาจยังคงเจ็บเพราะพึ่งพาระบบ

ผู้คนอาจยังคงเจ็บเพราะกลัวการยื่นแยกออกมา

ผู้คนอาจยังคงเจ็บเพราะสืบทอดความเจ็บมาเป็นพฤติกรรมปกติ

ผู้คนอาจยังคงเจ็บเพราะเรียนรู้ว่าการเชื่อฟังได้รับรางวัล

ผู้คนควรถามว่า:

ใครได้ประโยชน์จากความเจ็บ?

พฤติกรรมใดกำลังถูกปกป้อง?

ความขัดแย้งใดกำลังได้รับอนุญาตให้ดำเนินต่อไป?
สภาพแวดล้อมของโลกแบบใดกำลังถูกสร้างขึ้นใหม่?
ผู้คนที่ต้องเข้าใจว่าการเชื่อฟังไม่ได้เป็นความเข้าใจโดยอัตโนมัติ
การเชื่อฟังไม่ได้เป็นความจริงโดยอัตโนมัติ
การมีส่วนร่วมไม่ได้เป็นการกระทำเชิงรุกเสมอไป
ผู้คนที่สามารถมีส่วนร่วมได้เพียงด้วยการทำพฤติกรรมที่ไม่เคย
ตรวจสอบให้ดำเนินต่อไป
โครงสร้างการอนุญาตสามารถกลายเป็นหนึ่งในกลไกที่ใหญ่ที่สุด
ที่ทำให้ปัญหาซ้ำ ๆ ของโลกดำเนินต่อไป

ความผิวเผิน ภาพลักษณ์ และการยอมรับทางสังคม

ผู้คนมักเรียนรู้ที่จะจัดการภาพลักษณ์ก่อนที่จะเรียนรู้ที่จะพัฒนา
ความเข้าใจ
ผู้คนที่สามารถเก่งในการทำให้ตนเองประสบความสำเร็จ
ผู้คนที่สามารถเก่งในการทำให้ตนเองมีความสุข
ผู้คนที่สามารถเก่งในการทำให้ตนเองมีความรู้
ผู้คนที่สามารถเก่งในการทำให้ตนเองสำคัญ
ผู้คนที่สามารถเก่งในการทำให้ตนเองได้รับการยอมรับ
สภาพแวดล้อมทางสังคมสามารถให้รางวัลแก่การนำเสนอ
ผู้คนอาจเลียนแบบคำพูดของผู้อื่น
ผู้คนอาจเลียนแบบพฤติกรรมของผู้อื่น
ผู้คนอาจเลียนแบบรูปลักษณ์ของผู้อื่น

ผู้คนอาจเลียนแบบสิ่งที่ตนเชื่อว่าเป็นที่นิยม

ผู้คนอาจซ่อนความรู้สึกที่แท้จริงของตน

ผู้คนอาจนำเสนอชีวิตที่ไม่สะท้อนความเป็นจริง

ผู้คนอาจปกป้องภาพลักษณ์แทนความจริง

ผู้คนอาจใช้เวลาหลายปีสร้างว่ามีความสุข ขณะซ่อนว่าจริง ๆ
แล้วรู้สึกอย่างไร

ผู้คนอาจติดอยู่กับการรักษาภาพลักษณ์ที่ตนไม่รู้จกตัวเองอยู่
ภายในมันอีกต่อไป

ผู้คนควรถามว่า:

ฉันกำลังพยายามปกป้องอะไร?

ฉันกำลังแสดงความเป็นจริงหรือไม่?

หรือฉันกำลังแสดงภาพลักษณ์?

ฉันกำลังคิดอย่างอิสระหรือไม่?

หรือฉันกำลังเลียนแบบสิ่งที่ดูเหมือนประสบความสำเร็จ?

ฉันกำลังเรียนรู้จากสภาพแวดล้อมของโลกหรือไม่?

หรือฉันกำลังเรียนรู้ว่าจะเข้ากับมันอย่างไร?

ความผิวเผินสามารถกลายเป็นอีกกลไกหนึ่งที่หยุดผู้คนจากการ
ตั้งคำถาม

ผู้คนอาจกลัวการสูญเสียภาพลักษณ์ที่ใช้เวลาหลายปีสร้างขึ้น

การอนุญาตให้แตกต่าง

หนึ่งในอุปสรรคที่มองไม่เห็นที่ใหญ่ที่สุดต่อการตั้งคำถาม คือ
ความกลัวการแตกต่าง

ผู้คนอาจกลัวการยืนแยกออกมา

ผู้คนอาจกลัวการไม่เห็นด้วย

ผู้คนอาจกลัวว่าตนจะดูผิด

ผู้คนอาจกลัวการถูกตัดสิน

ผู้คนอาจกลัวการอยู่คนเดียว

ผู้คนอาจกลัวการสูญเสียการยอมรับ

ผู้คนอาจกลัวการสูญเสียความเป็นส่วนหนึ่ง

ผู้คนอาจกลัวการกลายเป็นคนนอก

สิ่งนี้สามารถสร้างแรงกดดันมหาศาลให้คล้อยตาม

ท้ายที่สุดผู้คนสามารถเรียนรู้ว่าการเข้ากับกลุ่มปลอดภัยกว่า
ความเข้าใจ

ผู้คนควรถามว่า:

ฉันกำลังพยายามเข้าใจหรือไม่?

หรือฉันกำลังพยายามเข้ากับกลุ่ม?

ฉันกำลังปกป้องความจริงหรือไม่?

หรือฉันกำลังปกป้องความเป็นส่วนหนึ่ง?

ฉันกำลังทำตามความเข้าใจหรือไม่?

หรือฉันกำลังทำตามการยอมรับ?

ความก้าวหน้าของมนุษย์มักเริ่มต้นเมื่อผู้คนหยุดกลัวการแตกต่าง

การรอให้ผู้อื่นแก้ปัญหา

ผู้คนมักขอให้คนอื่นแก้ปัญหที่ตนเองกำลังมีส่วนสร้าง

พวกเขาอาจรอผู้นำ

พวกเขาอาจรอระบบ

พวกเขาอาจรอผู้เชี่ยวชาญ

พวกเขาอาจรออำนาจ

พวกเขาอาจรอให้คนอื่นลงมือ

แต่สภาพแวดล้อมของโลกถูกสร้างขึ้นใหม่ร่วมกันจากการมีส่วนร่วมรายบุคคลนับล้าน

คนหนึ่งสอน

คนหนึ่งทำซ้ำ

คนหนึ่งบังคับใช้

คนหนึ่งอนุมัติ

คนหนึ่งปกป้อง

คนหนึ่งยังคงเจียบ

คนหนึ่งทำตาม

เมื่อมองแยกกัน พฤติกรรมเหล่านี้อาจดูเล็ก

เมื่อรวมกัน พวกมันสามารถสร้างสภาพแวดล้อมของโลกทั้งระบบขึ้นใหม่

ผู้คนควรถามว่า:

ฉันกำลังมีส่วนร่วมกับอะไร?

ฉันกำลังช่วยสร้างอะไรขึ้นใหม่?

ฉันกำลังทำซ้ำพฤติกรรมอะไร?

ฉันกำลังปกป้องพฤติกรรมอะไร?

ฉันกำลังทำให้พฤติกรรมอะไรเป็นเรื่องปกติ?

มนุษยชาติไม่สามารถแก้ปัญหาซ้ำ ๆ ได้ ขณะที่กำลังรอให้คนอื่นมาแก้

จิตสำนึกมนุษย์และการอนุญาตให้ตั้งคำถาม

จิตสำนึกมนุษย์ก้าวหน้าเมื่อผู้คนหยุดการอนุญาตให้เรียนรู้

ผู้คนมักรอให้มีใครมาสอน ทั้งที่กำลังยืนอยู่ภายในสภาพแวดล้อมแห่งการเรียนรู้ที่ใหญ่ที่สุดเท่าที่มีอยู่แล้ว

สภาพแวดล้อมของโลกเองคือบทเรียน

สภาพแวดล้อมของโลกเองคือหลักฐาน

สภาพแวดล้อมของโลกเองคือโอกาสในการเรียนรู้

สภาพแวดล้อมของโลกเองคือครู

ผู้คนไม่จำเป็นต้องได้รับอนุญาตให้เรียนรู้จากสิ่งที่มองเห็นอยู่แล้ว

พวกเขาต้องการเครื่องมือเพื่อทำความเข้าใจมัน

มนุษยชาติมักรอการอนุญาตให้เรียนรู้จากโลกที่มองเห็นอยู่แล้ว

นี่คือเหตุผลที่การอนุญาตให้ตั้งคำถามมีความสำคัญ

มันขจัดอุปสรรคที่มองไม่เห็นซึ่งหยุดการเรียนรู้

การอนุญาตให้ตั้งคำถามและความก้าวหน้าของมนุษยชาติ

การอนุญาตให้ตั้งคำถามเป็นส่วนหนึ่งของเส้นทางที่ขาดหายไปสู่ความก้าวหน้าของมนุษยชาติ

มนุษย์ชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ ขณะที่ผู้คนรอการอนุญาตให้ตั้งคำถาม

มนุษย์ชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ ขณะที่การมอบการคิดให้ผู้อื่นแทนที่การคิดอย่างอิสระ

มนุษย์ชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ ขณะที่ความเป็นส่วนหนึ่งแข็งแกร่งกว่าความจริง

มนุษย์ชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ ขณะที่ความกลัวแข็งแกร่งกว่าความเข้าใจ

มนุษย์ชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ ขณะที่การยอมรับทางสังคมควบคุมพฤติกรรม

มนุษย์ชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ ขณะที่ความผิวเผินกลายเป็นเรื่องปกติ

มนุษย์ชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ ขณะที่เด็กสูญเสียความสามารถในการตั้งคำถามและเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่ยังคงแสวงหาการอนุญาตก่อนเรียนรู้

มนุษย์ชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ ขณะที่ผู้คนหยุดตนเองจากการเรียนรู้ก่อนที่การเรียนรู้จะเริ่ม

มนุษย์ชาติไม่สามารถกลายเป็นผู้คิดอย่างอิสระได้ ขณะที่กำลังรอการอนุญาตให้คิดอย่างอิสระ

มนุษย์ชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ ขณะที่ผู้คนกำลังรอการอนุญาตให้กลายเป็นผู้เรียนรู้จากสภาพแวดล้อมของโลก

แหล่งที่มาและจุดกำเนิดถามว่าบางสิ่งมาจากไหน และอะไรหล่อหลอมมัน

มาตรฐานหลักฐานถามว่าหลักฐานสนับสนุนสิ่งที่กำลังถูกกล่าวอ้างหรือไม่

แรงจูงใจและผลประโยชน์ถามว่าอะไรกำลังให้รางวัลและปกป้องพฤติกรรม

ลักษณะนิสัยและความสม่ำเสมอถามว่าพฤติกรรมที่เกิดขึ้นสอดคล้องกับสิ่งที่ถูกกล่าวอ้างหรือไม่

การอนุญาตให้ตั้งคำถามถามว่า:

ใครหรืออะไรกำลังควบคุมการอนุญาต?

อะไรหยุดผู้คนจากการตั้งคำถาม?

พฤติกรรมใดถูกปกป้องเมื่อการตั้งคำถามถูกทำให้ไม่ยอมเกิด?

สภาพแวดล้อมของโลกแบบใดถูกสร้างขึ้นใหม่เมื่อผู้คนรอการอนุญาต?

เกิดอะไรขึ้นเมื่อผู้คนหยุดรอการอนุญาตให้เรียนรู้?

นี่คือวิธีที่ผู้คนเริ่มมองเห็นอุปสรรคที่มองไม่เห็นรอบความคิดของตนเอง

นี่คือวิธีที่ผู้คนเริ่มมองเห็นการเซ็นเซอร์ตนเอง

นี่คือวิธีที่ผู้คนเริ่มมองเห็นพฤติกรรมของกลุ่ม

นี่คือวิธีที่ผู้คนเริ่มมองเห็นความเจ็บที่ตึงอยู่บนความกลัว

นี่คือวิธีที่ผู้คนเริ่มมองเห็นความผิวเผิน

นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากการยอมรับไปสู่การตั้งคำถาม

นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากการตั้งคำถามไปสู่การมองเห็น

นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากการมองเห็นไปสู่ความเข้าใจ

นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากความเข้าใจไปสู่การเรียนรู้

นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากการเรียนรู้ไปสู่การคิดอย่างอิสระ

นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากการเป็นผลผลิตของสภาพแวดล้อม
ของโลก ไปสู่การเป็นผู้เรียนรู้จากสภาพแวดล้อมของโลก

ส่วนที่ 6 - อิทธิพลทางอารมณ์

อิทธิพลทางอารมณ์คืออะไรจริง ๆ

ส่วนที่ 1 ได้วางหลักว่าผู้คนที่ต้องเรียนรู้ที่จะมองเห็นสภาพแวดล้อมของโลก แทนที่จะเพียงกลายเป็นผลผลิตของมัน

ส่วนที่ 2 ได้วางหลักว่าผู้คนที่ต้องตรวจสอบว่าหลักฐานสนับสนุนสิ่งที่กำลังถูกกล่าวอ้างหรือไม่

ส่วนที่ 3 ได้วางหลักว่าผู้คนที่ต้องเข้าใจว่าแรงจูงใจใดกำลังให้รางวัล ปกป้อง และทำให้พฤติกรรมเกิดซ้ำ

ส่วนที่ 4 ได้วางหลักว่าผู้คนที่ต้องเรียนรู้จากสิ่งที่พฤติกรรมที่เกิดขึ้นกำลังแสดงให้เห็นมนุษย์ชาติเห็นอยู่แล้ว

ส่วนที่ 5 ได้วางหลักว่าผู้คนที่ต้องเข้าใจว่าทำไมพวกเขาอาจหยุดตนเองจากการตั้งคำถามก่อนที่การเรียนรู้จะเริ่ม

ส่วนที่ 6 เข้าสู่อิทธิพลทางอารมณ์

อิทธิพลทางอารมณ์มีอยู่ เพราะผู้คนที่ไม่สามารถเข้าใจพฤติกรรมมนุษย์ ความเชื่อ ความไว้วางใจ ความเจ็บ ปฏิกริยา การทำซ้ำ หรือการเรียนรู้ได้อย่างเหมาะสม จนกว่าจะเข้าใจว่าอารมณ์สามารถหล่อหลอมจิตใจก่อนที่จะมีความเข้าใจจะพัฒนาได้อย่างไร

ผู้คนที่ไม่มีชีวิตทางอารมณ์ก่อนที่จะเป็นผู้คิดอย่างอิสระอย่างเต็มที่

ผู้คนที่สามารถตอบสนองก่อนที่จะเข้าใจ

ผู้คนที่สามารถหวาดกลัวก่อนที่จะตรวจสอบ

ผู้คนที่สามารถปกป้องก่อนที่จะตั้งคำถาม

ผู้คนที่สามารถเชื่อก่อนที่จะทดสอบหลักฐาน

ผู้คนสามารถเลือกข้างก่อนที่จะเรียนรู้

ผู้คนสามารถเกิดความผูกพันทางอารมณ์ก่อนที่จะเข้าใจว่าอะไร
หล่อหลอมความผูกพันนั้น

สิ่งนี้สร้างหนึ่งในอุปสรรคที่ใหญ่ที่สุดต่อความก้าวหน้าของมนุษย์

อารมณ์สามารถมีอิทธิพลต่อสิ่งที่ผู้คนยอมรับ

อารมณ์สามารถมีอิทธิพลต่อสิ่งที่ผู้คนปฏิเสธ

อารมณ์สามารถมีอิทธิพลต่อผู้ที่ผู้คนไว้วางใจ

อารมณ์สามารถมีอิทธิพลต่อสิ่งที่ผู้คนกลัว

อารมณ์สามารถมีอิทธิพลต่อสิ่งที่ผู้คนปกป้อง

อารมณ์สามารถมีอิทธิพลต่อสิ่งที่ผู้คนหลีกเลี่ยง

อารมณ์สามารถมีอิทธิพลต่อสิ่งที่ผู้คนยังคงเจียบ

อารมณ์สามารถมีอิทธิพลต่อสิ่งที่ผู้คนทำซ้ำ

อารมณ์สามารถมีอิทธิพลต่อสิ่งที่ผู้คนปฏิเสธที่จะตั้งคำถาม

อิทธิพลทางอารมณ์สอนให้ผู้คนถามว่า:

อารมณ์อะไรถูกกระตุ้น?

กำลังสร้างปฏิกิริยาอะไร?

กำลังกระตุ้นความกลัวอะไร?

กำลังใช้ความโกรธอะไร?

กำลังปกป้องความผูกพันอะไร?

กำลังปกป้องความเชื่ออะไร?

อารมณ์นี้กำลังผลิตพฤติกรรมอะไร?

ปฏิกิริยาทางอารมณ์นี้ช่วยสร้างสภาพแวดล้อมของโลกแบบใด
ขึ้นใหม่?

อิทธิพลทางอารมณ์ไม่ได้เป็นเรื่องของการขจัดอารมณ์ออกจาก
มนุษยชาติ

มันคือการเรียนรู้ว่าอารมณ์หล่อหลอมมนุษยชาติก่อนที่จะความ
เข้าใจจะพัฒนาอย่างไร

อารมณ์ไม่ใช่ศัตรู

อารมณ์ไม่ใช่ศัตรู

อารมณ์เป็นส่วนหนึ่งของการเป็นมนุษย์

อารมณ์สามารถแสดงว่าบางสิ่งมีความสำคัญ

อารมณ์สามารถเตือนผู้คนถึงอันตราย

อารมณ์สามารถเปิดเผยความเจ็บปวด

อารมณ์สามารถเปิดเผยความหวัง

อารมณ์สามารถเปิดเผยความกลัว

อารมณ์สามารถเปิดเผยความผูกพัน

อารมณ์สามารถเปิดเผยสิ่งที่ผู้คนให้คุณค่า

แต่อารมณ์ไม่ได้เป็นความจริงโดยอัตโนมัติ

ความกลัวไม่ได้เป็นความจริงโดยอัตโนมัติ

ความโกรธไม่ได้เป็นความจริงโดยอัตโนมัติ

ความเดือดดาลไม่ได้เป็นความจริงโดยอัตโนมัติ

ความตื่นเต้นไม่ได้เป็นความจริงโดยอัตโนมัติ

ความเศร้าไม่ได้เป็นความจริงโดยอัตโนมัติ

ความสุขไม่ได้เป็นความจริงโดยอัตโนมัติ

ความเร่ร่อนไม่ได้เป็นความจริงโดยอัตโนมัติ

ความมั่นใจไม่ได้เป็นความจริงโดยอัตโนมัติ

ผู้คนสามารถรู้สึกบางสิ่งอย่างรุนแรง และยังคงเข้าใจสิ่งที่ถูก
แสดงผิด

ผู้คนสามารถรู้สึกแน่ใจ และยังคงผิด

ผู้คนสามารถรู้สึกกลัว และยังไม่เข้าใจว่าอะไรสร้างความกลัวนั้น

ผู้คนสามารถรู้สึกโกรธ และยังไม่เข้าใจกลไกที่อยู่ใต้ความโกรธ

ผู้คนควรถามว่า:

ฉันกำลังรู้สึกอะไร?

ทำไมฉันจึงรู้สึกเช่นนั้น?

อะไรสร้างอารมณ์นี้?

มีหลักฐานใดสนับสนุนสิ่งที่ฉันกำลังรู้สึก?

อารมณ์นี้กำลังผลักดันไปสู่พฤติกรรมอะไร?

อารมณ์นี้กำลังช่วยให้ฉันเข้าใจหรือไม่?

หรืออารมณ์นี้กำลังหยุดฉันจากการเรียนรู้?

อารมณ์ควรถูกตั้งคำถาม ไม่ใช่ถูกเชื่อฟังอย่างมืดบอด

การนำเสนอทางอารมณ์ไม่ใช่หลักฐาน

การนำเสนอทางอารมณ์ไม่ใช่หลักฐาน

การที่บุคคลฟังดูใจดีไม่ใช่หลักฐาน

การที่บุคคลฟังดูมีความมุ่งมั่นไม่ใช่หลักฐาน

การที่บุคคลฟังดูโกรธไม่ใช่หลักฐาน

การที่บุคคลฟังดูจริงใจไม่ใช่หลักฐาน

การที่บุคคลฟังดูมั่นใจไม่ใช่หลักฐาน

การที่บุคคลฟังดูสงบไม่ใช่หลักฐาน

การที่บุคคลฟังดูหวั่นไหวไม่ใช่หลักฐาน

การที่บุคคลมีตำแหน่งไม่ใช่หลักฐาน

การที่บุคคลถูกเรียกว่าผู้เชี่ยวชาญไม่ใช่หลักฐาน

ผู้คนสามารถได้รับอิทธิพลจากการนำเสนอทางอารมณ์ก่อนที่จะตรวจสอบว่าหลักฐานสนับสนุนสิ่งที่กำลังถูกกล่าวอ้างหรือไม่

บุคคลหนึ่งสามารถพูดอย่างนุ่มนวลและยังคงทำให้เข้าใจผิด

บุคคลหนึ่งสามารถฟังดูใจดีและยังคงหลอกให้เข้าใจผิด

บุคคลหนึ่งสามารถฟังดูมีความมุ่งมั่นและยังคงผิด

บุคคลหนึ่งสามารถฟังดูโกรธและยังคงกำลังชักจูงควบคุม

บุคคลหนึ่งสามารถฟังดูจริงใจและยังคงกำลังแสดง

บุคคลหนึ่งสามารถฟังดูมั่นใจและยังคงขาดหลักฐาน

บุคคลหนึ่งสามารถใช้ตำแหน่งเพื่อสร้างความไว้วางใจก่อนที่จะ
ความจริงจะถูกตรวจสอบ

ผู้คนควรถามว่า:

ฉันกำลังไว้วางใจหลักฐานหรือไม่?

หรือฉันกำลังไว้วางใจการนำเสนอ?

ฉันกำลังได้ยินความจริงหรือไม่?

หรือฉันกำลังตอบสนองต่ออารมณ์?

ฉันกำลังถูกแสดงหลักฐานหรือไม่?

หรือฉันกำลังถูกอิทธิพลทางอารมณ์ชักให้ยอมรับ?

สิ่งนี้เชื่อมโยงโดยตรงกับมาตรฐานหลักฐาน

มาตรฐานหลักฐานถามว่าหลักฐานสนับสนุนสิ่งที่ถูกกล่าวอ้างหรือไม่

อิทธิพลทางอารมณ์ถามว่าอารมณ์กำลังถูกใช้เพื่อทำให้ผู้คนยอมรับก่อนที่จะตรวจสอบหลักฐานหรือไม่

การแสดงทางอารมณ์และภาพลักษณ์ลักษณะนิสัยที่เป็นเท็จ

การแสดงทางอารมณ์สามารถสร้างภาพลักษณ์ลักษณะนิสัยที่เป็นเท็จเมื่อเวลาผ่านไป

บุคคลหนึ่งสามารถแสดงความใจดีซ้ำ ๆ

บุคคลหนึ่งสามารถแสดงความจริงใจซ้ำ ๆ

บุคคลหนึ่งสามารถแสดงความมั่นใจซ้ำ ๆ

บุคคลหนึ่งสามารถแสดงความสงบซ้ำ ๆ

บุคคลหนึ่งสามารถแสดงความห่วงใยซ้ำ ๆ

บุคคลหนึ่งสามารถแสดงอำนาจซ้ำ ๆ

บุคคลหนึ่งสามารถแสดงความเชี่ยวชาญซ้ำ ๆ

เมื่อเวลาผ่านไป การแสดงทางอารมณ์ที่เกิดซ้ำสามารถสร้างภาพลักษณ์สาธารณะที่ผู้คนเข้าใจผิดว่าเป็นลักษณะนิสัย

สิ่งนี้เชื่อมโยงโดยตรงกับลักษณะนิสัยและความสม่ำเสมอ

ลักษณะนิสัยไม่ใช่สิ่งที่บุคคลแสดงทางอารมณ์

ลักษณะนิสัยคือสิ่งที่พฤติกรรมแสดงซ้ำเมื่อเวลาผ่านไป

ผู้คนควรถามว่า:

พฤติกรรมใดสนับสนุนการนำเสนอทางอารมณ์นี้?

ความสม่ำเสมอใดสนับสนุนภาพลักษณ์นี้?

หลักฐานใดสนับสนุนความไว้วางใจนี้?

แรงจูงใจใดอาจกำลังหล่อหลอมการแสดงนี้?

เกิดอะไรขึ้นเมื่อภาพลักษณ์ทางอารมณ์นี้ถูกตั้งคำถาม?

การแสดงทางอารมณ์ต้องถูกตั้งคำถาม เพราะภาพลักษณ์
ลักษณะนิสัยที่เป็นเท็จสามารถทำให้ผู้คนไว้วางใจก่อนที่จะ
ตรวจสอบ

การตอบสนองก่อนความเข้าใจ

หนึ่งในข้อจำกัดที่ใหญ่ที่สุดของการเรียนรู้ของมนุษย์ คือผู้คนมัก
ตอบสนองก่อนที่จะเข้าใจ

การตอบสนองสามารถเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว

ความเข้าใจต้องใช้ความพยายาม

การตอบสนองสามารถรู้สึกทันที

ความเข้าใจต้องการการตั้งคำถาม

การตอบสนองสามารถให้ความรู้สึกแน่ใจ

ความเข้าใจต้องการการตรวจสอบ

การตอบสนองสามารถทำให้ผู้คนเชื่อว่าตนรู้อยู่แล้ว

ความเข้าใจต้องการให้ผู้คนชะลอและเรียนรู้

ผู้คนอาจเห็นบางสิ่งแล้วโกรธทันที

พวกเขาอาจได้ยินบางสิ่งแล้วหวาดกลัวทันที

พวกเขาอาจอ่านบางสิ่งแล้วเลือกข้างทันที
พวกเขาอาจดูบางสิ่งแล้วปกป้องจุดยืนทันที
พวกเขาอาจประสบกับบางสิ่งแล้วรับข้อสรุปทันที
แต่การตอบสนองไม่ใช่ความเข้าใจ

ผู้คนควรถามว่า:

ฉันกำลังตอบสนองหรือไม่?

หรือฉันกำลังเรียนรู้?

ฉันกำลังปกป้องหรือไม่?

หรือฉันกำลังตรวจสอบ?

ฉันกำลังเลือกข้างหรือไม่?

หรือฉันกำลังพยายามเข้าใจ?

ฉันกำลังถูกอารมณ์เคลื่อนไหวหรือไม่?

หรือฉันกำลังมองเห็นอย่างชัดเจน?

ปลายทางไม่ใช่การตอบสนอง

ปลายทางคือความเข้าใจ

ความกลัวในฐานะกลไกทางอารมณ์

ความกลัวเป็นหนึ่งในกลไกทางอารมณ์ที่แข็งแกร่งที่สุดที่ทำงาน
อยู่ภายในสภาพแวดล้อมของโลก

ความกลัวสามารถหยุดการตั้งคำถาม

ความกลัวสามารถหยุดการพูด

ความกลัวสามารถหยุดการเปิดเผย

ความกลัวสามารถหยุดการเรียนรู้
ความกลัวสามารถหยุดความจริง
ความกลัวสามารถหยุดการคิดอย่างอิสระ
ความกลัวสามารถสร้างการปฏิบัติตาม
ความกลัวสามารถสร้างความเจ็บ
ความกลัวสามารถสร้างการเชื่อฟัง
ความกลัวสามารถสร้างการทำซ้ำ
ผู้คนอาจกลัวอำนาจ
ผู้คนอาจกลัวระบบ
ผู้คนอาจกลัวการสูญเสียเงิน
ผู้คนอาจกลัวการสูญเสียงาน
ผู้คนอาจกลัวการสูญเสียความเป็นส่วนหนึ่ง
ผู้คนอาจกลัวการสูญเสียการเห็นชอบ
ผู้คนอาจกลัวว่าตนผิด
ผู้คนอาจกลัวการอยู่คนเดียว
ผู้คนอาจกลัวการยืนแยกออกมา
ความกลัวสามารถแข็งแกร่งกว่าการตั้งคำถาม
ความกลัวสามารถแข็งแกร่งกว่าหลักฐาน
ความกลัวสามารถแข็งแกร่งกว่าความสม่ำเสมอ
ความกลัวสามารถแข็งแกร่งกว่าความจริง
ผู้คนควรถามว่า:

ความกลัวอะไรกำลังทำงาน?

ใครได้ประโยชน์จากความกลัวนี้?

ความกลัวนี้กำลังสร้างพฤติกรรมอะไร?

ความกลัวนี้กำลังหยุดฉันจากการตั้งคำถามต่ออะไร?

ความกลัวนี้กำลังหยุดฉันจากการเรียนรู้อะไร?

ความกลัวนี้กำลังช่วยสร้างสภาพแวดล้อมของโลกแบบใดขึ้นใหม่?

ความกลัวไม่ควรควบคุมพฤติกรรมโดยอัตโนมัติ

ความกลัวควรถูกตั้งคำถาม

ความโกรธ ความเดือดดาล และการถูกอารมณ์ครอบงำ

ความโกรธสามารถเปิดเผยว่าบางสิ่งมีความสำคัญ

แต่ความโกรธสามารถหยุดการเรียนรู้ได้ด้วย

ความเดือดดาลสามารถทำให้ผู้คนรู้สึกทรงพลัง ขณะขัดขวางความเข้าใจ

ผู้คนสามารถถูกความโกรธครอบงำทางอารมณ์

พวกเขาสามารถโจมตีก่อนที่จะตรวจสอบ

พวกเขาสามารถกล่าวโทษก่อนที่จะเข้าใจ

พวกเขาสามารถทำซ้ำก่อนที่จะตั้งคำถาม

พวกเขาสามารถปกป้องก่อนที่จะเรียนรู้

พวกเขาสามารถติดอยู่ภายในปฏิกิริยาทางอารมณ์

ความโกรธยังสามารถถูกใช้โดยเรื่องเล่า ระบบ กลุ่ม สื่อ และ
สภาพแวดล้อมทางสังคม เพื่อให้ผู้คนตอบสนองต่อไปแทนที่
จะเข้าใจ

ผู้คนอาจเข้าใจผิดว่าความโกรธคือความจริงด้วย

พวกเขาอาจเชื่อบุคคลหนึ่งเพราะบุคคลนั้นฟังดูโกรธ

พวกเขาอาจเชื่อบุคคลหนึ่งเพราะบุคคลนั้นดูมีความมุ่งมั่น

พวกเขาอาจเชื่อบุคคลหนึ่งเพราะบุคคลนั้นพูดด้วยพลังทาง
อารมณ์

แต่ความโกรธไม่ใช่หลักฐาน

ความมุ่งมั่นไม่ใช่หลักฐาน

พลังทางอารมณ์ไม่ใช่หลักฐาน

ผู้คนควรถามว่า:

ความโกรธนี้กำลังแสดงอะไร?

ความโกรธนี้กำลังซ่อนอะไร?

ความโกรธนี้กำลังผลักดันให้ทำอะไร?

ใครได้ประโยชน์จากความโกรธนี้?

ความเดือดดาลนี้กำลังสร้างพฤติกรรมอะไร?

ความโกรธนี้กำลังช่วยให้ฉันเรียนรู้หรือไม่?

หรือมันกำลังขัดฉันไว้ภายในการตอบสนอง?

ความโกรธต้องไม่กลายเป็นจุดสิ้นสุดของการเรียนรู้

ความโกรธต้องกลายเป็นสิ่งที่ผู้คนเรียนรู้จากมัน

ความไว้วางใจที่ถูกสร้างขึ้นและการหลอกให้เข้าใจผิดทาง อารมณ์

ความไว้วางใจสามารถถูกสร้างขึ้นทางอารมณ์

ผู้คนสามารถได้รับอิทธิพลให้ไว้วางใจก่อนที่จะหลักฐานจะถูก
ตรวจสอบ

พวกเขาอาจไว้วางใจบุคคลหนึ่งเพราะบุคคลนั้นดูใจดี

พวกเขาอาจไว้วางใจบุคคลหนึ่งเพราะบุคคลนั้นดูสงบ

พวกเขาอาจไว้วางใจบุคคลหนึ่งเพราะบุคคลนั้นดูจริงใจ

พวกเขาอาจไว้วางใจบุคคลหนึ่งเพราะบุคคลนั้นดูมั่นใจ

พวกเขาอาจไว้วางใจบุคคลหนึ่งเพราะบุคคลนั้นดูห่วงใย

พวกเขาอาจไว้วางใจบุคคลหนึ่งเพราะบุคคลนั้นดูเหมือนอาชีพ

พวกเขาอาจไว้วางใจบุคคลหนึ่งเพราะบุคคลนั้นใช้ตำแหน่ง

พวกเขาอาจไว้วางใจบุคคลหนึ่งเพราะบุคคลนั้นถูกนำเสนอว่า
เป็นผู้เชี่ยวชาญ

พวกเขาอาจไว้วางใจบุคคลหนึ่งเพราะบุคคลนั้นเล่าเรื่องที่กระตุ้น
อารมณ์

แต่ภาพที่ปรากฏไม่ใช่หลักฐาน

ความใจดีไม่ใช่หลักฐาน

ความสงบไม่ใช่หลักฐาน

ความจริงใจไม่ใช่หลักฐาน

ความมั่นใจไม่ใช่หลักฐาน

รูปลักษณ์แบบมืออาชีพไม่ใช่หลักฐาน

สถานะผู้เชี่ยวชาญไม่ใช่หลักฐาน

เรื่องราวที่กระตุ้นอารมณ์ไม่ได้เป็นหลักฐานด้วยตัวมันเอง

ผู้คนสามารถถูกหลอกให้เข้าใจผิดด้วยการแสดงทางอารมณ์

บุคคลหนึ่งสามารถแสดงความใจดี

บุคคลหนึ่งสามารถแสดงความจริงใจ

บุคคลหนึ่งสามารถแสดงความมั่นใจ

บุคคลหนึ่งสามารถแสดงความห่วงใย

บุคคลหนึ่งสามารถแสดงอำนาจ

บุคคลหนึ่งสามารถแสดงความเชี่ยวชาญ

ผู้คนควรถามว่า:

หลักฐานใดสนับสนุนความไว้วางใจนี้?

พฤติกรรมใดสนับสนุนความไว้วางใจนี้?

ความสม่ำเสมอใดสนับสนุนความไว้วางใจนี้?

แรงจูงใจใดอาจกำลังหล่อหลอมการนำเสนอ?

ฉันกำลังได้รับความช่วยเหลือให้เข้าใจหรือไม่?

หรือฉันกำลังถูกอารมณ์เคลื่อนไหวให้เชื่อ?

ความไว้วางใจที่ถูกสร้างขึ้นต้องถูกตั้งคำถาม เพราะการหลอกให้เข้าใจผิดทางอารมณ์สามารถทำให้ผู้คนเชื่อก่อนที่จะตรวจสอบหลักฐาน

ความผูกพันทางอารมณ์ต่อความเชื่อ

ผู้คนสามารถเกิดความผูกพันทางอารมณ์กับความเชื่อ

พวกเขาสามารถผูกพันกับเรื่องเล่า

พวกเขาสามารถผูกพันกับกลุ่ม

พวกเขาสามารถผูกพันกับอัตลักษณ์

พวกเขาสามารถผูกพันกับระบบ

พวกเขาสามารถผูกพันกับอำนาจ

พวกเขาสามารถผูกพันกับคำโกหก

พวกเขาสามารถผูกพันกับสิ่งที่สืบทอดมา

เมื่อความผูกพันทางอารมณ์ก่อตัวขึ้น การตั้งคำถามสามารถให้ความรู้สึกเหมือนการโจมตี

การตั้งคำถามต่อความเชื่อสามารถให้ความรู้สึกเหมือนตั้งคำถามต่อบุคคล

การตั้งคำถามต่อกลุ่มสามารถให้ความรู้สึกเหมือนการทรยศ

การตั้งคำถามต่อระบบสามารถให้ความรู้สึกเหมือนอันตราย

การตั้งคำถามต่อเรื่องเล่าสามารถให้ความรู้สึกเหมือนการสูญเสีย

สิ่งนี้สามารถหยุดผู้คนจากการเรียนรู้

ผู้คนอาจปกป้องความเชื่อที่ไม่เคยตรวจสอบ เพราะความเชื่อเหล่านั้นกลายเป็นส่วนหนึ่งของสิ่งที่พวกเขาคิดว่าตนเป็น

ผู้คนควรถามว่า:

ฉันกำลังปกป้องความจริงหรือไม่?

หรือฉันกำลังปกป้องความผูกพัน?

ฉันกำลังปกป้องหลักฐานหรือไม่?

หรือนั่นกำลังปกป้องอัตลักษณ์?

ฉันกำลังตรวจสอบสิ่งนี้หรือไม่?

หรือนั่นกำลังปกป้องมันทางอารมณ์?

จะเกิดอะไรขึ้นหากความเชื่อนี้ผิด?

ฉันจะสูญเสียอะไรหากตั้งคำถามต่อมัน?

ความผูกพันทางอารมณ์สามารถกลายเป็นหนึ่งในอุปสรรคที่ใหญ่ที่สุดต่อการคิดอย่างอิสระ

สภาพแวดล้อมทางสังคมและอิทธิพลทางอารมณ์

สภาพแวดล้อมสมัยใหม่สามารถกระตุ้นอารมณ์อยู่ตลอดเวลา

ผู้คนถูกแสดงความกลัว

ผู้คนถูกแสดงความเดือดดาล

ผู้คนถูกแสดงความขัดแย้ง

ผู้คนถูกแสดงการเปรียบเทียบ

ผู้คนถูกแสดงความนิยม

ผู้คนถูกแสดงสถานะ

ผู้คนถูกแสดงความอิจฉา

ผู้คนถูกแสดงความหึงหวง

ผู้คนถูกแสดงความแค้น

ผู้คนถูกแสดงความพิวเฟิน

สภาพแวดล้อมทางอารมณ์เหล่านี้สามารถหล่อหลอมพฤติกรรม

มันสามารถทำให้ผู้คนตอบสนอง

มันสามารถทำให้ผู้คนเปรียบเทียบ
มันสามารถทำให้ผู้คนเลียนแบบ
มันสามารถทำให้ผู้คนปกป้อง
มันสามารถทำให้ผู้คนรู้สึกด้อย
มันสามารถทำให้ผู้คนแสวงหาการเห็นชอบ
มันสามารถทำให้ผู้คนกลัวการถูกกันออก
มันสามารถทำให้ผู้คนเข้าใจผิดว่าการมองเห็นได้คือความสำคัญ
มันยังสามารถทำให้ผู้คนสับสนการแสดงทางอารมณ์กับความ
จริง

ผู้คนควรถามว่า:

สภาพแวดล้อมนี้กำลังสร้างอารมณ์อะไร?
สภาพแวดล้อมนี้กำลังให้รางวัลพฤติกรรมอะไร?
กำลังส่งเสริมการเปรียบเทียบอะไร?
กำลังผลิตปฏิกิริยาอะไร?
กำลังไว้วางใจการนำเสนอทางอารมณ์แบบใด?
กำลังขัดขวางความเข้าใจอะไร?

สภาพแวดล้อมทางสังคมสามารถกลายเป็นห้องเรียนทาง
อารมณ์

แต่หากผู้คนไม่ได้รับการสอนว่าจะตั้งคำถามต่ออิทธิพลทาง
อารมณ์อย่างไร ห้องเรียนเหล่านั้นสามารถสอนการตอบสนอง
แทนความเข้าใจ

การศึกษา เด็ก และอิทธิพลทางอารมณ์

การศึกษาต้องสอนเด็กให้ตั้งคำถามต่ออิทธิพลทางอารมณ์ด้วย
เด็กไม่ได้ต้องการเพียงข้อมูล

เด็กต้องเข้าใจว่าจิตใจของพวกเขาสามารถถูกหล่อหลอมอย่างไร
พวกเขาต้องเข้าใจว่าอารมณ์สามารถมีอิทธิพลต่อความไว้วางใจ
ความกลัว ความเชื่อ ปฏิกริยา ความเจ็บ ความเป็นส่วนหนึ่ง
และพฤติกรรมอย่างไร

เด็กอาจถูกทำให้หวาดกลัว

เด็กอาจถูกทำให้โกรธ

เด็กอาจถูกทำให้ละอาย

เด็กอาจถูกทำให้อับอาย

เด็กอาจถูกทำให้รู้สึกถูกกั้นออก

เด็กอาจถูกทำให้รู้สึกผิดที่ตั้งคำถาม

เด็กอาจเรียนรู้ที่จะยังคงเจ็บ เพราะอารมณ์สอนพวกเขาว่าการ
ตั้งคำถามสร้างความไม่สบายใจ

เด็กยังอาจเรียนรู้ที่จะไว้วางใจการนำเสนอทางอารมณ์

พวกเขาอาจเชื่อใครสักคนเพราะคนนั้นฟังดูใจดี

พวกเขาอาจเชื่อใครสักคนเพราะคนนั้นฟังดูมั่นใจ

พวกเขาอาจเชื่อใครสักคนเพราะคนนั้นฟังดูมีความมุ่งมั่น

พวกเขาอาจเชื่อใครสักคนเพราะคนนั้นมีตำแหน่ง

พวกเขาอาจเชื่อใครสักคนเพราะคนนั้นถูกนำเสนอว่าเป็น
ผู้เชี่ยวชาญ

นี่ไม่ใช่เรื่องของการขจัดอารมณ์ออกจากเด็ก

มันคือการช่วยให้เด็กเข้าใจอารมณ์

เด็กควรเรียนรู้ว่าการที่บุคคลดูใจดี โกรธ มั่นใจ จริงใจ
เชี่ยวชาญ หรือมีอำนาจ ไม่ได้ขัดจังหวะความจำเป็นในการตั้งคำถาม
ต่อหลักฐาน พฤติกรรม ความสม่ำเสมอ และแรงจูงใจ

ผู้คนควรถามว่า:

เด็กกำลังได้รับการสอนว่าอารมณ์หล่อหลอมพฤติกรรมอย่างไร
หรือไม่?

เด็กกำลังได้รับการสอนว่าความกลัวสามารถหยุดการตั้งคำถาม
อย่างไรหรือไม่?

เด็กกำลังได้รับการสอนว่าความโกรธสามารถหยุดการเรียนรู้
อย่างไรหรือไม่?

เด็กกำลังได้รับการสอนว่าความเป็นส่วนหนึ่งสามารถหล่อหลอม
ความเชื่ออย่างไรหรือไม่?

เด็กกำลังได้รับการสอนว่าความละเอียดสามารถสร้างความเจ็บ
อย่างไรหรือไม่?

เด็กกำลังได้รับการสอนว่าการนำเสนอทางอารมณ์สามารถสร้าง
ความไว้วางใจก่อนตรวจสอบหลักฐานอย่างไรหรือไม่?

เด็กกำลังได้รับการสอนว่าจะตั้งคำถามต่ออิทธิพลทางอารมณ์
อย่างปลอดภัยอย่างไรหรือไม่?

หากเด็กไม่ได้รับการสอนว่าจะตั้งคำถามต่ออิทธิพลทางอารมณ์
อย่างไร พวกเขาสามารถกลายเป็นผลผลิตของสภาพแวดล้อม
ทางอารมณ์ที่ตนไม่เข้าใจ

ทำไมอิทธิพลทางอารมณ์จึงสำคัญ

อิทธิพลทางอารมณ์มีความสำคัญ เพราะมนุษย์ชาติไม่สามารถ
เรียนรู้จากสภาพแวดล้อมของโลกได้อย่างเหมาะสม ขณะที่
อารมณ์ลบสร้างความเข้าใจซ้ำ ๆ

แหล่งที่มาและจุดกำเนิดถามว่าบางสิ่งมาจากไหน และอะไร
หล่อหลอมมัน

มาตรฐานหลักฐานถามว่าหลักฐานสนับสนุนสิ่งที่กำลังถูกกล่าว
อ้างหรือไม่

แรงจูงใจและผลประโยชน์ถามว่าอะไรกำลังให้รางวัลและปกป้อง
พฤติกรรม

ลักษณะนิสัยและความสม่ำเสมอถามว่าพฤติกรรมที่เกิดขึ้น
สอดคล้องกับสิ่งที่ถูกกล่าวอ้างหรือไม่

การอนุญาตให้ตั้งคำถามถามว่าใครหรืออะไรกำลังควบคุมการ
อนุญาต

อิทธิพลทางอารมณ์ถามว่า:

อารมณ์อะไรกำลังหล่อหลอมสิ่งนี้?

กำลังสร้างปฏิกิริยาอะไร?

กำลังใช้ความกลัวอะไร?

กำลังใช้ความโกรธอะไร?

กำลังสร้างความไว้วางใจอะไรขึ้นมา?

กำลังปกป้องความผูกพันอะไร?

อารมณ์นี้กำลังผลิตพฤติกรรมอะไร?

อารมณ์นี้กำลังขัดขวางความเข้าใจอะไร?

นี่คือวิธีที่ผู้คนเริ่มมองเห็นอิทธิพลทางอารมณ์

นี่คือวิธีที่ผู้คนเริ่มมองเห็นการตอบสนอง
นี่คือวิธีที่ผู้คนเริ่มมองเห็นความผูกพันทางอารมณ์
นี่คือวิธีที่ผู้คนเริ่มมองเห็นความไว้วางใจที่ถูกสร้างขึ้น
นี่คือวิธีที่ผู้คนเริ่มมองเห็นการหลอกให้เข้าใจผิดทางอารมณ์
นี่คือวิธีที่ผู้คนเริ่มมองเห็นพฤติกรรมที่ตั้งอยู่บนความกลัว
นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากการตอบสนองไปสู่การตั้งคำถาม
นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากการตั้งคำถามไปสู่การมองเห็น
นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากการมองเห็นไปสู่ความเข้าใจ
นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากความเข้าใจไปสู่การเรียนรู้
นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากการเรียนรู้ไปสู่การคิดอย่างอิสระ
นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากการเป็นผลผลิตของสภาพแวดล้อม
ทางอารมณ์ ไปสู่การเป็นผู้เรียนรู้จากสภาพแวดล้อมของโลก

อิทธิพลทางอารมณ์เมื่อเวลาผ่านไป

ส่วนแรกของหัวข้อนี้อธิบายว่าอารมณ์ไม่ใช่ศัตรู แต่อารมณ์ไม่ได้เป็นความจริงโดยอัตโนมัติ

ส่วนนี้ยังอธิบายว่าการนำเสนอทางอารมณ์ไม่ใช่หลักฐาน ความไว้วางใจสามารถถูกสร้างขึ้นทางอารมณ์ก่อนตรวจสอบหลักฐานและการแสดงทางอารมณ์ที่เกิดซ้ำสามารถสร้างภาพลักษณ์ลักษณะนิสัยที่เป็นเท็จเมื่อเวลาผ่านไป

ตอนนี้ส่วนนี้จะเข้าสู่ว่าอิทธิพลทางอารมณ์ทำงานเมื่อเวลาผ่านไปอย่างไร

อิทธิพลทางอารมณ์ไม่ได้เกิดขึ้นเพียงช่วงเวลาเดียว

มันสามารถถูกทำซ้ำ

มันสามารถถูกทำให้เป็นเรื่องปกติ

มันสามารถถูกสืบทอด

มันสามารถกลายเป็นส่วนหนึ่งของสภาพแวดล้อมของโลก

ผู้คนอาจตอบสนองก่อนเข้าใจซ้ำ ๆ

พวกเขาอาจกลัวก่อนตรวจสอบซ้ำ ๆ

พวกเขาอาจปกป้องก่อนตั้งคำถามซ้ำ ๆ

พวกเขาอาจปกป้องความเชื่อก่อนทดสอบหลักฐานซ้ำ ๆ

พวกเขาอาจทำตามอารมณ์ก่อนเรียนรู้ซ้ำ ๆ

พวกเขาอาจไว้วางใจการนำเสนอก่อนตรวจสอบหลักฐานซ้ำ ๆ

เมื่อเวลาผ่านไป ปฏิบัติทางอารมณ์สามารถกลายเป็นรูปแบบ

รูปแบบทางอารมณ์สามารถกลายเป็นพฤติกรรม

พฤติกรรมสามารถช่วยสร้างสภาพแวดล้อมของโลกขึ้นใหม่

ผู้คนควรถามว่า:

ปฏิบัติทางอารมณ์ใดถูกทำซ้ำเมื่อเวลาผ่านไป?

ความกลัวใดถูกทำซ้ำ?

ความโกรธใดถูกทำซ้ำ?

ความผูกพันใดถูกปกป้อง?

การนำเสนอทางอารมณ์ใดได้รับความไว้วางใจซ้ำ ๆ?

การแสดงทางอารมณ์ใดสร้างความไว้วางใจซ้ำ ๆ?

รูปแบบทางอารมณ์ใดปรากฏซ้ำ?

อารมณ์นี้ผลิตพฤติกรรมอะไรซ้ำ ๆ?

รูปแบบทางอารมณ์นี้ช่วยสร้างสภาพแวดล้อมของโลกแบบใดขึ้นใหม่?

อิทธิพลทางอารมณ์เมื่อเวลาผ่านไปช่วยให้ผู้คนมองเห็นว่า
ปฏิกิริยาไม่ได้แยกจากกันเสมอไป

มันสามารถกลายเป็นพฤติกรรมมนุษย์ที่เกิดขึ้น

การปรับสภาพทางอารมณ์

ผู้คนสามารถถูกปรับสภาพทางอารมณ์โดยสภาพแวดล้อมของโลก

พวกเขาสามารถถูกปรับสภาพให้กลัวคำถามบางอย่าง

พวกเขาสามารถถูกปรับสภาพให้รู้สึกสละอายต่อการตั้งคำถาม

พวกเขาสามารถถูกปรับสภาพให้รู้สึกผิดจากการยื่นแยกออกมา

พวกเขาสามารถถูกปรับสภาพให้รู้สึกโกรธก่อนที่จะเข้าใจ

พวกเขาสามารถถูกปรับสภาพให้รู้สึกกลัวดีก่อนการตรวจสอบ

พวกเขาสามารถถูกปรับสภาพให้รู้สึกถูกคุกคามเมื่อความเชื่อถูกตั้งคำถาม

พวกเขาสามารถถูกปรับสภาพให้รู้สึกปลอดภัยเมื่อคล้อยตาม

พวกเขายังสามารถถูกปรับสภาพให้ไว้วางใจการนำเสนอทางอารมณ์

พวกเขาอาจเรียนรู้ที่จะไว้วางใจความมั่นใจ

พวกเขาอาจเรียนรู้ที่จะไว้วางใจความมุ่งมั่น

พวกเขาอาจเรียนรู้ที่จะไว้วางใจความนุ่มนวล

พวกเขาอาจเรียนรู้ที่จะไว้วางใจความใจดี

พวกเขาอาจเรียนรู้ที่จะไว้วางใจตำแหน่ง
พวกเขาอาจเรียนรู้ที่จะไว้วางใจการนำเสนอแบบผู้เชี่ยวชาญ
พวกเขาอาจเรียนรู้ที่จะไว้วางใจเรื่องราวที่กระตุ้นอารมณ์
พวกเขาอาจเรียนรู้ที่จะไว้วางใจผู้ที่ดูจริงจัง
การปรับสภาพทางอารมณ์นี้สามารถเริ่มต้นตั้งแต่วัยเด็ก
เด็กสามารถเรียนรู้ว่าอะไรสร้างการเห็นชอบ
เด็กสามารถเรียนรู้ว่าอะไรสร้างการปฏิเสธ
เด็กสามารถเรียนรู้ว่าอะไรสร้างความอับอาย
เด็กสามารถเรียนรู้ว่าอะไรสร้างการลงโทษ
เด็กสามารถเรียนรู้ว่าอะไรสร้างความเป็นส่วนหนึ่ง
เด็กสามารถเรียนรู้ว่าการนำเสนอทางอารมณ์แบบใดทำให้ได้รับความไว้วางใจ
จากนั้นเด็กสามารถเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่แบกรูปแบบทางอารมณ์ที่ไม่เคยตั้งคำถาม
ผู้คนควรถามว่า:
ฉันสืบทอดปฏิกิริยาทางอารมณ์อะไรมา?
ปฏิกิริยาทางอารมณ์อะไรถูกสอนให้ฉัน?
ปฏิกิริยาทางอารมณ์อะไรได้รับรางวัล?
ปฏิกิริยาทางอารมณ์อะไรถูกลงโทษ?
ฉันถูกสอนให้ไว้วางใจการนำเสนอทางอารมณ์แบบใด?
เรื่องใดทำให้ฉันตั้งรับทางอารมณ์?
คำถามใดทำให้ฉันไม่สบายใจ?

อารมณ์ใดหยุดฉันทจากการตรวจสอบอย่างเหมาะสม?

การปรับสภาพทางอารมณ์สามารถกลายเป็นหนึ่งในกลไกที่ซ่อนอยู่ซึ่งหล่อหลอมพฤติกรรมมนุษย์

ความกลัว อำนาจ และการเชื่อฟัง

ความกลัวสามารถเชื่อมโยงอย่างแรงกับอำนาจ

ผู้คนอาจกลัวการตั้งคำถามต่ออำนาจ

ผู้คนอาจกลัวการทำทนายระบบ

ผู้คนอาจกลัวการไม่เห็นด้วยกับครู

ผู้คนอาจกลัวการตั้งคำถามต่อรัฐบาล

ผู้คนอาจกลัวการตั้งคำถามต่อสื่อ

ผู้คนอาจกลัวการตั้งคำถามต่อผู้เชี่ยวชาญ

ผู้คนอาจกลัวการตั้งคำถามต่อนายจ้าง

ผู้คนอาจกลัวผลที่ตามมา

จากนั้นความกลัวสามารถสร้างการเชื่อฟังก่อนที่ความเข้าใจจะพัฒนา

ผู้คนอาจเชื่อฟังเพราะเข้าใจ

แต่ผู้คนอาจเชื่อฟังเพราะกลัวว่าจะเกิดอะไรขึ้นหากไม่เชื่อฟัง

ผู้คนควรถามว่า:

ฉันกำลังเชื่อฟังเพราะฉันเข้าใจหรือไม่?

หรือฉันกำลังเชื่อฟังเพราะฉันกลัว?

ฉันกำลังยอมรับเพราะหลักฐานสนับสนุนมันหรือไม่?

หรือนั่นกำลังยอมรับเพราะอำนาจสร้างความกลัว?

ฉันยังคงเจียบเพราะฉันเห็นด้วยหรือไม่?

หรือนั่นยังคงเจียบเพราะกลัวผลที่ตามมา?

การเชื่อฟังที่ตั้งอยู่บนความกลัวสามารถทำให้ปัญหาซ้ำ ๆ ของโลกดำเนินต่อไป เพราะผู้คนอาจหยุดตั้งคำถามก่อนที่ความจริงจะถูกตรวจสอบ

ความผูกพันทางอารมณ์และอัตลักษณ์

ผู้คนสามารถเกิดความผูกพันทางอารมณ์กับสิ่งที่พวกเขาเชื่อว่าเป็น

พวกเขาสามารถผูกพันกับอัตลักษณ์ของตน

กลุ่มของตน

บทบาทของตน

สถานะของตน

ความเชื่อของตน

ความคิดเห็นของตน

ประวัติของตน

ภาพลักษณ์ของตน

ชื่อเสียงของตน

อำนาจของตน

ระบบของตน

เมื่ออัตลักษณ์ผูกพันทางอารมณ์กับความเชื่อ การตั้งคำถามสามารถให้ความรู้สึกเป็นเรื่องส่วนตัว

คำถามหนึ่งสามารถให้ความรู้สึกเหมือนการโจมตี
หลักฐานสามารถให้ความรู้สึกเหมือนภัยคุกคาม
ความขัดแย้งสามารถให้ความรู้สึกเหมือนความอับอาย
การแก้ไขสามารถให้ความรู้สึกเหมือนการปฏิเสธ
การเรียนรู้สามารถให้ความรู้สึกเหมือนการสูญเสีย
จากนั้นผู้คนอาจปกป้องอัตลักษณ์แทนการแสวงหาความจริง
ผู้คนควรถามว่า:

ส่วนใดของฉันรู้สึกถูกคุกคาม?

ฉันกำลังปกป้องอัตลักษณ์อะไร?

ความเชื่อใดรู้สึกเจ็บปวดเกินไปที่จะตั้งคำถาม?

ฉันจะสูญเสียอะไรหากเปลี่ยนความเข้าใจ?

ฉันกำลังปกป้องความจริงหรือไม่?

หรือฉันกำลังปกป้องสิ่งที่ฉันเชื่อว่าตนเป็น?

ความก้าวหน้าของมนุษย์ต้องการให้ผู้คนสามารถเรียนรู้ได้ โดย
ไม่ปฏิบัติต่อทุกการทำทนายรากับเป็นการทำลายตัวตน

การชักจูงทางอารมณ์และการนำเสนอ

อารมณ์สามารถถูกใช้เพื่อหล่อหลอมวิธีที่ข้อมูลถูกรับ

ข้อมูลสามารถถูกนำเสนอด้วยความกลัว

มันสามารถถูกนำเสนอด้วยความเร่งด่วน

มันสามารถถูกนำเสนอด้วยความเด็ดขาด

มันสามารถถูกนำเสนอด้วยความเห็นอกเห็นใจ

มันสามารถถูกนำเสนอด้วยความละเอียด
มันสามารถถูกนำเสนอด้วยความรู้สึกผิด
มันสามารถถูกนำเสนอด้วยความภาคภูมิใจ
มันสามารถถูกนำเสนอด้วยความเป็นส่วนหนึ่ง
มันสามารถถูกนำเสนอด้วยการคุกคาม
มันสามารถถูกนำเสนอด้วยความใจดี
มันสามารถถูกนำเสนอด้วยความสงบ
มันสามารถถูกนำเสนอด้วยความจริงใจ
มันสามารถถูกนำเสนอด้วยความมั่นใจ
มันสามารถถูกนำเสนอผ่านอัตลักษณ์ผู้เชี่ยวชาญ
มันสามารถถูกนำเสนอผ่านสถานะวิชาชีพ
การนำเสนอนี้สามารถมีอิทธิพลต่อผู้คนก่อนที่จะตรวจสอบ
หลักฐาน
ผู้คนอาจยอมรับเพราะกลัว
พวกเขาอาจทำซ้ำเพราะโกรธ
พวกเขาอาจปกป้องเพราะรู้สึกภาคภูมิใจ
พวกเขาอาจปฏิบัติตามเพราะรู้สึกผิด
พวกเขาอาจยังคงเจ็บเพราะรู้สึกละเอียด
พวกเขาอาจไว้วางใจเพราะใครบางคนฟังดูใจดี
พวกเขาอาจไว้วางใจเพราะใครบางคนฟังดูจริงใจ
พวกเขาอาจไว้วางใจเพราะใครบางคนฟังดูมั่นใจ

พวกเขาอาจไว้วางใจเพราะใครบางคนฟังดูสงบ

พวกเขาอาจไว้วางใจเพราะใครบางคนฟังดูเป็นมืออาชีพ

พวกเขาอาจไว้วางใจเพราะใครบางคนถูกนำเสนอว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญ

ผู้คนควรถามว่า:

อารมณ์อะไรถูกผูกเข้ากับข้อมูลนี้?

อารมณ์กำลังถูกใช้เพื่อช่วยความเข้าใจหรือไม่?

หรืออารมณ์กำลังถูกใช้เพื่อหยุดการตั้งคำถาม?

กำลังมีหลักฐานถูกแสดงหรือไม่?

หรือกำลังใช้แรงกดดันทางอารมณ์แทนหลักฐาน?

ความไว้วางใจกำลังถูกสร้างผ่านหลักฐานหรือไม่?

หรือความไว้วางใจกำลังถูกผลิตขึ้นผ่านการนำเสนอ?

สิ่งนี้เชื่อมโยงโดยตรงกับมาตรฐานหลักฐาน

ความกลัวไม่ใช่หลักฐาน

ความเดือดดาลไม่ใช่หลักฐาน

ความเร่งด่วนไม่ใช่หลักฐาน

แรงกดดันทางอารมณ์ไม่ใช่หลักฐาน

ความใจดีไม่ใช่หลักฐาน

ความจริงใจไม่ใช่หลักฐาน

ความมั่นใจไม่ใช่หลักฐาน

การนำเสนอแบบผู้เชี่ยวชาญไม่ใช่หลักฐาน

เรื่องราวทางอารมณ์และความเชื่อที่ถูกสร้างขึ้น

เรื่องราวสามารถสร้างความเชื่อทางอารมณ์

เรื่องราวสามารถทำให้ผู้คนรู้สึกเห็นอกเห็นใจ

เรื่องราวสามารถทำให้ผู้คนรู้สึกโกรธ

เรื่องราวสามารถทำให้ผู้คนรู้สึกกลัว

เรื่องราวสามารถทำให้ผู้คนรู้สึกรักดี

เรื่องราวสามารถทำให้ผู้คนรู้สึกผิด

เรื่องราวสามารถทำให้ผู้คนรู้สึกรับผิดชอบ

เรื่องราวสามารถทำให้ผู้คนเลือกข้าง

เรื่องราวสามารถทำให้ผู้คนยอมรับก่อนที่จะตรวจสอบ

เรื่องราวสามารถเป็นจริง

เรื่องราวยังสามารถถูกคัดลอก

เรื่องราวสามารถถูกหล่อหลอม

เรื่องราวสามารถถูกแสดง

เรื่องราวสามารถถูกทำซ้ำ

เรื่องราวสามารถถูกใช้เพื่อชี้นำปฏิกิริยาทางอารมณ์

ผู้คนควรถามว่า:

เรื่องราวนี้กำลังสร้างอารมณ์อะไร?

มีหลักฐานใดสนับสนุนเรื่องราว?

มีหลักฐานใดขัดหาย?

กำลังเลือกมุมมองใด?

เรื่องราวนี้กำลังผลิตพฤติกรรมอะไร?

ใครได้ประโยชน์จากการที่ผู้คนเชื่อเรื่องราวนี้?

เรื่องราวนี้กำลังช่วยให้ผู้คนเข้าใจหรือไม่?

หรือเรื่องราวนี้กำลังชี้นำผู้คนทางอารมณ์?

เรื่องราวทางอารมณ์ต้องถูกตั้งคำถาม เพราะมันสามารถทำให้
ผู้คนรู้สึกก่อนที่จะตรวจสอบ

อารมณ์ เรื่องเล่า และการเลือกข้าง

อิทธิพลทางอารมณ์ยังเชื่อมโยงกับเรื่องเล่า

ผู้คนสามารถถูกดึงทางอารมณ์เข้าไปในเรื่องราว

พวกเขาสามารถถูกกระตุ้นให้เลือกข้าง

พวกเขาสามารถถูกกระตุ้นให้ปกป้องกลุ่มหนึ่งและโจมตีอีกกลุ่ม
หนึ่ง

พวกเขาสามารถถูกกระตุ้นให้มองเห็นอิโรกับผู้ร้ายก่อนที่จะ
เข้าใจกลไก

พวกเขาสามารถถูกกระตุ้นให้ตอบสนองทางอารมณ์ก่อนที่จะ
ตรวจสอบหลักฐาน

เรื่องเล่าสามารถทรงพลังเมื่อมันผูกเข้ากับอารมณ์

ผู้คนอาจปกป้องเรื่องเล่า เพราะมันมอบความเป็นส่วนหนึ่งให้
พวกเขา

พวกเขาอาจปกป้องมัน เพราะมันมอบอัตลักษณ์ให้พวกเขา

พวกเขาอาจปกป้องมัน เพราะมันมอบความแน่นอนให้พวกเขา

พวกเขาอาจปกป้องมัน เพราะมันมอบศัตรูให้พวกเขา

แต่การเลือกข้างไม่ใช่สิ่งเดียวกับความเข้าใจ

ผู้คนควรถามว่า:

ฉันกำลังถูกดึงเข้าไปในเรื่องราวแบบใด?

เรื่องราวนี้นำกำลังสร้างอารมณ์อะไร?

ใครได้ประโยชน์จากการที่ผู้คนเลือกข้าง?

หลักฐานใดกำลังถูกเพิกเฉย?

กลไกใดกำลังถูกซ่อน?

ความเข้าใจใดกำลังถูกขัดขวาง?

มนุษยชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ หากอารมณ์ทำให้ผู้คนติดอยู่
ภายในเรื่องเล่า แทนที่จะช่วยให้พวกเขาเรียนรู้จากสภาพ
แวดล้อมของโลก

อิทธิพลทางอารมณ์ ความเจ็บ และการปกป้องตนเอง

อารมณ์สามารถสร้างความเจ็บ

ผู้คนอาจยังคงเจ็บเพราะรู้สึกกลัว

พวกเขาอาจยังคงเจ็บเพราะรู้สึกละอาย

พวกเขาอาจยังคงเจ็บเพราะรู้สึกอับอาย

พวกเขาอาจยังคงเจ็บเพราะรู้สึกผิด

พวกเขาอาจยังคงเจ็บเพราะกลัวการถูกปฏิเสธ

พวกเขาอาจยังคงเจ็บเพราะกลัวว่าตนผิด

พวกเขาอาจยังคงเจ็บเพราะกลัวการยืนอยู่คนเดียว

จากนั้นความเจ็บสามารถปกป้องการทำซ้ำ

ความเจ็บสามารถปกป้องระบบ

ความเจ็บสามารถปกป้องเรื่องเล่า

ความเจ็บสามารถปกป้องการพึ่งพา

ความเจ็บสามารถปกป้องการกระทำผิด

ความเจ็บสามารถปกป้องการดำเนินต่อของสภาพแวดล้อมของโลก

ผู้คนควรถามว่า:

อารมณ์อะไรสร้างความเจ็บ?

อะไรถูกปกป้องด้วยความเจ็บนี้?

จะเกิดอะไรขึ้นหากความเจ็บสิ้นสุดลง?

อารมณ์กำลังขัดขวางผู้คนไม่ให้พูดความจริงอะไร?

ความเจ็บกำลังช่วยให้รูปแบบที่เกิดซ้ำใดดำเนินต่อไป?

ความเจ็บทางอารมณ์สามารถกลายเป็นรูปแบบการมีส่วนร่วมที่ทรงพลัง

การศึกษา เด็ก และความปลอดภัยทางอารมณ์

เด็กต้องการความปลอดภัยทางอารมณ์เพื่อที่จะตั้งคำถามอย่างเหมาะสม

หากเด็กถูกทำให้กลัวการตั้งคำถาม พวกเขาอาจหยุดตั้งคำถาม

หากเด็กถูกทำให้อับอายจากการตั้งคำถาม พวกเขาอาจหยุดตั้งคำถาม

หากเด็กถูกเยาะเย้ยจากการตั้งคำถาม พวกเขาอาจหยุดตั้งคำถาม

หากเด็กถูกติดย่ำว่ายากเพราะตั้งคำถาม พวกเขาอาจหยุดตั้งคำถาม

หากเด็กถูกปฏิบัติราวกับเป็นตัวสร้างปัญหาเพราะตั้งคำถาม พวกเขาอาจหยุดตั้งคำถาม

หากเด็กถูกลงโทษทางอารมณ์จากการตั้งคำถาม พวกเขาอาจเรียนรู้ว่าความเงียบปลอดภัยกว่าความเข้าใจ

เรื่องนี้สำคัญ เพราะการตั้งคำถามเป็นหนึ่งในเส้นทางเข้าสู่การเรียนรู้

เด็กต้องเรียนรู้ว่าคำถามสามารถถูกตรวจสอบอย่างปลอดภัย

พวกเขาต้องเรียนรู้ว่าอารมณ์สามารถถูกทำความเข้าใจได้

พวกเขาต้องเรียนรู้ว่าความไม่สบายใจไม่ได้หมายความว่าความโดยอัตโนมัติว่าคำถามนั้นผิด

พวกเขาต้องเรียนรู้ว่าความกลัวไม่ได้หมายความว่าความโดยอัตโนมัติว่าควรหยุด

พวกเขาต้องเรียนรู้ว่าความโกรธไม่ได้หมายความว่าความโดยอัตโนมัติว่าพวกเขาเข้าใจ

พวกเขายังต้องเรียนรู้ว่าการนำเสนอทางอารมณ์สามารถทำให้เข้าใจผิด

พวกเขาต้องเรียนรู้ว่าความใจดีไม่ได้เป็นหลักฐานโดยอัตโนมัติ

พวกเขาต้องเรียนรู้ว่าความมั่นใจไม่ได้เป็นหลักฐานโดยอัตโนมัติ

พวกเขาต้องเรียนรู้ว่าความจริงใจไม่ได้เป็นหลักฐานโดยอัตโนมัติ

พวกเขาต้องเรียนรู้ว่าการนำเสนอแบบผู้เชี่ยวชาญไม่ได้เป็นหลักฐานโดยอัตโนมัติ

เด็กควรเรียนรู้ว่าการที่บุคคลดูใจดี โกรธ มั่นใจ จริงใจ
เชี่ยวชาญ หรือมีอำนาจ ไม่ได้ขัดความจำเป็นในการตั้งคำถาม
ต่อหลักฐาน พฤติกรรม ความสม่ำเสมอ และแรงจูงใจ

ผู้คนควรถามว่า:

เด็กมีความปลอดภัยทางอารมณ์ที่จะตั้งคำถามหรือไม่?

เด็กกำลังได้รับการสอนให้เข้าใจปฏิกิริยาทางอารมณ์หรือไม่?

เด็กกำลังได้รับการสอนว่าคำถามเป็นส่วนหนึ่งของการเรียนรู้
หรือไม่?

เด็กกำลังได้รับการสอนว่าความไม่สบายใจสามารถถูกตรวจสอบ
ได้หรือไม่?

เด็กกำลังได้รับการสอนว่าอารมณ์สามารถหล่อหลอมความเชื่อ
ความเจ็บ และพฤติกรรมอย่างไรหรือไม่?

เด็กกำลังได้รับการสอนว่าการนำเสนอทางอารมณ์สามารถสร้าง
ความไว้วางใจก่อนตรวจสอบหลักฐานอย่างไรหรือไม่?

การศึกษาไม่สามารถปรับปรุงอย่างเหมาะสมได้ หากเด็กถูกฝึก
ทางอารมณ์ให้ออกห่างจากการตั้งคำถาม

อิทธิพลทางอารมณ์และจิตสำนึกมนุษย์

จิตสำนึกมนุษย์ก้าวหน้าเมื่อผู้คนเรียนรู้ที่จะเข้าใจอารมณ์ แทนที่
จะถูกอารมณ์ควบคุม

สิ่งนี้ไม่ได้หมายความว่ามนุษย์จะไร้อารมณ์

มันหมายความว่าอารมณ์กลายเป็นส่วนหนึ่งของการเรียนรู้

ความกลัวกลายเป็นสิ่งที่ต้องตั้งคำถาม

ความโกรธกลายเป็นสิ่งที่ต้องเข้าใจ

ความผูกพันกลายเป็นสิ่งที่ต้องตรวจสอบ
ความละเอียดกลายเป็นสิ่งที่ต้องมองเห็น
ความเจ็บกลายเป็นสิ่งที่ต้องเรียนรู้จากมัน
การตอบสนองกลายเป็นสิ่งที่ต้องก้าวพ้น
การนำเสนอทางอารมณ์กลายเป็นสิ่งที่ต้องตั้งคำถาม
ความไว้วางใจที่ถูกสร้างขึ้นกลายเป็นสิ่งที่ต้องตรวจสอบ
เรื่องราวทางอารมณ์กลายเป็นสิ่งที่ต้องทดสอบ
ผู้คนไม่จำเป็นต้องทำลายอารมณ์
พวกเขาต้องเข้าใจอิทธิพลทางอารมณ์
สภาพแวดล้อมของโลกแสดงอิทธิพลทางอารมณ์อยู่ตลอดเวลา
มันแสดงความกลัว
มันแสดงความโกรธ
มันแสดงความเดือดดาล
มันแสดงความเป็นส่วนหนึ่ง
มันแสดงความละเอียด
มันแสดงการเปรียบเทียบ
มันแสดงความผูกพัน
มันแสดงความเจ็บ
มันแสดงการตอบสนอง
มันแสดงการแสดงทางอารมณ์
มันแสดงความไว้วางใจที่ถูกสร้างขึ้น

มันแสดงการหลอกให้เข้าใจผิดทางอารมณ์

ผู้คนควรถามว่า:

กำลังมีอิทธิพลทางอารมณ์อะไรถูกแสดง?

กำลังมีการนำเสนอทางอารมณ์แบบใดได้รับความไว้วางใจ?

มนุษยชาติสามารถเรียนรู้อะไรจากมัน?

อารมณ์กำลังสร้างพฤติกรรมอะไร?

อารมณ์กำลังช่วยสร้างสภาพแวดล้อมของโลกแบบใดขึ้นใหม่?

เมื่ออิทธิพลทางอารมณ์มองเห็นได้ พฤติกรรมก็มองเห็นได้

เมื่อพฤติกรรมมองเห็นได้ ความเข้าใจก็เป็นไปได้

เมื่อความเข้าใจเป็นไปได้ การเรียนรู้ก็สามารถก้าวหน้า

อิทธิพลทางอารมณ์และความก้าวหน้าของมนุษยชาติ

อิทธิพลทางอารมณ์เป็นส่วนหนึ่งของเส้นทางที่ขาดหายไปสู่
ความก้าวหน้าของมนุษยชาติ

มนุษยชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ ขณะที่อารมณ์ลบล้างความ
เข้าใจซ้ำ ๆ

มนุษยชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ ขณะที่ความกลัวหยุดการตั้งคำ
ถาม

มนุษยชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ ขณะที่ความโกรธแทนที่การ
เรียนรู้

มนุษยชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ ขณะที่ความเดือดดาลแทนที่
การตรวจสอบ

มนุษยชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ ขณะที่ความผูกพันทางอารมณ์
ปกป้องความเชื่อที่สืบทอดมา

มนุษยชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ ขณะที่ความละเอียดสร้างความ
เจ็บ

มนุษยชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ ขณะที่แรงกดดันทางอารมณ์
แทนที่หลักฐาน

มนุษยชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ ขณะที่การนำเสนอทางอารมณ์
สร้างความไว้วางใจก่อนตรวจสอบหลักฐาน

มนุษยชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ ขณะที่เรื่องราวทางอารมณ์
สร้างความเชื่อก่อนที่ความเข้าใจจะพัฒนา

มนุษยชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ ขณะที่เด็กถูกฝึกทางอารมณ์ให้
ออกห่างจากการตั้งคำถาม

มนุษยชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ ขณะที่ผู้คนตอบสนองต่อสภาพ
แวดล้อมของโลก แทนที่จะเรียนรู้จากมัน

แหล่งที่มาและจุดกำเนิดถามว่าบางสิ่งมาจากไหน และอะไร
หล่อหลอมมัน

มาตรฐานหลักฐานถามว่าหลักฐานสนับสนุนสิ่งที่กำลังถูกกล่าว
อ้างหรือไม่

แรงจูงใจและผลประโยชน์ถามว่าอะไรกำลังให้รางวัลและปกป้อง
พฤติกรรม

ลักษณะนิสัยและความสม่ำเสมอถามว่าพฤติกรรมที่เกิดขึ้น
สอดคล้องกับสิ่งที่ถูกกล่าวอ้างหรือไม่

การอนุญาตให้ตั้งคำถามถามว่าใครหรืออะไรกำลังควบคุมการ
อนุญาต

อิทธิพลทางอารมณ์ถามว่า:

อารมณ์อะไรกำลังหล่อหลอมสิ่งนี้?

กำลังสร้างปฏิกิริยาอะไร?

กำลังใช้ความกลัวอะไร?

กำลังปกป้องความผูกพันอะไร?

กำลังผลิตความเจ็บอะไร?

กำลังไว้วางใจการนำเสนอทางอารมณ์แบบใด?

กำลังสร้างความไว้วางใจอะไรขึ้นมา?

กำลังใช้เรื่องราวทางอารมณ์แบบใด?

อารมณ์นี้กำลังสร้างพฤติกรรมอะไร?

อารมณ์นี้กำลังขัดขวางความเข้าใจอะไร?

อารมณ์นี้กำลังช่วยสร้างสภาพแวดล้อมของโลกแบบใดขึ้นมา?

นี่คือวิธีที่ผู้คนเริ่มมองเห็นอิทธิพลทางอารมณ์

นี่คือวิธีที่ผู้คนเริ่มมองเห็นการปรับสภาพทางอารมณ์

นี่คือวิธีที่ผู้คนเริ่มมองเห็นการชักจูงทางอารมณ์

นี่คือวิธีที่ผู้คนเริ่มมองเห็นการนำเสนอทางอารมณ์

นี่คือวิธีที่ผู้คนเริ่มมองเห็นความไว้วางใจที่ถูกสร้างขึ้น

นี่คือวิธีที่ผู้คนเริ่มมองเห็นเรื่องราวทางอารมณ์

นี่คือวิธีที่ผู้คนเริ่มมองเห็นความเจ็บทางอารมณ์

นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากการตอบสนองไปสู่การตั้งคำถาม

นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากการตั้งคำถามไปสู่การมองเห็น

นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากการมองเห็นไปสู่ความเข้าใจ

นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากความเข้าใจไปสู่การเรียนรู้

นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากการเรียนรู้ไปสู่การคิดอย่างอิสระ
นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากการเป็นผลผลิตของสภาพแวดล้อม
ทางอารมณ์ ไปสู่การเป็นผู้เรียนรู้จากสภาพแวดล้อมของโลก

ส่วนที่ 7 - เรื่องเล่าและความเป็นจริง

เรื่องเล่าและความเป็นจริงคืออะไรอย่างแท้จริง

ส่วนที่ 1 ได้วางหลักไว้แล้วว่าผู้คนต้องเรียนรู้จากสภาพแวดล้อมของโลก แทนที่จะเพียงกลายเป็นผลผลิตของมัน

ส่วนที่ 2 ได้วางหลักไว้แล้วว่าผู้คนต้องตรวจสอบว่าหลักฐานสนับสนุนสิ่งที่กำลังถูกกล่าวอ้าง ถูกทำซ้ำ ถูกปกป้อง ถูกนำเสนอ หรือถูกบังคับใช้หรือไม่

ส่วนที่ 3 ได้วางหลักไว้แล้วว่ามนุษยชาติสร้างโลกแบบเดิมขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า เพราะแรงจูงใจให้รางวัลแก่ผู้คนซ้ำแล้วซ้ำเล่าสำหรับการสร้างมันขึ้นมาใหม่

ส่วนที่ 4 ได้วางหลักไว้แล้วว่าพฤติกรรมที่เกิดซ้ำมักเปิดเผยได้มากกว่าคำพูด

ส่วนที่ 5 ได้วางหลักไว้แล้วว่าผู้คนมักถูกทำให้ไม่กล้าตั้งคำถามก่อนที่การเรียนรู้จะเริ่มขึ้นเสียอีก

ส่วนที่ 6 ได้วางหลักไว้แล้วว่าอารมณ์สามารถหล่อหลอมความไว้วางใจ ความเชื่อ ความกลัว ปฏิกริยา ความเจ็บ และพฤติกรรมก่อนที่ความเข้าใจจะพัฒนา

ส่วนที่ 7 ขณะนี้เข้าสู่เรื่องเล่าและความเป็นจริง

เรื่องเล่าและความเป็นจริงมีอยู่เพราะผู้คนถูกแสดงเรื่องเล่าให้เห็นโดยไม่ได้รับการสอนอย่างเหมาะสมว่าจะตรวจสอบความเป็นจริงอย่างไร

ผู้คนเกิดมาอยู่ภายในเรื่องเล่า

ผู้คนถูกสอนเรื่องเล่า

ผู้คนถูกแสดงเรื่องเล่าให้เห็น

ผู้คนรับช่วงเรื่องเล่า

ผู้คนปกป้องเรื่องเล่า

ผู้คนผูกพันทางอารมณ์กับเรื่องเล่า

ในที่สุดผู้คนสามารถเข้าใจผิดว่าเรื่องเล่าคือความเป็นจริงเสียเอง

เรื่องเล่าเป็นหนึ่งในกลไกที่ใหญ่ที่สุดซึ่งหล่อหลอมมนุษยชาติ

เรื่องเล่าไม่ได้เป็นความเป็นจริงโดยอัตโนมัติ

เรื่องเล่าคือเรื่องราว

เรื่องเล่าคือคำอธิบาย

เรื่องเล่าคือเหตุการณ์ฉบับหนึ่ง

เรื่องเล่าคือกรอบที่ผู้คนถูกส่งเสริมให้ยอมรับ

เรื่องเล่าอาจเป็นจริง

เรื่องเล่าอาจเป็นจริงเพียงบางส่วน

เรื่องเล่าอาจไม่ครบถ้วน

เรื่องเล่าอาจถูกบิดเบือน

เรื่องเล่าอาจถูกคัดเลือก

เรื่องเล่าอาจถูกสร้างขึ้น

เรื่องเล่าอาจถูกปกป้อง

เรื่องเล่าอาจถูกรับช่วงต่อ

ดังนั้นผู้คนควรถามว่า:

ฉันกำลังถูกแสดงเรื่องราวอะไรให้เห็น?

ใครสร้างเรื่องราวนี้?

ใครกำลังทำซ้ำเรื่องราวนี้?

ใครกำลังปกป้องเรื่องราวนี้?

ใครได้ประโยชน์จากการที่เรื่องราวนี้ถูกเชื่อ?

หลักฐานอะไรสนับสนุนเรื่องราวนี้?

ความเป็นจริงอะไรสนับสนุนเรื่องราวนี้?

มีอะไรถูกละไว้?

มีอะไรถูกเติมเข้าไป?

มีอะไรถูกซ่อนอยู่?

เรื่องเล่าและความเป็นจริงสอนให้ผู้คนแยกสิ่งที่กำลังถูกนำเสนอ
ออกจากสิ่งที่กำลังถูกแสดงให้เห็นจริง ๆ

ความเป็นจริงดำรงอยู่อย่างเป็นอิสระ

ความเป็นจริงดำรงอยู่อย่างเป็นอิสระจากสิ่งที่ผู้คนเชื่อเกี่ยวกับมัน

ความเป็นจริงไม่ต้องการความเห็นพ้อง

ความเป็นจริงไม่ต้องการความนิยม

ความเป็นจริงไม่ต้องการตำแหน่ง

ความเป็นจริงไม่ต้องการอำนาจ

ความเป็นจริงไม่ต้องการอารมณ์

ความเป็นจริงไม่ต้องการการทำซ้ำ

ความเป็นจริงยังคงดำรงอยู่ไม่ว่าผู้คนจะรับรู้มันหรือไม่

ผู้คนสามารถปฏิเสธความเป็นจริง

ผู้คนสามารถเพิกเฉยต่อความเป็นจริง

ผู้คนสามารถปฏิเสธความเป็นจริงทางอารมณ์

ผู้คนสามารถปกป้องเรื่องเล่าต่อต้านความเป็นจริง

ผู้คนสามารถร่วมกันหลีกเลียงความเป็นจริง

แต่ความเป็นจริงยังคงดำรงอยู่

นี่คือหนึ่งในบทเรียนที่ใหญ่ที่สุดที่มนุษยชาติต้องเรียนรู้

ดังนั้นผู้คนควรถามว่า:

ฉันกำลังเรียนรู้จากความเป็นจริงหรือไม่?

หรือฉันกำลังปกป้องเรื่องเล่า?

ฉันกำลังเห็นสิ่งที่กำลังถูกแสดงให้เห็นหรือไม่?

หรือฉันกำลังปกป้องสิ่งที่ฉันรับช่วงมา?

ฉันกำลังเรียนรู้จากสภาพแวดล้อมของโลกหรือไม่?

หรือฉันกำลังเรียนรู้จากเรื่องราวเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมของโลก?

มนุษยชาติสามารถดำรงชีวิตอยู่ภายในเรื่องเล่า

หนึ่งในข้อจำกัดที่ใหญ่ที่สุดของการเรียนรู้ของมนุษย์คือ ผู้คนสามารถใช้ชีวิตทั้งชีวิตอยู่ภายในเรื่องเล่าที่ตนไม่เคยตรวจสอบอย่างเป็นอิสระ

ผู้คนสามารถรับช่วงเรื่องราว

ผู้คนสามารถรับช่วงตำแหน่ง

ผู้คนสามารถรับช่วงระบบ

ผู้คนสามารถรับช่วงอำนาจ

ผู้คนสามารถรับช่วงความเชื่อ

ผู้คนสามารถรับช่วงคำอธิบาย

ผู้คนสามารถรับช่วงความกลัว

ผู้คนสามารถรับช่วงพฤติกรรม

ผู้คนสามารถรับช่วงรูปแบบที่เกิดซ้ำ

ในที่สุดผู้คนสามารถปกป้องทั้งหมดนั้นโดยไม่เข้าใจว่ามันมาจากไหนแต่เดิม

จากนั้นผู้คนสามารถเข้าใจผิดว่าเรื่องเล่าที่รับช่วงมาคือความเป็นจริงเสียเอง

หากไม่มีการตั้งคำถาม ผู้คนสามารถใช้ชีวิตทั้งชีวิตปกป้องสิ่งที่ถูกสร้างไว้ให้พวกเขารับช่วง

มนุษยชาติกำลังสอนมนุษยชาติ

มนุษยชาติส่วนใหญ่กำลังถูกสอนโดยมนุษยชาติเอง

ผู้คนสร้างระบบ

ผู้คนสร้างเรื่องเล่า

ผู้คนสร้างเรื่องราว

ผู้คนสร้างตำแหน่ง

ผู้คนสร้างบทบาท

ผู้คนสร้างคำอธิบาย

จากนั้นผู้คนสอนคนรุ่นต่อไปในสิ่งที่คนรุ่นก่อนสร้างขึ้น

จากนั้นคนรุ่นต่อไปสามารถเข้าใจผิดว่าเรื่องเล่าที่รับช่วงมาคือ
ความเป็นจริงเสียเอง

ผู้คนสามารถรับช่วงสิ่งที่คนรุ่นก่อนยอมรับโดยไม่เคยตรวจสอบ
มันอย่างเป็นทางการ

นี่คือหนึ่งในเหตุผลที่ใหญ่ที่สุดที่โลกแบบเดิมเกิดซ้ำ

มนุษยชาติสามารถสร้างเรื่องเล่า รับช่วงเรื่องเล่า ปกป้องเรื่อง
เล่า แล้วเข้าใจผิดว่าเรื่องเล่าเหล่านั้นคือความเป็นจริงเสียเอง

ดังนั้นผู้คนควรถามว่า:

เดิมทีใครสร้างสิ่งนี้?

ใครส่งต่อมันมา?

ใครยังคงสอนมันอยู่?

ใครยังคงปกป้องมันอยู่?

ใครยังคงได้ประโยชน์จากมัน?

ความเป็นจริงอะไรสนับสนุนมัน?

มนุษยชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้อย่างเหมาะสมตราบใดที่
มนุษยชาติยังคงรับช่วงเรื่องเล่าก่อนที่จะเรียนรู้ว่าจะตั้งคำถาม
กับมันอย่างไร

**เรื่องราวที่ถูกสร้างขึ้น ตำแหน่งที่ถูกสร้างขึ้น และอำนาจที่ถูก
สร้างขึ้น**

เรื่องเล่าไม่ได้ปรากฏขึ้นเอง

ผู้คนสร้างมันขึ้น

เรื่องราวสามารถถูกสร้างขึ้น

ตำแหน่งสามารถถูกสร้างขึ้น

อำนาจสามารถถูกสร้างขึ้น
ตำแหน่งหน้าที่สามารถถูกสร้างขึ้น
บทบาทสามารถถูกสร้างขึ้น
ระบบสามารถถูกสร้างขึ้น
ความเชื่อสามารถถูกสร้างขึ้น
จากนั้นเรื่องเล่าสามารถถูกผูกเข้ากับสิ่งเหล่านั้นทั้งหมด
จากนั้นผู้คนสามารถรับช่วงมัน
ผู้คนสามารถทำซ้ำมัน
ผู้คนสามารถปกป้องมัน
ผู้คนสามารถผูกพันทางอารมณ์กับมัน
ในที่สุดคนรุ่นต่อไปสามารถรับช่วงมันในฐานะความเป็นจริง
ดังนั้นผู้คนควรถามว่า:
ใครสร้างตำแหน่งนี้?
ใครสร้างอำนาจนี้?
ใครสร้างบทบาทนี้?
ใครสร้างเรื่องราวนี้?
ใครทำให้มันมีความชอบธรรม?
ใครปกป้องมัน?
ใครได้ประโยชน์จากการที่มันดำเนินต่อไป?
ความเป็นจริงอะไรสนับสนุนมัน?
การมีอยู่ของตำแหน่งไม่ได้เป็นความเป็นจริงโดยอัตโนมัติ

การมีอยู่ของอำนาจไม่ได้เป็นความจริงโดยอัตโนมัติ
การมีอยู่ของบทบาทไม่ได้เป็นความจริงโดยอัตโนมัติ
การมีอยู่ของเรื่องราวไม่ได้เป็นความจริงโดยอัตโนมัติ
การมีอยู่ของระบบไม่ได้เป็นความจริงโดยอัตโนมัติ
ต้องตรวจสอบความจริงอย่างเป็นอิสระจากตัวเรื่องเล่าเสมอ

เงิน การทำซ้ำ และการเสริมกำลังเรื่องเล่า

เรื่องเล่าสามารถมีพลังอย่างยิ่งเมื่อเงินเข้ามาเกี่ยวข้อง

ผู้คนสามารถได้รับเงินเพื่อสร้างเรื่องเล่า

ผู้คนสามารถได้รับเงินเพื่อทำซ้ำเรื่องเล่า

ผู้คนสามารถได้รับเงินเพื่อสอนเรื่องเล่า

ผู้คนสามารถได้รับเงินเพื่อบังคับใช้เรื่องเล่า

ผู้คนสามารถได้รับเงินเพื่อปกป้องเรื่องเล่า

ผู้คนสามารถได้รับเงินเพื่อเขียนเรื่องเล่า

ผู้คนสามารถได้รับเงินเพื่อเผยแพร่เรื่องเล่า

ผู้คนสามารถได้รับเงินเพื่อปกป้องเรื่องเล่า

จากนั้นคนรุ่นต่อไปสามารถรับช่วงเรื่องเล่าที่ถูกทำซ้ำ

สิ่งนี้ไม่ได้หมายความว่าโดยอัตโนมัติว่าเรื่องเล่าทุกเรื่องเป็นเท็จ

มันหมายความว่ากลไกนั้นต้องถูกตั้งคำถาม

ดังนั้นผู้คนควรถามว่า:

ใครกำลังให้เงินทุนแก่เรื่องเล่านี้?

ใครกำลังทำซ้ำมัน?

ใครกำลังสอนมัน?

ใครกำลังปกป้องมัน?

ใครกำลังได้ประโยชน์จากมัน?

จะเกิดอะไรขึ้นหากมันถูกทำลาย?

จะเกิดอะไรขึ้นหากมันถูกเปิดโปง?

ความเป็นจริงอะไรสนับสนุนมัน?

ในที่สุดเรื่องเล่าสามารถกลายเป็นสิ่งปกติธรรมดาจนผู้คนหยุด
ตระหนักว่ามันเป็นเรื่องเล่าเลยก็ได้

ระบบความเชื่อและการยอมรับที่รับช่วงมา

ผู้คนสามารถถูกส่งเสริมให้เชื่อสิ่งที่คุณไม่สามารถตรวจสอบ
อย่างเป็นอิสระได้

จากนั้นพวกเขาสามารถปกป้องความเชื่อเหล่านั้น

พวกเขาสามารถผูกพันทางอารมณ์กับความเชื่อเหล่านั้น

พวกเขาสามารถทำซ้ำความเชื่อเหล่านั้น

พวกเขาสามารถส่งต่อความเชื่อเหล่านั้นให้คนรุ่นต่อไป

จากนั้นคนรุ่นต่อไปสามารถรับช่วงความเชื่อนั้นโดยไม่เคย
ตรวจสอบแหล่งที่มาและจุดกำเนิดของมันอย่างเป็นอิสระ

ดังนั้นผู้คนควรถามว่า:

ใครสร้างความเชื่อนี้?

ใครได้ประโยชน์จากความเชื่อนี้?

หลักฐานอะไรสนับสนุนความเชื่อนี้?

ความเป็นจริงอะไรสนับสนุนความเชื่อนี้?

จะเกิดอะไรขึ้นเมื่อมันถูกตั้งคำถาม?

จะเกิดอะไรขึ้นหากผู้คนหยุดเชื่อมั่น?

ตัวความเชื่อเองไม่ใช่ความเป็นจริง

ความเป็นจริงต้องถูกตรวจสอบอย่างเป็นอิสระเสมอ

สภาพแวดล้อมของโลกกำลังแสดงให้เห็นมนุษยชาติเห็นอยู่ตลอดเวลาว่าเรื่องเล่าทำงานอย่างไร

สภาพแวดล้อมของโลกกำลังแสดงให้เห็นมนุษยชาติเห็นอยู่ตลอดเวลาว่าเรื่องเล่าทำงานอย่างไร

เพียงแต่ผู้คนยังไม่ได้รับการสอนอย่างเหมาะสมว่าจะเรียนรู้จากสิ่งที่กำลังถูกแสดงให้เห็นอย่างไร

โลกคือโรงเรียนที่แท้จริง

มนุษยชาติกำลังถูกแสดงให้เห็นอยู่ตลอดเวลาเกี่ยวกับ:

การทำซ้ำ

การปกป้อง

ตำแหน่ง

อำนาจ

ความเป็นส่วนหนึ่ง

ความกลัว

การพึ่งพา

ความเจียบ

แรงจูงใจ

อารมณ์

การแสดงออกเชิงบทบาท

เรื่องเล่า

ผู้คนมักตอบสนองต่อกลไกเหล่านี้แทนที่จะเรียนรู้จากมัน

ปัญหาไม่ใช่ว่าไม่มีอะไรให้เห็น

ปัญหาคือผู้คนไม่ได้รับการสอนอย่างเหมาะสมว่าจะตั้งคำถาม
มองเห็น เข้าใจ และเรียนรู้จากสิ่งที่มองเห็นได้อย่างไร

เรื่องเล่าสามารถแข็งแกร่งกว่าความเป็นจริง

หนึ่งในอันตรายที่ใหญ่ที่สุดที่มนุษยชาติเผชิญคือ เรื่องเล่า
สามารถแข็งแกร่งกว่าความเป็นจริงเสียเอง

ความเป็นจริงสามารถมองเห็นได้

ความเป็นจริงสามารถถูกบันทึกเป็นเอกสารได้

ความเป็นจริงสามารถถูกแสดงให้เห็นซ้ำแล้วซ้ำเล่าได้

ความเป็นจริงสามารถเปิดโปงความขัดแย้ง

ความเป็นจริงสามารถเปิดโปงรูปแบบที่เกิดซ้ำ

ความเป็นจริงสามารถเปิดโปงพฤติกรรมของมนุษย์

แต่ผู้คนยังคงสามารถเลือกปกป้องเรื่องเล่าแทนได้

ผู้คนสามารถปฏิเสธสิ่งที่ถูกแสดงให้เห็น

ผู้คนสามารถปกป้องสิ่งที่ตนรับช่วงมา

ผู้คนสามารถผูกพันทางอารมณ์กับเรื่องราว

ผู้คนสามารถปกป้องระบบ

ผู้คนสามารถปกป้องอำนาจ

ผู้คนสามารถปกป้องคำอธิบายที่ถูกทำซ้ำ

ผู้คนสามารถปกป้องสิ่งที่ตนพึงพา

ผู้คนสามารถปกป้องสิ่งที่ทำให้ตนรู้สึกปลอดภัย

ผู้คนสามารถปกป้องสิ่งที่คนอื่นทุกคนกำลังปกป้อง

ผู้คนสามารถปกป้องเรื่องเล่าแม้ว่าความเป็นจริงจะแสดงสิ่งที่แตกต่างออกไปซ้ำแล้วซ้ำเล่า

เรื่องเล่าสามารถกลายเป็นสภาพแวดล้อมของโลกเสียเอง

ยิ่งเรื่องเล่าดำรงอยู่นานเท่าใด มันยังสามารถกลายเป็นสิ่งปกติธรรมดาตามากขึ้นเท่านั้น

ยิ่งมันกลายเป็นสิ่งปกติธรรมดาตามากเท่าใด มันยิ่งถูกตั้งคำถามน้อยลงเท่านั้น

ยิ่งมันถูกตั้งคำถามน้อยลงเท่าใด มันยิ่งถูกปกป้องมากขึ้นเท่านั้น

ยิ่งมันถูกปกป้องมากขึ้นเท่าใด คนรุ่นต่อไปก็ยิ่งรับช่วงมันมากขึ้นเท่านั้น

ในที่สุดเรื่องเล่าสามารถกลายเป็นส่วนหนึ่งของสภาพแวดล้อมของโลกเสียเอง

เด็กสามารถรับช่วงมัน

ผู้ใหญ่สามารถรับช่วงมัน

ครูสามารถรับช่วงมัน

ระบบสามารถรับช่วงมัน

สถาบันสามารถรับช่วงมัน

สังคมสามารถรับช่วงมัน

ในที่สุดผู้คนสามารถลืมไปได้ด้วยซ้ำว่ามันเคยถูกสร้างขึ้น
จากนั้นเรื่องเล่าสามารถกลายเป็นสิ่งที่ถูกยอมรับว่าเป็นความ
เป็นจริงเสียเอง
มนุษยชาติสามารถร่วมกันสร้างความเป็นจริงเทียมขึ้นมา แล้ว
ใช้เวลาหลายชั่วอายุคนปกป้องมัน
นี่คือหนึ่งในเหตุผลที่ใหญ่ที่สุดที่มนุษยชาติสร้างโลกแบบเดิมขึ้น
ซ้ำแล้วซ้ำเล่า

เหตุใดเรื่องเล่าและความเป็นจริงจึงสำคัญ

เรื่องเล่าและความเป็นจริงสำคัญ เพราะมนุษยชาติไม่สามารถ
เรียนรู้จากสภาพแวดล้อมของโลกได้อย่างเหมาะสมตราบใดที่ยัง
สืบสานเรื่องเล่ากับความเป็นจริงเสียเอง

แหล่งที่มาและจุดกำเนิดถามว่าสิ่งหนึ่งมาจากไหนและอะไร
หล่อหลอมมัน

มาตรฐานหลักฐานถามว่าหลักฐานสนับสนุนสิ่งที่กำลังถูกกล่าว
อ้างหรือไม่

แรงจูงใจและผลประโยชน์ถามว่าใครได้ประโยชน์จากการที่มัน
ดำเนินต่อไป

ลักษณะนิสัยและความสม่ำเสมอถามว่าพฤติกรรมสอดคล้องกับ
สิ่งที่กำลังถูกกล่าวอ้างหรือไม่

การอนุญาตให้ตั้งคำถามถามว่าอะไรหยุดยั้งการตั้งคำถาม

อิทธิพลทางอารมณ์ถามว่าอารมณ์ใดกำลังหล่อหลอมการ
ยอมรับ

เรื่องเล่าและความเป็นจริงขณะนี้ถามว่า:

เรื่องราวใดกำลังถูกนำเสนอ?

ความเป็นจริงอะไรสนับสนุนมัน?

ความเป็นจริงอะไรขัดแย้งกับมัน?

ใครสร้างมัน?

ใครปกป้องมัน?

ใครทำซ้ำมัน?

ใครรับช่วงมัน?

ใครได้ประโยชน์จากมัน?

เรื่องเล่านี้กำลังช่วยสร้างสภาพแวดล้อมของโลกแบบใดขึ้นมาใหม่?

นี่คือวิธีที่ผู้คนเริ่มเคลื่อนจากการปกป้องเรื่องเล่าที่รับช่วงมา ไปสู่การเรียนรู้จากความเป็นจริงเสียเอง

นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากความเชื่อไปสู่การตรวจสอบ

นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากการตรวจสอบไปสู่การมองเห็น

นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากการมองเห็นไปสู่ความเข้าใจ

นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากความเข้าใจไปสู่การเรียนรู้

นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากการเรียนรู้ไปสู่การคิดอย่างอิสระ

นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากการเป็นผลผลิตของเรื่องเล่าที่รับช่วงมา ไปสู่การเป็นผู้เรียนรู้จากสภาพแวดล้อมของโลก

มนุษยชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ตราบใดที่ผู้คนยังคงปกป้องเรื่องเล่าที่รับช่วงมา แทนที่จะเรียนรู้จากความเป็นจริงเสียเอง

เรื่องเล่าตลอดช่วงเวลา

ส่วนแรกของส่วนนี้อธิบายว่าเรื่องเล่าสามารถถูกสร้าง ทำซ้ำ
รับช่วง ปกป้อง และในที่สุดถูกเข้าใจผิดว่าเป็นความจริงเสีย
เองได้อย่างไร

นอกจากนี้ยังอธิบายว่าความเป็นจริงดำรงอยู่อย่างเป็นอิสระจาก
ความเชื่อ ความนิยม ตำแหน่ง อำนาจ อารมณ์ และการทำซ้ำ

ส่วนนี้ขณะนี้เข้าสู่วิธีที่เรื่องเล่าดำเนินต่อไปตามกาลเวลา

โดยปกติเรื่องเล่าไม่ได้มีพลังขึ้นมาเพียงชั่วข้ามคืน

มันมักถูกสร้างขึ้นตลอดช่วงเวลายาวนาน

เรื่องราวสามารถถูกสร้างขึ้น

เรื่องราวสามารถถูกทำซ้ำ

เรื่องราวสามารถถูกเขียนลงไป

เรื่องราวสามารถถูกเผยแพร่

เรื่องราวสามารถถูกปกป้อง

เรื่องราวสามารถถูกสอน

เรื่องราวสามารถถูกรับช่วง

ผู้คนสามารถผูกพันทางอารมณ์กับเรื่องราว

จากนั้นเรื่องราวสามารถกลายเป็นความจริงที่ถูกยอมรับ

เมื่อเวลาผ่านไป ผู้คนสามารถลืมไปได้ด้วยซ้ำว่ามันเคยเป็นเรื่อง
เล่า

ผู้คนควรถามว่า:

เรื่องเล่านี้มีอยู่มานานเพียงใด?

ใครทำซ้ำมัน?

ใครปกป้องมัน?

ใครรับช่วงมัน?

ใครได้ประโยชน์จากมัน?

หลักฐานอะไรสนับสนุนมัน?

ความเป็นจริงอะไรสนับสนุนมัน?

มีความขัดแย้งอะไรอยู่บ้าง?

อะไรเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา?

อะไรยังคงได้รับการปกป้อง?

เรื่องเล่าตลอดช่วงเวลาสามารถเปิดเผยได้ว่ามนุษยชาติสร้าง
โลกแบบเดิมขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่าอย่างไร

มนุษยชาติสามารถร่วมกันสร้างความเป็นจริงเทียม

มนุษยชาติสามารถร่วมกันสร้างความเป็นจริงเทียมที่มนุษยชาติ
เองเข้าใจผิดว่าเป็นความเป็นจริง

ผู้คนอาจมองไม่เห็นกลไกทั้งหมด

พวกเขาอาจเห็นเพียง:

บทบาทของตนเอง

งานของตนเอง

ความเชื่อของตนเอง

คำสั่งของตนเอง

ส่วนร่วมของตนเอง

การอยู่รอดของตนเอง

แต่สภาพแวดล้อมของโลกมักถูกสร้างขึ้นจากผู้คนนับพันล้านที่
ร่วมกันมีส่วนในเรื่องเล่าที่พวกเขาไม่ได้สร้าง

คนหนึ่งเขียน

คนหนึ่งสอน

คนหนึ่งทำซ้ำ

คนหนึ่งบังคับใช้

คนหนึ่งปกป้อง

คนหนึ่งให้เงินทุน

คนหนึ่งเผยแพร่

คนหนึ่งเชื่อ

คนหนึ่งนั่งเงียบ

เมื่อมองแยกกัน พฤติกรรมเหล่านี้อาจดูเล็กน้อย

เมื่อรวมกัน พฤติกรรมเหล่านี้สามารถสร้างสภาพแวดล้อมของ
โลกทั้งระบบขึ้นใหม่ได้

จากนั้นมนุษยชาติสามารถใช้เวลาหลายชั่วอายุคนปกป้องสิ่งที่
มนุษยชาติสร้างขึ้นเอง

ผู้คนควรถามว่า:

ฉันกำลังมีส่วนร่วมในเรื่องเล่าใด?

ฉันกำลังช่วยทำซ้ำเรื่องเล่าใด?

ฉันกำลังช่วยปกป้องเรื่องเล่าใด?

ฉันกำลังช่วยแทนที่ความเป็นจริงใด?

ส่วนร่วมของฉันกำลังช่วยสร้างสภาพแวดล้อมของโลกแบบใด
ขึ้นมาใหม่?

นี่คือหนึ่งในโลกที่ใหญ่ที่สุดภายในเรื่องเล่าและความเป็นจริง

เรื่องเล่าสามารถหล่อหลอมพฤติกรรมมนุษย์

เรื่องเล่าไม่ได้หล่อหลอมเพียงสิ่งที่ผู้คนคิด

เรื่องเล่าสามารถหล่อหลอมสิ่งที่ผู้คนทำ

เรื่องเล่าสามารถหล่อหลอมความไว้วางใจ

เรื่องเล่าสามารถหล่อหลอมความกลัว

เรื่องเล่าสามารถหล่อหลอมความเป็นส่วนหนึ่ง

เรื่องเล่าสามารถหล่อหลอมความเจ็บ

เรื่องเล่าสามารถหล่อหลอมการเชื่อฟัง

เรื่องเล่าสามารถหล่อหลอมการพึ่งพา

เรื่องเล่าสามารถหล่อหลอมความผูกพันทางอารมณ์

เรื่องเล่าสามารถหล่อหลอมอัตลักษณ์

เรื่องเล่าสามารถหล่อหลอมตัวพฤติกรรมเอง

ผู้คนอาจไม่ตระหนักด้วยซ้ำว่าตนกำลังถูกหล่อหลอม

พวกเขาอาจเชื่อว่าตนกำลังกระทำอย่างเป็นอิสระ

แต่พฤติกรรมของพวกเขาอาจถูกเรื่องเล่าที่รับช่วงมามีอิทธิพล
อยู่แล้ว

ดังนั้นผู้คนควรถามว่า:

เรื่องเล่านี้กำลังสร้างพฤติกรรมอะไร?

เรื่องเล่านี้กำลังสร้างอารมณ์อะไร?

เรื่องเล่านี้กำลังสร้างความกลัวอะไร?

เรื่องเล่านี้กำลังสร้างความเจ็บอะไร?

เรื่องเล่านี้กำลังสร้างการพึ่งพาอะไร?

เรื่องเล่านี้กำลังช่วยสร้างสภาพแวดล้อมของโลกแบบใดขึ้นมาใหม่?

เรื่องเล่ากลายเป็นอันตรายเมื่อผู้คนหยุดตระหนักว่าตนกำลังถูกมันหลอหลอม

การเข้าพวก ความเป็นส่วนหนึ่ง และเรื่องเล่าทางสังคม

มนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิตทางสังคม

ผู้คนจำนวนมากต้องการการยอมรับ

ผู้คนจำนวนมากต้องการความเป็นส่วนหนึ่ง

ผู้คนจำนวนมากต้องการการเห็นชอบ

ผู้คนจำนวนมากต้องการการเข้าพวก

สิ่งนี้สามารถกลายเป็นหนึ่งในกลไกที่ใหญ่ที่สุดที่เสริมกำลังเรื่องเล่า

ผู้คนอาจเลียนแบบสิ่งที่คนอื่นพูด

ผู้คนอาจเลียนแบบวิธีที่คนอื่นประพฤติ

ผู้คนอาจเลียนแบบวิธีที่คนอื่นแต่งกาย

ผู้คนอาจเลียนแบบวิธีที่คนอื่นพูด

ผู้คนอาจเลียนแบบสิ่งที่คนอื่นส่งเสริม

ผู้คนอาจเลียนแบบสิ่งที่คนอื่นปกป้อง

ผู้คนอาจเลียนแบบสิ่งที่คนอื่นเชื่อ

ผู้คนอาจเลียนแบบสิ่งที่คนอื่นกลัว

ผู้คนอาจเลียนแบบสิ่งที่คนอื่นปฏิเสธ

ผู้คนอาจเลียนแบบสิ่งที่คนอื่นเฉลิมฉลอง

ในที่สุดผู้คนสามารถหยุดถามว่าสิ่งหนึ่งเป็นจริงหรือไม่ แล้วหันไปถามแทนว่ามันช่วยให้ตนเป็นส่วนหนึ่งได้หรือไม่

ผู้คนควรถามว่า:

ฉันกำลังเรียนรู้หรือไม่?

หรือฉันกำลังเข้าพวก?

ฉันกำลังตั้งคำถามหรือไม่?

หรือฉันกำลังเลียนแบบ?

ฉันกำลังคิดอย่างอิสระหรือไม่?

หรือฉันกำลังตามกลุ่ม?

ฉันกำลังเรียนรู้จากความเป็นจริงหรือไม่?

หรือฉันกำลังเรียนรู้วิธีที่จะเป็นส่วนหนึ่ง?

ความเป็นส่วนหนึ่งสามารถแข็งแกร่งกว่าความจริงได้ หากผู้คนไม่ได้รับการสอนว่าจะตั้งคำถามกับมันอย่างไร

สภาพแวดล้อมของเรื่องเล่าสมัยใหม่

สภาพแวดล้อมสมัยใหม่สามารถสร้างและเผยแพร่เรื่องเล่าได้อย่างรวดเร็ว

ผู้คนสามารถถูกแสดงรูปแบบการดำเนินชีวิตให้เห็น

ผู้คนสามารถถูกแสดงความคิดเห็นให้เห็น

ผู้คนสามารถถูกแสดงปฏิกิริยาให้เห็น
ผู้คนสามารถถูกแสดงความโกรธเกรี้ยวให้เห็น
ผู้คนสามารถถูกแสดงความนิยมให้เห็น
ผู้คนสามารถถูกแสดงความสำเร็จให้เห็น
ผู้คนสามารถถูกแสดงสถานะให้เห็น
ผู้คนสามารถถูกแสดงรูปลักษณ์ให้เห็น
ผู้คนสามารถถูกแสดงเรื่องราวทางอารมณ์ให้เห็น
ผู้คนสามารถถูกแสดงรูปแบบชีวิตที่ไม่สะท้อนความเป็นจริงให้
เห็น
จากนั้นผู้คนสามารถเลียนแบบสิ่งที่ถูกแสดงซ้ำแล้วซ้ำเล่า
พวกเขาสามารถเลียนแบบคำพูด
พวกเขาสามารถเลียนแบบบุคลิก
พวกเขาสามารถเลียนแบบรูปแบบการดำเนินชีวิต
พวกเขาสามารถเลียนแบบรูปลักษณ์
พวกเขาสามารถเลียนแบบพฤติกรรม
พวกเขาสามารถเลียนแบบสิ่งที่ดูเป็นที่นิยม
พวกเขาสามารถเลียนแบบสิ่งที่ดูประสบความสำเร็จ
พวกเขาสามารถแสดงความสุข
พวกเขาสามารถแสดงความเป็นส่วนหนึ่ง
พวกเขาสามารถแสดงความสมบูรณ์แบบ
พวกเขาสามารถแสดงความสำคัญ

ดังนั้นสภาพแวดล้อมของเรื่องเล่าสมัยใหม่สามารถสร้างความ
เป็นจริงเทียมที่ผู้คนร่วมกันเลียนแบบ

ผู้คนควรถามว่า:

สภาพแวดล้อมนี้กำลังสร้างเรื่องเล่าอะไร?

สภาพแวดล้อมนี้กำลังให้รางวัลแก่พฤติกรรมอะไร?

สภาพแวดล้อมนี้กำลังส่งเสริมการแสดงแบบใด?

ความเป็นจริงอะไรถูกซ่อนอยู่?

ความเป็นจริงอะไรถูกแทนที่?

ความเข้าใจอะไรถูกขัดขวาง?

สภาพแวดล้อมของเรื่องเล่าสมัยใหม่สามารถทำให้ผู้คนใช้ชีวิต
อยู่ภายในการแสดงแทนที่จะอยู่ในความเป็นจริง

การแสดงทางสังคมและการดำรงชีวิตอยู่ภายในเรื่องเล่า

ผู้คนยังสามารถเริ่มแสดงตัวตนในรูปแบบต่าง ๆ ของตนเอง

พวกเขาสามารถแสดงความสุข

พวกเขาสามารถแสดงความสำเร็จ

พวกเขาสามารถแสดงความมั่นใจ

พวกเขาสามารถแสดงความสำคัญ

พวกเขาสามารถแสดงสถานะ

พวกเขาสามารถแสดงความสมบูรณ์แบบ

พวกเขาสามารถแสดงความเป็นส่วนหนึ่ง

ผู้คนอาจนำเสนอชีวิตที่ไม่สะท้อนความเป็นจริง

จากนั้นคนอื่นสามารถเปรียบเทียบตนเองกับการแสดงนั้น
จากนั้นการเปรียบเทียบสามารถสร้างการแสดงเพิ่มขึ้น
การแสดงสามารถสร้างการเลียนแบบเพิ่มขึ้น
การเลียนแบบสามารถสร้างการทำซ้ำเพิ่มขึ้น
ในที่สุดผู้คนสามารถใช้ชีวิตอยู่ภายในเรื่องเล่าร่วมกันแทนที่จะ
อยู่ในความเป็นจริงเสียเอง

ผู้คนควรถามว่า:

อะไรถูกแสดงให้เห็น?

อะไรถูกซ่อนอยู่?

นี่คือความเป็นจริงหรือไม่?

หรือเป็นการแสดง?

ฉันกำลังเปรียบเทียบตนเองกับความเป็นจริงหรือไม่?

หรือฉันกำลังเปรียบเทียบตนเองกับเรื่องเล่า?

การแสดงนี้กำลังสร้างพฤติกรรมอะไร?

ผู้คนต้องเรียนรู้ว่าการนำเสนอไม่ได้เป็นความเป็นจริงโดย
อัตโนมัติ

เรื่องเล่า เด็ก และความเชื่อที่รับช่วงมา

เด็กเกิดมาอยู่ภายในเรื่องเล่าที่พวกเขาไม่ได้สร้าง

เด็กรับช่วงเรื่องราว

เด็กรับช่วงระบบ

เด็กรับช่วงตำแหน่ง

เด็กรับช่วงอำนาจ

เด็กรับช่วงความเชื่อ

เด็กรับช่วงพฤติกรรม

เด็กรับช่วงความกลัว

เด็กรับช่วงความผูกพันทางอารมณ์

เด็กรับช่วงรูปแบบที่เกิดซ้ำ

จากนั้นเด็กสามารถเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่ปกป้องสิ่งที่ตนรับช่วงมา

นี่คือหนึ่งในเหตุผลที่ใหญ่ที่สุดที่มนุษยชาติทำโลกแบบเดิมซ้ำ

ดังนั้นเด็กควรเรียนรู้ที่จะถามว่า:

ใครสร้างสิ่งนี้?

เหตุใดจึงถูกสร้างขึ้น?

ใครได้ประโยชน์จากมัน?

หลักฐานอะไรสนับสนุนมัน?

ความเป็นจริงอะไรสนับสนุนมัน?

มันสร้างพฤติกรรมอะไร?

มันกำลังช่วยสร้างสภาพแวดล้อมของโลกแบบใดขึ้นมาใหม่?

เด็กไม่ควรเพียงรับช่วงเรื่องเล่า

เด็กควรเรียนรู้ว่าจะตั้งคำถามกับเรื่องเล่าเหล่านั้นอย่างปลอดภัย
ได้อย่างไร

ระบบ เรื่องเล่า และสภาพแวดล้อมของโลก

เรื่องเล่าสามารถฝังอยู่ภายในระบบ

ระบบสามารถทำซ้ำเรื่องเล่า

ระบบสามารถปกป้องเรื่องเล่า

ระบบสามารถทำให้เรื่องเล่ากลายเป็นเรื่องปกติ

ระบบสามารถให้รางวัลแก่เรื่องเล่า

ระบบสามารถทำให้ผู้คนไม่กล้าตั้งคำถาม

ในที่สุดผู้คนสามารถเข้าใจผิดว่าการทำซ้ำของระบบคือความจริง
แต่ระบบที่เกิดซ้ำไม่ได้เป็นความเป็นจริงโดยอัตโนมัติ

ผู้คนควรถามว่า:

ระบบนี้กำลังทำซ้ำเรื่องเล่าใด?

ระบบนี้กำลังปกป้องเรื่องเล่าใด?

ระบบนี้กำลังให้รางวัลแก่เรื่องเล่าใด?

ระบบนี้กำลังทำให้ผู้คนไม่กล้าตั้งคำถามกับเรื่องเล่าใด?

ความเป็นจริงอะไรสนับสนุนมัน?

ความเป็นจริงอะไรขัดแย้งกับมัน?

จะเกิดอะไรขึ้นหากผู้คนหยุดเชื่อมั่น?

ผู้คนมักพยายามแก้ผลลัพธ์โดยไม่ตั้งคำถามกับเรื่องเล่าที่กำลัง
สร้างผลลัพธ์เหล่านั้น

สิ่งนี้สามารถทำให้มนุษยชาติทำโลกแบบเดิมซ้ำ

**สภาพแวดล้อมของโลกกำลังแสดงให้เห็นอยู่ตลอดเวลา
เวลาที่เรื่องเล่าทำงานอย่างไร**

สภาพแวดล้อมของโลกกำลังแสดงให้เห็นอยู่ตลอดเวลา
เวลาที่เรื่องเล่าทำงานอย่างไร

เพียงแต่ผู้คนที่ได้รับการสอนอย่างเหมาะสมว่าจะเรียนรู้จากสิ่ง
ที่กำลังถูกแสดงให้เห็นอย่างไร

โลกคือโรงเรียนที่แท้จริง

มนุษยชาติกำลังถูกแสดงให้เห็นอยู่ตลอดเวลาเกี่ยวกับ:

การทำซ้ำ

การปกป้อง

ตำแหน่ง

อำนาจ

ความเป็นส่วนหนึ่ง

ความกลัว

การพึ่งพา

ความเจ็บ

แรงจูงใจ

อารมณ์

การแสดง

เรื่องเล่า

ปัญหาไม่ใช่ว่าไม่มีอะไรให้เห็น

ปัญหาคือผู้คนที่ได้รับการสอนอย่างเหมาะสมว่าจะตั้งคำถาม
มองเห็น เข้าใจ และเรียนรู้จากสิ่งที่มองเห็นได้อย่างไร

เรื่องเล่า อำนาจ และจิตสำนึกของมนุษย์

หนึ่งในบทเรียนที่ใหญ่ที่สุดที่มนุษยชาติต้องเรียนรู้คือ อำนาจไม่ได้มีอยู่เพียงผ่านการบังคับ

อำนาจสามารถมีอยู่ผ่านเรื่องเล่า

หากผู้คนสามารถหล่อหลอมเรื่องเล่า พวกเขาก็สามารถ
หล่อหลอมพฤติกรรม

หากพวกเขาสามารถหล่อหลอมพฤติกรรม พวกเขาก็สามารถ
หล่อหลอมผลลัพธ์

หากพวกเขาสามารถหล่อหลอมผลลัพธ์ พวกเขาก็สามารถ
หล่อหลอมสภาพแวดล้อมของโลก

ผู้คนอาจไม่จำเป็นต้องบังคับมนุษยชาติให้ทำโลกแบบเดิมซ้ำ
หากมนุษยชาติเต็มใจทำซ้ำมันเอง

มนุษยชาติสามารถสร้างเรื่องเล่า รับช่วงเรื่องเล่า ปกป้องเรื่อง
เล่า แล้วเข้าใจผิดว่าเรื่องเล่าเหล่านั้นคือความเป็นจริงเสียเอง
นี่คือหนึ่งในโลกที่ใหญ่ที่สุดซึ่งทำงานตลอดประวัติศาสตร์
มนุษย์

ดังนั้นผู้คนควรถามว่า:

ใครกำลังหล่อหลอมเรื่องเล่า?

ใครกำลังเสริมกำลังเรื่องเล่า?

ใครกำลังได้ประโยชน์จากเรื่องเล่า?

ใครกำลังรับช่วงเรื่องเล่า?

ใครกำลังปกป้องเรื่องเล่า?

ใครกำลังผูกพันทางอารมณ์กับเรื่องเล่า?

ใครกำลังกลัวที่จะตั้งคำถามกับเรื่องเล่า?

เรื่องเล่านี้กำลังช่วยสร้างสภาพแวดล้อมของโลกแบบใดขึ้นมา
ใหม่?

จิตสำนึกของมนุษย์ก้าวหน้าเมื่อผู้คนหยุดดำรงชีวิตอยู่ภายใน
เรื่องเล่าและเริ่มเรียนรู้จากความเป็นจริงเสียเอง

เรื่องเล่าและความเป็นจริงกับความก้าวหน้าของมนุษยชาติ

เรื่องเล่าและความเป็นจริงเป็นส่วนหนึ่งของเส้นทางที่ขาดหายไป
สู่ความก้าวหน้าของมนุษยชาติ

มนุษยชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ตราบใดที่เรื่องเล่ายังถูกเข้าใจ
ผิดซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่าเป็นความเป็นจริง

มนุษยชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ตราบใดที่ผู้คนรับช่วงเรื่องราว
ก่อนที่จะเรียนรู้ว่าจะตั้งคำถามกับมันอย่างไร

มนุษยชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ตราบใดที่ผู้คนปกป้องเรื่องเล่า
ที่ตนไม่เคยตรวจสอบอย่างเป็นอิสระ

มนุษยชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ตราบใดที่ผู้คนร่วมกันสร้าง
ความเป็นจริงเทียมแล้วดำรงชีวิตอยู่ภายในมัน

มนุษยชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ตราบใดที่ผู้คนร่วมกันสร้าง
ความเป็นจริงเทียมแล้วใช้เวลาหลายชั่วอายุคนปกป้องมัน

มนุษยชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ตราบใดที่ความเป็นส่วนหนึ่ง
แข็งแกร่งกว่าความจริง

มนุษยชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ตราบใดที่ผู้คนเลียนแบบกัน
แทนที่จะเรียนรู้จากความเป็นจริง

มนุษยชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ตราบใดที่ผู้คนแสดงตัวตนใน
รูปแบบต่าง ๆ แทนที่จะเข้าใจตนเอง

มนุษยชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ตราบใดที่ระบบเสริมกำลังเรื่อง
เล่าโดยไม่สอนผู้คนว่าจะตั้งคำถามกับมันอย่างไร

มนุษยชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ตราบดีที่ระบบความเชื่อเข้ามาแทนที่ความเป็นจริง

มนุษยชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ตราบดีที่คนรุ่นต่อไปรับช่วงโลกแบบเดิมโดยไม่เข้าใจว่าอะไรสร้างมันขึ้นมา

มนุษยชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ตราบดีที่ผู้คนยังคงปกป้องเรื่องเล่าที่รับช่วงมาแทนที่จะเรียนรู้จากความเป็นจริงเสียเอง

แหล่งที่มาและจุดกำเนิดถามว่าสิ่งหนึ่งมาจากไหนและอะไรหล่อหลอมมัน

มาตรฐานหลักฐานถามว่าหลักฐานสนับสนุนสิ่งที่กำลังถูกกล่าวอ้างหรือไม่

แรงจูงใจและผลประโยชน์ถามว่าใครได้ประโยชน์จากการที่มันดำเนินต่อไป

ลักษณะนิสัยและความสม่ำเสมอถามว่าพฤติกรรมสอดคล้องกับสิ่งที่กำลังถูกกล่าวอ้างหรือไม่

การอนุญาตให้ตั้งคำถามถามว่าอะไรหยุดยั้งการตั้งคำถาม

อิทธิพลทางอารมณ์ถามว่าอารมณ์ใดกำลังหล่อหลอมการยอมรับ

เรื่องเล่าและความเป็นจริงขณะนี้ถามว่า:

เรื่องราวใดกำลังถูกนำเสนอ?

ความเป็นจริงอะไรสนับสนุนมัน?

ความเป็นจริงอะไรขัดแย้งกับมัน?

ใครสร้างมัน?

ใครทำซ้ำมัน?

ใครปกป้องมัน?

ใครรับช่วงมัน?

ใครได้ประโยชน์จากมัน?

มันกำลังสร้างพฤติกรรมอะไร?

มันกำลังช่วยสร้างสภาพแวดล้อมของโลกแบบใดขึ้นมาใหม่?

นี่คือวิธีที่ผู้คนเริ่มเคลื่อนจากเรื่องเล่าที่รับช่วงมาไปสู่ความเป็นจริง

นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากความเชื่อไปสู่การตรวจสอบ

นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากการตรวจสอบไปสู่การมองเห็น

นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากการมองเห็นไปสู่ความเข้าใจ

นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากความเข้าใจไปสู่การเรียนรู้

นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากการเรียนรู้ไปสู่การคิดอย่างอิสระ

นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากการเป็นผลผลิตของเรื่องเล่าที่รับช่วงมา ไปสู่การเป็นผู้เรียนรู้จากสภาพแวดล้อมของโลก

ส่วนที่ 8 - ผลกระทบทางจิตวิทยา

ผลกระทบทางจิตวิทยา คืออะไรอย่างแท้จริง

ส่วนที่ 1 ได้วางหลักไว้แล้วว่าผู้คนที่ต้องเรียนรู้ว่าสิ่งหนึ่งมาจากไหนและอะไรหล่อหลอมมัน

ส่วนที่ 2 ได้วางหลักไว้แล้วว่าผู้คนที่ต้องเรียนรู้ว่าหลักฐานสนับสนุนสิ่งที่กำลังถูกกล่าวอ้างหรือไม่

ส่วนที่ 3 ได้วางหลักไว้แล้วว่ามนุษยชาติสร้างโลกแบบเดิมขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า เพราะแรงจูงใจให้รางวัลแก่ผู้คนที่ซ้ำแล้วซ้ำเล่าสำหรับการสร้างมันขึ้นมาใหม่

ส่วนที่ 4 ได้วางหลักไว้แล้วว่าพฤติกรรมที่เกิดซ้ำมักเปิดเผยได้มากกว่าคำพูด

ส่วนที่ 5 ได้วางหลักไว้แล้วว่าผู้คนมักถูกทำให้ไม่กล้าตั้งคำถามก่อนที่การเรียนรู้จะเริ่มขึ้นเสียอีก

ส่วนที่ 6 ได้วางหลักไว้แล้วว่าอารมณ์สามารถหล่อหลอมความไว้วางใจ ความเชื่อ ความกลัว ปฏิกริยา ความเจ็บ และพฤติกรรมก่อนที่ความเข้าใจจะพัฒนา

ส่วนที่ 7 ได้วางหลักไว้แล้วว่ามนุษยชาติสามารถร่วมกันสร้างรับช่วง ปกป้อง และเข้าใจผิดว่าเรื่องเล่าคือความเป็นจริงเสียเอง

ส่วนที่ 8 ขณะนี้เข้าสู่ผลกระทบทางจิตวิทยา

ผลกระทบทางจิตวิทยามีอยู่เพราะสภาพแวดล้อมของโลกกำลังหล่อหลอมจิตใจมนุษย์อยู่ตลอดเวลาก่อนที่จะมีคนจะเข้าใจว่ามันกำลังทำเช่นนั้น

ผู้คนไม่ได้เกิดมาพร้อมความเข้าใจโลก

โลกสอนผู้คนว่าจะคิดอย่างไรก่อนที่พวกเขาจะเข้าใจว่าจะ
ปกป้องจิตใจของตนอย่างไร

ผู้คนสัมผัสอยู่ตลอดเวลา กับ:

เงิน

การพึ่งพา

อำนาจ

ความกลัว

ความเจ็บ

แรงจูงใจ

เรื่องเล่า

พฤติกรรม

การทำซ้ำ

การเปรียบเทียบ

การแสดง

ความผิดเพี้ยน

ปัญหาที่เกิดขึ้น

จิตใจมนุษย์สามารถถูกหล่อหลอมโดยสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดนานก่อน
ที่การคิดอย่างอิสระจะพัฒนา

ดังนั้นผู้คนควรถามว่า:

สภาพแวดล้อมนี้กำลังทำอะไรกับจิตใจมนุษย์?

อะไรถูกแสดงให้เห็นซ้ำแล้วซ้ำเล่า?

อะไรถูกยอมรับซ้ำแล้วซ้ำเล่า?

อะไรถูกทำให้เป็นเรื่องปกติซ้ำแล้วซ้ำเล่า?

อะไรถูกรับช่วงซ้ำแล้วซ้ำเล่า?

อะไรกำลังหล่อหลอมพฤติกรรม?

อะไรกำลังหล่อหลอมความเข้าใจ?

อะไรกำลังหล่อหลอมคนรุ่นต่อไป?

ผลกระทบทางจิตวิทยาสอนให้ผู้คนเข้าใจว่าการสัมผัสกับสภาพแวดล้อมของโลกเป็นเวลานานกำลังทำอะไรกับมนุษยชาติเอง

จิตโงมมนุษย์เป็นหนึ่งในสภาพแวดล้อมที่ใหญ่ที่สุดที่มนุษยชาติ ล้มเหลวในการปกป้อง

หนึ่งในปัญหาที่ใหญ่ที่สุดที่มนุษยชาติเผชิญคือ ผู้คนมักถูก
หล่อหลอมทางจิตวิทยาก่อนที่จะเข้าใจว่าตนกำลังถูกหล่อหลอม

จิตโงมมนุษย์เป็นหนึ่งในสภาพแวดล้อมที่ใหญ่ที่สุดที่มนุษยชาติ
ล้มเหลวในการปกป้อง

ผู้คนเกิดมาในสภาพแวดล้อมที่ตนไม่ได้สร้าง

พวกเขารับช่วงระบบ

พวกเขารับช่วงพฤติกรรม

พวกเขารับช่วงเรื่องเล่า

พวกเขารับช่วงอำนาจ

พวกเขารับช่วงการพึ่งพา

พวกเขารับช่วงรูปแบบที่เกิดซ้ำ

จากนั้นผู้คนสามารถเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่ปกป้องสิ่งที่ตนรับช่วงมา

สิ่งนี้สามารถเกิดขึ้นได้โดยที่พวกเขาไม่เคยเข้าใจเลยว่าอะไร
หล่อหลอมพวกเขาตั้งแต่แรก

ดังนั้นผู้คนควรถามว่า:

อะไรหล่อหลอมฉัน?

ฉันรับช่วงอะไรมา?

ฉันยอมรับอะไร?

ฉันทำซ้ำอะไร?

อะไรที่ฉันไม่เคยตรวจสอบอย่างเป็นอิสระ?

อะไรกลายเป็นเรื่องปกติสำหรับฉัน?

สภาพแวดล้อมใดช่วยสร้างความเข้าใจของฉัน?

หากไม่มีการตั้งคำถาม ผู้คนสามารถใช้ชีวิตทั้งชีวิตถูกหล่อหลอม
ทางจิตวิทยาโดยสภาพแวดล้อมที่ตนไม่เคยเรียนรู้จากมันอย่าง
เหมาะสม

สภาพแวดล้อมของโลกกำลังสอนมนุษย์ชาติอยู่ตลอดเวลา

สภาพแวดล้อมของโลกไม่เคยหยุดสอน

ผู้คนกำลังเรียนรู้อยู่ตลอดเวลาจากสิ่งที่อยู่รอบตัว

เด็กเรียนรู้จากมัน

ผู้ใหญ่เรียนรู้จากมัน

ครูเรียนรู้จากมัน

พ่อแม่เรียนรู้จากมัน

ระบบเรียนรู้จากมัน

สังคมเรียนรู้จากมัน

สภาพแวดล้อมของโลกกำลังสอนมนุษยชาติอยู่ตลอดเวลา

ปัญหาคือผู้คนไม่ได้รับการสอนอย่างเหมาะสมว่าจะเรียนรู้จาก
สิ่งที่กำลังถูกแสดงให้เห็นอย่างไร

โลกคือโรงเรียนที่แท้จริง

ผู้คนอาจไม่ตระหนัก แต่ว่าสภาพแวดล้อมของโลกกำลังมี
อิทธิพลต่อพฤติกรรมอยู่ตลอดเวลา

ผู้คนสามารถกลายเป็นผลผลิตของสภาพแวดล้อมของโลก แทน
ที่จะเป็นผู้เรียนรู้จากมัน

นี่คือหนึ่งในเหตุผลที่ใหญ่ที่สุดที่โลกแบบเดิมเกิดซ้ำ

ดังนั้นผู้คนควรถามว่า:

สภาพแวดล้อมนี้กำลังสอนอะไร?

มันกำลังให้รางวัลแก่พฤติกรรมอะไร?

มันกำลังทำให้พฤติกรรมอะไรลดลง?

มันกำลังทำให้พฤติกรรมอะไรกลายเป็นเรื่องปกติ?

มันกำลังสร้างสภาพแวดล้อมของโลกแบบใดขึ้นมาใหม่?

เมื่อผู้คนไม่ได้รับการสอนว่าจะเรียนรู้จากสภาพแวดล้อมของโลก
อย่างไร พวกเขา มักปรับตัวทางจิตวิทยาให้เข้ากับมันแทน

ผู้คนสามารถปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมที่ไม่ดีต่อสุขภาวะ

มนุษย์สามารถปรับตัวได้

สิ่งนี้อาจเป็นประโยชน์

แต่มันก็สามารถกลายเป็นอันตรายได้เช่นกัน

ผู้คนสามารถปรับตัวทางจิตวิทยาเข้ากับสภาพแวดล้อมที่ไม่ดีต่อ
สุขภาวะ

ผู้คนสามารถปรับตัวเข้ากับความกลัว

ผู้คนสามารถปรับตัวเข้ากับการพึ่งพา

ผู้คนสามารถปรับตัวเข้ากับความวิตกกังวล

ผู้คนสามารถปรับตัวเข้ากับความไม่ซื่อสัตย์

ผู้คนสามารถปรับตัวเข้ากับความผิดเพี้ยน

ผู้คนสามารถปรับตัวเข้ากับแรงกดดัน

ผู้คนสามารถปรับตัวเข้ากับพฤติกรรมที่ไม่ดีต่อสุขภาวะ

ผู้คนสามารถปรับตัวเข้ากับระบบที่ไม่ดีต่อสุขภาวะ

ผู้คนสามารถปรับตัวเข้ากับปัญหาที่เกิดขึ้น

ผู้คนสามารถปรับตัวทางจิตวิทยาเข้ากับการหลอกลวงเสียเอง
เมื่อการหลอกลวงถูกทำให้เป็นเรื่องปกติซ้ำแล้วซ้ำเล่า

ในที่สุดสภาพแวดล้อมที่ไม่ดีต่อสุขภาวะสามารถกลายเป็นเรื่อง
ปกติ

จากนั้นคนรุ่นต่อไปสามารถรับช่วงสภาพแวดล้อมเหล่านั้น

ดังนั้นผู้คนควรถามว่า:

ฉันกำลังปรับตัวเข้ากับอะไร?

สิ่งนี้ควรเป็นเรื่องปกติหรือไม่?

อะไรเป็นผู้สร้างเงื่อนไขเหล่านี้?

พฤติกรรมใดกำลังถูกปกป้อง?

สภาพแวดล้อมของโลกแบบใดกำลังถูกสร้างขึ้นใหม่?

ผู้คนมักปรับตัวเข้ากับอาการแทนที่จะเรียนรู้จากสาเหตุ

กลไกของเงิน

กลไกของเงินเป็นหนึ่งในอิทธิพลที่ใหญ่ที่สุดซึ่งหล่อหลอมผลกระทบทางจิตวิทยา

เงินสามารถหล่อหลอมข้อมูล

เงินสามารถหล่อหลอมการพึ่งพา

เงินสามารถหล่อหลอมความกลัว

เงินสามารถหล่อหลอมความเจ็บ

เงินสามารถหล่อหลอมแรงจูงใจ

เงินสามารถหล่อหลอมการตัดสินใจ

เงินสามารถหล่อหลอมพฤติกรรม

เงินสามารถหล่อหลอมการทำซ้ำ

เงินสามารถหล่อหลอมสภาพแวดล้อม

เงินสามารถหล่อหลอมสิ่งที่ผู้คนถูกส่งเสริมให้ยอมรับ

กลไกของเงินสามารถหล่อหลอมข้อมูล การพึ่งพา แรงจูงใจ ความกลัว การทำซ้ำ ความเจ็บ พฤติกรรม และตัวการปรับตัวทางจิตวิทยาเอง

ผู้คนสามารถปรับตัวทางจิตวิทยาเข้ากับผลลัพธ์โดยไม่เคยเรียนรู้จากกลไกที่สร้างผลลัพธ์เหล่านั้น

นี่คือหนึ่งในกลไกที่ใหญ่ที่สุดที่มนุษยชาติต้องเรียนรู้จากมัน ดังนั้นผู้คนควรถามว่า:

เงินกำลังมีอิทธิพลต่ออะไรที่นี่?

เงินกำลังสร้างพฤติกรรมอะไร?

เงินกำลังปกป้องความเจ็บอะไร?

เงินกำลังสร้างการพึ่งพาอะไร?

เงินกำลังสร้างความกลัวอะไร?

เงินกำลังช่วยสร้างสภาพแวดล้อมของโลกแบบใดขึ้นมาใหม่?

เด็กคือกลุ่มที่สำคัญที่สุดที่ต้องปกป้อง

เด็กไม่ได้เกิดมาพร้อมเครื่องมือที่จำเป็นเพื่อปกป้องตนเองจากผลกระทบทางจิตวิทยาของสภาพแวดล้อมของโลก

เด็กสัมผัสทางจิตวิทยากับสภาพแวดล้อมของโลกก่อนที่จะมีเครื่องมือเพื่อเข้าใจหรือปกป้องตนเองจากมัน

เด็กกำลังประสบกับ:

เงิน

การพึ่งพา

อำนาจ

ความกลัว

การเปรียบเทียบ

การแสดง

เรื่องเล่า

ความผิวเผิน

แรงกดดันทางสังคม

รูปแบบที่เกิดซ้ำ

นานก่อนที่จะพวกเขาจะเข้าใจสิ่งเหล่านั้น
 เด็กสามารถรับช่วงความกลัวทางจิตวิทยา
 เด็กสามารถรับช่วงความวิตกกังวลทางจิตวิทยา
 เด็กสามารถรับช่วงการพึ่งพาทางจิตวิทยา
 เด็กสามารถรับช่วงการเปรียบเทียบทางจิตวิทยา
 เด็กสามารถรับช่วงความไม่มั่นคงทางจิตวิทยา
 เด็กสามารถรับช่วงความผิวเผินทางจิตวิทยา
 เด็กสามารถรับช่วงแรงกดดันทางจิตวิทยา
 เด็กสามารถรับช่วงความเจ็บทางจิตวิทยา
 เด็กสามารถรับช่วงพฤติกรรมที่ไม่ดีต่อสุขภาวะทางจิตวิทยา
 เด็กสามารถรับช่วงปัญหาของโลกที่เกิดซ้ำทางจิตวิทยา
 เด็กไม่ควรต้องเอาตัวรอดทางจิตวิทยาจากสภาพแวดล้อมของโลกโดยไม่ได้รับการสอนอย่างเหมาะสมว่าจะเรียนรู้จากมันอย่างไร
 นี่คือการหนึ่งในเหตุผลที่ใหญ่ที่สุดที่การศึกษาต้องพัฒนา
 ดังนั้นเด็กควรเรียนรู้:
 วิธีตั้งคำถาม
 วิธีมองเห็น
 วิธีเข้าใจ
 วิธีคิดอย่างอิสระ
 วิธีเรียนรู้จากสภาพแวดล้อมของโลกอย่างปลอดภัย
 นี่คือการเหตุผลที่ชุดเครื่องมือการตั้งคำถาม L2Q สำคัญอย่างยิ่ง

จิตสำนึกของมนุษย์กำลังถูกหล่อหลอม

จิตสำนึกของมนุษย์กำลังถูกหล่อหลอมโดยสภาพแวดล้อมของโลกก่อนที่มนุษย์ชาติจะเข้าใจว่ามันกำลังถูกหล่อหลอมอย่างไร หากความกลัวถูกแสดงซ้ำแล้วซ้ำเล่า ความกลัวสามารถแพร่กระจาย

หากการเปรียบเทียบถูกแสดงซ้ำแล้วซ้ำเล่า การเปรียบเทียบสามารถแพร่กระจาย

หากการฟังพาดูกแสดงซ้ำแล้วซ้ำเล่า การฟังพาดูสามารถแพร่กระจาย

หากการแสดงถูกแสดงซ้ำแล้วซ้ำเล่า การแสดงสามารถแพร่กระจาย

หากความผิวเผินถูกแสดงซ้ำแล้วซ้ำเล่า ความผิวเผินสามารถแพร่กระจาย

หากการทำซ้ำถูกแสดงซ้ำแล้วซ้ำเล่า การทำซ้ำสามารถแพร่กระจาย

จากนั้นคนรุ่นต่อไปสามารถรับช่วงเงื่อนไขเหล่านี้

ในที่สุดผู้คนสามารถลืมได้ว่าตนเป็นใคร เพราะใช้เวลามากมายปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมของโลกแทนที่จะเรียนรู้จากมัน

ดังนั้นผู้คนควรถามว่า:

สภาพแวดล้อมนี้กำลังสร้างจิตสำนึกแบบใด?

สภาพแวดล้อมนี้กำลังสร้างความเข้าใจแบบใด?

สภาพแวดล้อมนี้กำลังสร้างพฤติกรรมแบบใด?

สภาพแวดล้อมนี้กำลังช่วยสร้างสภาพแวดล้อมของโลกแบบใดขึ้นมาใหม่?

เหตุใดผลกระทบทางจิตวิทยาจึงสำคัญ

ผลกระทบทางจิตวิทยาสำคัญ เพราะมนุษย์ชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้อย่างเหมาะสมตราบใดที่ผู้คนกำลังถูกหล่อหลอมทางจิตวิทยาโดยสภาพแวดล้อมที่ตนไม่เข้าใจ

แหล่งที่มาและจุดกำเนิดถามว่าสิ่งหนึ่งมาจากไหนและอะไรหล่อหลอมมัน

มาตรฐานหลักฐานถามว่าหลักฐานสนับสนุนสิ่งที่กำลังถูกกล่าวอ้างหรือไม่

แรงจูงใจและผลประโยชน์ถามว่าใครได้ประโยชน์จากการที่มันดำเนินต่อไป

ลักษณะนิสัยและความสม่ำเสมอถามว่าพฤติกรรมสอดคล้องกับสิ่งที่กำลังถูกกล่าวอ้างหรือไม่

การอนุญาตให้ตั้งคำถามถามว่าอะไรหยุดยั้งการตั้งคำถาม

อิทธิพลทางอารมณ์ถามว่าอารมณ์ใดกำลังหล่อหลอมการยอมรับ

เรื่องเล่าและความเป็นจริงถามว่าเรื่องราวใดกำลังถูกนำเสนอและความเป็นจริงสนับสนุนมันหรือไม่

ผลกระทบทางจิตวิทยาขณะนี้ถามว่า:

สภาพแวดล้อมนี้กำลังทำอะไรกับจิตใจมนุษย์?

มันกำลังสร้างพฤติกรรมอะไร?

มันกำลังสร้างความเข้าใจอะไร?

มันกำลังสร้างความกลัวอะไร?

มันกำลังสร้างการพึ่งพาอะไร?

มันกำลังสร้างการเปรียบเทียบอะไร?

มันกำลังช่วยสร้างสภาพแวดล้อมของโลกแบบใดขึ้นมาใหม่?

มนุษยชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ตราบดีที่ผู้คนยังคงปรับตัวทางจิตวิทยาเข้ากับสภาพแวดล้อมของโลกที่ไม่ดีต่อสุขภาวะ แทนที่จะเรียนรู้จากมันและพัฒนามัน

เมื่อผู้คนไม่ได้รับการสอนว่าจะเรียนรู้จากสภาพแวดล้อมของโลกอย่างไร พวกเขามักปรับตัวทางจิตวิทยาเข้ากับมันแทน

นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากการเป็นผลผลิตของสภาพแวดล้อมของโลกไปสู่การเป็นผู้เรียนรู้จากสภาพแวดล้อมของโลก

การหล่อหลอมทางจิตวิทยาตลอดช่วงเวลา

ส่วนแรกของส่วนนี้อธิบายว่าผู้คนมักถูกหล่อหลอมทางจิตวิทยาก่อนที่จะเข้าใจว่าตนกำลังถูกหล่อหลอม

ส่วนนี้ขณะนี้เข้าสู่วิธีที่การหล่อหลอมทางจิตวิทยาพัฒนาตามกาลเวลา

ผลกระทบทางจิตวิทยามักไม่ได้เกิดขึ้นในช่วงระยะเดียว

มันมักพัฒนาผ่านการสัมผัสซ้ำ

ผู้คนเห็นสิ่งเดิมซ้ำแล้วซ้ำเล่า

ผู้คนได้ยินสิ่งเดิมซ้ำแล้วซ้ำเล่า

ผู้คนประสบสิ่งเดิมซ้ำแล้วซ้ำเล่า

ผู้คนปรับตัวเข้ากับสิ่งเดิมซ้ำแล้วซ้ำเล่า

เมื่อเวลาผ่านไป การสัมผัสซ้ำสามารถกลายเป็นเรื่องปกติ

ในที่สุดผู้คนสามารถหยุดตระหนักว่าตนกำลังถูกหล่อหลอมเลยก็ได้

การสัมผัสซ้ำสามารถกลายเป็นหนึ่งในครูที่ใหญ่ที่สุดภายในสภาพแวดล้อมของโลก

ผู้คนควรถามว่า:

ฉันสัมผัสกับอะไรซ้ำแล้วซ้ำเล่า?

ฉันยอมรับอะไรซ้ำแล้วซ้ำเล่า?

ฉันปรับตัวเข้ากับอะไรซ้ำแล้วซ้ำเล่า?

อะไรกลายเป็นเรื่องปกติ?

ฉันกำลังสอนอะไรแก่คนรุ่นต่อไป?

ฉันกำลังช่วยสร้างสภาพแวดล้อมของโลกแบบใดขึ้นมาใหม่?

การเปรียบเทียบ สถานะ และคุณค่าในตนเอง

ผู้คนสามารถเริ่มเปรียบเทียบตนเองกับผู้อื่น

การเปรียบเทียบสามารถกลายเป็นหนึ่งในอิทธิพลที่ใหญ่ที่สุดที่หล่อหลอมพฤติกรรมมนุษย์

ผู้คนอาจเปรียบเทียบ:

รูปลักษณ์

เงิน

รูปแบบการดำเนินชีวิต

ความนิยม

สถานะ

ความสำเร็จ

ทรัพย์สิน

ความสัมพันธ์

ความสำคัญ

ในที่สุดผู้คนสามารถผูกคุณค่าในตนเองเข้ากับการเปรียบเทียบเหล่านี้

ผู้คนสามารถเริ่มเชื่อว่าตนมีคุณค่าน้อยกว่าเพราะใครบางคนดูเหมือนมีมากกว่า

ผู้คนสามารถเริ่มเชื่อว่าตนมีคุณค่ามากกว่าเพราะตนครอบครองมากกว่า

ผู้คนสามารถเริ่มวัดคุณค่าของตนเทียบกับสภาพแวดล้อมที่ไม่สะท้อนความเป็นจริง

ดังนั้นผู้คนควรถามว่า:

ใครสอนให้ฉันเปรียบเทียบ?

ฉันกำลังเปรียบเทียบตนเองกับอะไร?

การเปรียบเทียบกำลังสร้างอะไร?

การเปรียบเทียบกำลังซ่อนอะไร?

การเปรียบเทียบกำลังช่วยสร้างสภาพแวดล้อมของโลกแบบใดขึ้นมาใหม่?

การเปรียบเทียบสามารถหยุดผู้คนจากการเรียนรู้จากตนเอง เพราะพวกเขามุ่งไปที่การวัดตนเทียบกับผู้อื่น

ความผิวเผิน การแสดง และการดำรงชีวิตอยู่ในคำโกหก

ผู้คนสามารถเริ่มแสดงตัวตนในรูปแบบต่าง ๆ ของตนเอง

พวกเขาสามารถแสดงความสุข

พวกเขาสามารถแสดงความสำเร็จ
พวกเขาสามารถแสดงความมั่นใจ
พวกเขาสามารถแสดงความสมบูรณ์แบบ
พวกเขาสามารถแสดงความเป็นส่วนหนึ่ง
พวกเขาสามารถแสดงความสำคัญ
ผู้คนสามารถซ่อนความรู้สึกที่แท้จริง
ผู้คนสามารถซ่อนความยากลำบาก
ผู้คนสามารถซ่อนความทุกข์
ผู้คนสามารถซ่อนความไม่แน่นอน
ผู้คนสามารถซ่อนความกลัว
ผู้คนสามารถซ่อนความเหงา
ในที่สุดผู้คนสามารถเริ่มดำรงชีวิตอยู่ภายในตัวการแสดงนั่นเอง
จากนั้นคนอื่นสามารถเลียนแบบการแสดงนั้น
สิ่งนี้สามารถสร้างวงจร
การแสดงสร้างการเลียนแบบ
การเลียนแบบสร้างการทำซ้ำ
การทำซ้ำสร้างการทำให้เป็นเรื่องปกติ
การทำให้เป็นเรื่องปกติสร้างคนรุ่นต่อไปที่รับช่วงการแสดงใน
ฐานะความเป็นจริง
ผู้คนสามารถปรับตัวทางจิตวิทยาเข้ากับการหลอกหลวงเสียเอง
เมื่อการหลอกหลวงถูกทำให้เป็นเรื่องปกติซ้ำแล้วซ้ำเล่า
ผู้คนควรถามว่า:

อะไรถูกแสดงให้เห็น?

อะไรถูกซ่อนอยู่?

ฉันกำลังสร้างเป็นอะไร?

ฉันกลัวที่จะเปิดเผยอะไร?

ฉันกำลังเรียนรู้หรือไม่?

หรือฉันกำลังแสดง?

ผู้คนที่เรียนรู้ว่าการนำเสนอไม่ได้เป็นความจริงโดยอัตโนมัติ

สภาพแวดล้อมทางสังคมและการเลียนแบบกัน

ผู้คนเรียนรู้จากกันและกัน

สิ่งนี้อาจเป็นประโยชน์

แต่มันก็สามารถกลายเป็นอันตรายได้เช่นกัน

ผู้คนอาจเลียนแบบ:

คำพูด

ความคิดเห็น

พฤติกรรม

รูปแบบการดำเนินชีวิต

รูปลักษณ์

บุคลิก

ความเชื่อ

ปฏิกิริยา

อารมณ์

นิสัย

ในที่สุดผู้คนสามารถหยุดคิดอย่างเป็นอิสระ

พวกเขาสามารถเริ่มทำตามแทน

พวกเขาสามารถถามว่า:

คนอื่นทุกคนกำลังทำอะไร?

แทนที่จะถามว่า:

อะไรคือความจริง?

ดังนั้นผู้คนควรถามว่า:

ฉันกำลังเรียนรู้หรือไม่?

หรือฉันกำลังเลียนแบบ?

ฉันกำลังเข้าใจหรือไม่?

หรือฉันกำลังทำตาม?

ฉันกำลังคิดอย่างเป็นอิสระหรือไม่?

หรือฉันกำลังเข้าพวก?

นี่คือหนึ่งในเหตุผลที่ใหญ่ที่สุดที่มนุษยชาติสร้างโลกแบบเดิมขึ้น
ซ้ำแล้วซ้ำเล่า

ความกลัว ความวิตกกังวล และการเอาตัวรอดทางจิตวิทยา

ผู้คนสามารถปรับตัวทางจิตวิทยาเข้ากับสภาพแวดล้อมที่ไม่ดีต่อ
สุขภาพ

สิ่งนี้สามารถสร้างความกลัว

สิ่งนี้สามารถสร้างความวิตกกังวล

สิ่งนี้สามารถสร้างแรงกดดัน

สิ่งนี้สามารถสร้างความไม่แน่นอน

ผู้คนสามารถเริ่มเอาตัวรอดจากสภาพแวดล้อมแทนที่จะเรียนรู้จากมัน

ผู้คนสามารถเหนื่อยล้า

ผู้คนสามารถรู้สึกท่วมท้น

ผู้คนสามารถกลายเป็นผู้พึ่งพา

ผู้คนสามารถตัดขาดทางอารมณ์

ผู้คนควรถามว่า:

ฉันกำลังเรียนรู้จากสภาพแวดล้อมนี้หรือไม่?

หรือฉันกำลังเอาตัวรอดจากมัน?

อะไรเป็นผู้สร้างเงื่อนไขเหล่านี้?

อะไรเป็นผู้สร้างอารมณ์เหล่านี้?

สภาพแวดล้อมของโลกแบบใดกำลังถูกสร้างขึ้นใหม่?

ผู้คนไม่ควรต้องเอาตัวรอดทางจิตวิทยาจากสภาพแวดล้อมที่ตนไม่ได้รับการสอนอย่างเหมาะสมว่าจะเข้าใจมันอย่างไร

ความโลภ ความอิจฉา และจิตสำนึกของมนุษย์

ผู้คนสามารถเริ่มวัดคุณค่าผ่านเงิน

ผู้คนสามารถเริ่มวัดคุณค่าผ่านสถานะ

ผู้คนสามารถเริ่มวัดคุณค่าผ่านทรัพย์สิน

ผู้คนสามารถเริ่มวัดคุณค่าผ่านรูปลักษณ์

ผู้คนสามารถเริ่มวัดคุณค่าผ่านความนิยม

สิ่งนี้สามารถสร้างความโลภ

สิ่งนี้สามารถสร้างความอิจฉา

สิ่งนี้สามารถสร้างการแข่งขัน

สิ่งนี้สามารถสร้างความไม่มั่นคง

ในที่สุดผู้คนสามารถหยุดเรียนรู้จากโลก แล้วแข่งขันกันอยู่
ภายในมันแทน

ผู้คนควรถามว่า:

ฉันกำลังไล่ตามอะไร?

เหตุใดฉันจึงไล่ตามมัน?

ใครสอนให้ฉันให้คุณค่ากับมัน?

สิ่งนี้กำลังสร้างพฤติกรรมอะไร?

สิ่งนี้กำลังช่วยสร้างสภาพแวดล้อมของโลกแบบใดขึ้นมาใหม่?

จิตสำนึกของมนุษย์ไม่สามารถก้าวหน้าได้อย่างเหมาะสมเมื่อ
ผู้คนถูกสอนให้แข่งขันแทนที่จะเข้าใจ

เด็กและการรับช่วงทางจิตวิทยา

เด็กไม่ได้รับช่วงเพียงข้อมูล

เด็กกำลังรับช่วงสภาพแวดล้อม

เด็กกำลังรับช่วงพฤติกรรม

เด็กกำลังรับช่วงความกลัว

เด็กกำลังรับช่วงเรื่องเล่า

เด็กกำลังรับช่วงแรงกดดัน

เด็กกำลังรับช่วงการเปรียบเทียบ

เด็กกำลังรับช่วงความผิวเผิน

เด็กกำลังรับช่วงการแสดง

เด็กกำลังรับช่วงการพึ่งพา

เด็กกำลังรับช่วงปัญหาของโลกที่เกิดขึ้น

เด็กยังกำลังเรียนรู้จากผู้ใหญ่รอบตัว

เด็กสามารถเรียนรู้ความสุขปลอม

เด็กสามารถเรียนรู้การเปรียบเทียบ

เด็กสามารถเรียนรู้แรงกดดันทางสังคม

เด็กสามารถเรียนรู้ความเจ็บ

เด็กสามารถเรียนรู้การแสดง

เด็กสามารถเรียนรู้วิธีซ่อนความทุกข์

เด็กสามารถรับช่วงตัวการเอาตัวรอดเองในทางจิตวิทยา

ในที่สุดเด็กสามารถรับช่วงความทุกข์ก่อนที่จะเข้าใจว่าอะไรสร้างมันขึ้นมา

นี่คือหนึ่งในเหตุผลที่ใหญ่ที่สุดที่มนุษยชาติทำโลกแบบเดิมซ้ำ

ดังนั้นเด็กควรเรียนรู้ว่าจะตั้งคำถามอย่างปลอดภัยได้อย่างไร
ก่อนที่จะอิทธิพลเหล่านี้จะถูกทำให้เป็นเรื่องปกติอย่างลึกซึ้ง

จิตสำนึกของมนุษย์และสภาพแวดล้อมของโลก

จิตสำนึกของมนุษย์ถูกหล่อหลอมโดยสภาพแวดล้อมของโลก

จิตสำนึกของมนุษย์กำลังถูกหล่อหลอมก่อนที่จะมีมนุษยชาติจะเข้าใจว่ามันกำลังถูกหล่อหลอมอย่างไร

หากความกลัวถูกแสดงซ้ำแล้วซ้ำเล่า ความกลัวสามารถแพร่กระจาย

หากการเปรียบเทียบถูกแสดงซ้ำแล้วซ้ำเล่า การเปรียบเทียบสามารถแพร่กระจาย

หากการพึ่งพาถูกแสดงซ้ำแล้วซ้ำเล่า การพึ่งพาสามารถแพร่กระจาย

หากการแสดงถูกแสดงซ้ำแล้วซ้ำเล่า การแสดงสามารถแพร่กระจาย

หากความพิวเฟินถูกแสดงซ้ำแล้วซ้ำเล่า ความพิวเฟินสามารถแพร่กระจาย

หากการทำซ้ำถูกแสดงซ้ำแล้วซ้ำเล่า การทำซ้ำสามารถแพร่กระจาย

จากนั้นคนรุ่นต่อไปสามารถรับช่วงเงื่อนไขเหล่านี้

ในที่สุดผู้คนสามารถลืมได้ว่าตนเป็นใคร เพราะใช้เวลามากมายปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมของโลกแทนที่จะเรียนรู้จากมัน

ดังนั้นผู้คนควรถามว่า:

สภาพแวดล้อมนี้กำลังสอนอะไรแก่มนุษยชาติ?

มันกำลังสร้างจิตสำนึกแบบใด?

มันกำลังสร้างความเข้าใจแบบใด?

มันกำลังช่วยสร้างโลกแบบใดขึ้นมาใหม่?

จิตสำนึกของมนุษย์ก้าวหน้าเมื่อผู้คนหยุดปรับตัวทางจิตวิทยา
เข้ากับสภาพแวดล้อมของโลก แล้วเริ่มเรียนรู้จากมันแทน

กลไกของเงินและการปรับตัวทางจิตวิทยา

กลไกของเงินสามารถหล่อหลอมข้อมูล

กลไกของเงินสามารถหล่อหลอมการพึงพา

กลไกของเงินสามารถหล่อหลอมความกลัว

กลไกของเงินสามารถหล่อหลอมพฤติกรรม

กลไกของเงินสามารถหล่อหลอมการทำซ้ำ

กลไกของเงินสามารถหล่อหลอมความเจ็บ

กลไกของเงินสามารถหล่อหลอมตัวการปรับตัวทางจิตวิทยาเอง

ผู้คนสามารถปรับตัวทางจิตวิทยาเข้ากับผลลัพธ์โดยไม่เคย
เรียนรู้จากกลไกที่สร้างมันขึ้นมา

ดังนั้นผู้คนควรถามว่า:

เงินกำลังมีอิทธิพลต่ออะไร?

เงินกำลังสร้างพฤติกรรมอะไร?

เงินกำลังสร้างความกลัวอะไร?

เงินกำลังสร้างการพึ่งพาอะไร?

เงินกำลังปกป้องความเจ็บอะไร?

เงินกำลังช่วยสร้างสภาพแวดล้อมของโลกแบบใดขึ้นมาใหม่?

ผลกระทบทางจิตวิทยาและความก้าวหน้าของมนุษยชาติ

ผลกระทบทางจิตวิทยาเป็นส่วนหนึ่งของเส้นทางที่ขาดหายไปสู่
ความก้าวหน้าของมนุษยชาติ

มนุษยชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ตราบใดที่ผู้คนกำลังปรับตัวทาง
จิตวิทยาเข้ากับสภาพแวดล้อมที่ตนไม่เข้าใจ

มนุษยชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ตราบใดที่เด็กสัมผัสกับปัญหา
ของโลกโดยไม่ได้รับการสอนอย่างเหมาะสมว่าจะเรียนรู้จากมัน
อย่างไร

มนุษยชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ตราบใดที่ผู้คนเปรียบเทียบ
ตนเองกับความเป็นจริงเทียม

มนุษยชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ตราบใดที่ผู้คนแสดงตัวตนใน
รูปแบบต่าง ๆ แทนที่จะเข้าใจตนเอง

มนุษยชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ตราบใดที่ผู้คนเอาตัวรอดทาง
จิตวิทยาจากสภาพแวดล้อมที่ไม่ดีต่อสุขภาวะแทนที่จะพัฒนา
มัน

มนุษยชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ตราบใดที่ผู้คนปรับตัวเข้ากับ
ปัญหาที่เกิดขึ้นแทนที่จะเรียนรู้จากสิ่งที่สร้างปัญหาเหล่านั้น

มนุษยชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ตราบใดที่กลไกของเงินยังคง
หล่อหลอมข้อมูล การพึ่งพา ความกลัว พฤติกรรม การทำซ้ำ
และความเจ็บปวด ขณะที่ผู้คนปรับตัวทางจิตวิทยาเข้ากับผลลัพธ์
แทนที่จะเรียนรู้จากสาเหตุ

แหล่งที่มาและจุดกำเนิดถามว่าสิ่งหนึ่งมาจากไหนและอะไร
หล่อหลอมมัน

มาตรฐานหลักถามว่าหลักฐานสนับสนุนสิ่งที่กำลังถูกกล่าว
อ้างหรือไม่

แรงจูงใจและผลประโยชน์ถามว่าใครได้ประโยชน์จากการที่มันดำเนินต่อไป

ลักษณะนิสัยและความสม่ำเสมอถามว่าพฤติกรรมสอดคล้องกับสิ่งที่กำลังถูกกล่าวอ้างหรือไม่

การอนุญาตให้ตั้งคำถามถามว่าอะไรหยุดยั้งการตั้งคำถาม

อิทธิพลทางอารมณ์ถามว่าอารมณ์ใดกำลังหล่อหลอมการยอมรับ

เรื่องเล่าและความเป็นจริงถามว่าเรื่องราวใดกำลังถูกนำเสนอและความเป็นจริงสนับสนุนมันหรือไม่

ผลกระทบทางจิตวิทยาขณะนี้ถามว่า:

สภาพแวดล้อมนี้กำลังทำอะไรกับจิตใจมนุษย์?

สภาพแวดล้อมนี้กำลังทำอะไรกับเด็ก?

สภาพแวดล้อมนี้กำลังทำอะไรกับความเข้าใจ?

สภาพแวดล้อมนี้กำลังทำอะไรกับจิตสำนึกของมนุษย์?

มันกำลังช่วยสร้างสภาพแวดล้อมของโลกแบบใดขึ้นมาใหม่?

นี่คือวิธีที่ผู้คนเริ่มเคลื่อนจากการปรับตัวทางจิตวิทยาไปสู่ความเข้าใจ

นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากความเชื่อไปสู่การตรวจสอบ

นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากการตรวจสอบไปสู่การมองเห็น

นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากการมองเห็นไปสู่ความเข้าใจ

นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากความเข้าใจไปสู่การเรียนรู้

นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากการเรียนรู้ไปสู่การคิดอย่างอิสระ

นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากการเป็นผลผลิตของสภาพแวดล้อม
ของโลกไปสู่การเป็นผู้เรียนรู้จากสภาพแวดล้อมของโลก

ส่วนที่ 9 - ใช้มาตรฐานเดียวกันทุกที่

การใช้มาตรฐานเดียวกันทุกที่คืออะไรอย่างแท้จริง

ส่วนที่ 1 ได้วางหลักไว้แล้วว่าผู้คนที่ต้องเรียนรู้ว่าสิ่งหนึ่งมาจากไหนและอะไรหล่อหลอมมัน

ส่วนที่ 2 ได้วางหลักไว้แล้วว่าผู้คนที่ต้องเรียนรู้ว่าหลักฐานสนับสนุนสิ่งที่กำลังถูกกล่าวอ้างหรือไม่

ส่วนที่ 3 ได้วางหลักไว้แล้วว่ามนุษยชาติสร้างโลกแบบเดิมขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า เพราะแรงจูงใจให้รางวัลแก่ผู้คนที่ซ้ำแล้วซ้ำเล่าสำหรับการสร้างมันขึ้นมาใหม่

ส่วนที่ 4 ได้วางหลักไว้แล้วว่าพฤติกรรมที่เกิดซ้ำมักเปิดเผยได้มากกว่าคำพูด

ส่วนที่ 5 ได้วางหลักไว้แล้วว่าผู้คนที่มักถูกทำให้ไม่กล้าตั้งคำถามก่อนที่การเรียนรู้จะเริ่มขึ้นเสียอีก

ส่วนที่ 6 ได้วางหลักไว้แล้วว่าอารมณ์สามารถหล่อหลอมความไว้วางใจ ความเชื่อ ความกลัว ปฏิกริยา ความเจ็บ และพฤติกรรมก่อนที่ความเข้าใจจะพัฒนา

ส่วนที่ 7 ได้วางหลักไว้แล้วว่ามนุษยชาติสามารถร่วมกันสร้างรับช่วง ปกป้อง และเข้าใจผิดว่าเรื่องเล่าคือความเป็นจริงเสียเอง

ส่วนที่ 8 ได้วางหลักไว้แล้วว่าสภาพแวดล้อมของโลกกำลังหล่อหลอมมนุษยชาติทางจิตวิทยาก่อนที่มนุษยชาติจะเข้าใจว่ามันกำลังทำเช่นนั้น

ส่วนที่ 9 ขณะนี้เข้าสู่การใช้มาตรฐานเดียวกันทุกที่

การใช้มาตรฐานเดียวกันทุกที่มีอยู่เพราะมนุษยชาติมักใช้
มาตรฐานที่แตกต่างกันกับผู้คน ระบบ สภาพแวดล้อม และ
สถานการณ์ที่แตกต่างกัน

ผู้คนอาจใช้มาตรฐานหนึ่งกับผู้อื่น ขณะเดียวกันปกป้องตนเอง

ผู้คนอาจใช้มาตรฐานหนึ่งกับระบบ ขณะเดียวกันปกป้องอำนาจ

ผู้คนอาจใช้มาตรฐานหนึ่งกับอำนาจ ขณะเดียวกันปกป้องสิ่งที่
ตนพึงพา

ผู้คนอาจตั้งคำถามกับสิ่งหนึ่ง ขณะเดียวกันปฏิเสธที่จะตั้งคำ
ถามกับอีกสิ่งหนึ่ง

ผู้คนอาจตั้งคำถามกับเรื่องเล่าหนึ่ง ขณะเดียวกันเข้าไปอยู่ในอีก
เรื่องเล่าหนึ่ง

ผู้คนอาจตั้งคำถามกับระบบหนึ่ง ขณะเดียวกันปกป้องอีกระบบ
หนึ่ง

การใช้มาตรฐานเดียวกันทุกที่สอนให้ผู้คนกำจัดสองมาตรฐาน
ออกจากการเรียนรู้

แต่การใช้มาตรฐานเดียวกันทุกที่ใหญ่กว่าสองมาตรฐาน

มันสอนให้ผู้คนเข้าใจว่าเหตุใดจึงมีการใช้มาตรฐานที่แตกต่างกัน
ตั้งแต่แรก

ผู้คนมักใช้มาตรฐานที่แตกต่างกันเพราะการพึ่งพา ความกลัว
ความเป็นส่วนหนึ่ง อัตลักษณ์ เงิน อำนาจ อารมณ์ และเรื่องเล่า
ที่รับช่วงมา มีอิทธิพลต่อจุดที่ผู้คนเต็มใจจะเรียนรู้

มนุษยชาติมักใช้มาตรฐานที่แตกต่างกัน

หนึ่งในเหตุผลที่ใหญ่ที่สุดที่มนุษยชาติสร้างโลกแบบเดิมขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่าคือ ผู้คนมักใช้มาตรฐานที่แตกต่างกัน

ผู้คนสามารถเลือกปฏิบัติ

การตั้งคำถามแบบเลือกปฏิบัติ

หลักฐานแบบเลือกปฏิบัติ

ความไว้วางใจแบบเลือกปฏิบัติ

ความสงสัยแบบเลือกปฏิบัติ

อารมณ์แบบเลือกปฏิบัติ

ความโกรธแบบเลือกปฏิบัติ

เรื่องเล่าแบบเลือกปฏิบัติ

การอนุญาตแบบเลือกปฏิบัติ

การเรียนรู้แบบเลือกปฏิบัติ

ผู้คนอาจถามคำถามที่ยากเมื่อบางสิ่งคุกคามตน แต่หยุดถามคำถามเมื่อบางสิ่งให้ประโยชน์แก่ตน

ผู้คนอาจใช้มาตรฐานหลักฐานกับสิ่งที่ตนไม่ชอบ ขณะเดียวกันปกป้องสิ่งที่ตนพึงพา

ผู้คนอาจเรียกร้องความสม่ำเสมอจากผู้อื่น ขณะเดียวกันหลีกเลี่ยงความสม่ำเสมอของตนเอง

ดังนั้นผู้คนควรถามว่า:

ฉันกำลังใช้มาตรฐานเดียวกันทุกที่หรือไม่?

ฉันกำลังปกป้องบางสิ่งหรือไม่?

ฉันกำลังหลีกเลี่ยงบางสิ่งหรือไม่?

ฉันไม่เต็มใจตั้งคำถามกับอะไร?

ฉันพึ่งพาอะไร?

ฉันผูกพันทางอารมณ์กับอะไร?

อะไรกลายเป็นสิ่งไม่สบายใจเมื่อฉันใช้มาตรฐานเดียวกันที่นี่?

สองมาตรฐานสามารถกลายเป็นหนึ่งในกลไกที่ใหญ่ที่สุดที่ทำให้
ปัญหาของโลกที่เกิดซ้ำดำเนินต่อไป

ต้องใช้มาตรฐานเดียวกันทุกที่

ความจริงไม่ต้องการมาตรฐานที่แตกต่างกันขึ้นอยู่กับว่าใคร
กำลังถูกตรวจสอบ

ต้องใช้มาตรฐานเดียวกันทุกที่

มาตรฐานเดียวกันใช้กับ:

ผู้คน

เด็ก

ผู้ใหญ่

พ่อแม่

ครู

โรงเรียน

รัฐบาล

สื่อ

ตำรวจ

ระบบ

สถาบัน

องค์กร

อำนาจ

ผู้เชี่ยวชาญ

เรื่องเล่า

ข้อมูล

เรื่องราว

ความเชื่อ

มาตรฐานเดียวกันยังใช้กับตัวเราเองด้วย

ดังนั้นผู้คนควรถามว่า:

ฉันจะใช้มาตรฐานนี้กับตนเองหรือไม่?

ฉันจะใช้มาตรฐานนี้กับคนที่ฉันสนับสนุนหรือไม่?

ฉันจะใช้มาตรฐานนี้กับคนที่ฉันไม่เห็นด้วยหรือไม่?

ฉันจะใช้มาตรฐานนี้กับระบบหรือไม่?

ฉันจะใช้มาตรฐานนี้กับอำนาจหรือไม่?

ฉันจะใช้มาตรฐานนี้กับสิ่งที่ฉันพึงพาหรือไม่?

การคิดอย่างอิสระไม่สามารถพัฒนาได้อย่างเต็มที่จนกว่าผู้คนจะเรียนรู้ที่จะใช้มาตรฐานเดียวกันทุกที่

ผู้คนมักหยุดเรียนรู้ตรงจุดที่มันเริ่มไม่สบายใจ

ผู้คนมักหยุดเรียนรู้ตรงจุดที่การเรียนรู้เริ่มทำทาสีที่ตนพึงพา

พวกเขาอาจหยุดตั้งคำถามเมื่อมีเงินเข้ามาเกี่ยวข้อง

พวกเขาอาจหยุดตั้งคำถามเมื่อความเป็นส่วนหนึ่งถูกคุกคาม

พวกเขาอาจหยุดตั้งคำถามเมื่อมีอำนาจเข้ามาเกี่ยวข้อง

พวกเขาอาจหยุดตั้งคำถามเมื่ออัตลักษณ์ของตนถูกทำลาย

พวกเขาอาจหยุดตั้งคำถามเมื่อบทบาทของตนถูกเปิดโปง

พวกเขาอาจหยุดตั้งคำถามเมื่อพฤติกรรมของตนเองต้องถูกตรวจสอบ

สิ่งนี้สำคัญ เพราะการเรียนรู้มักเริ่มขึ้นตรงจุดที่ความสบายสิ้นสุดลง

ดังนั้นผู้คนควรถามว่า:

ฉันหยุดตั้งคำถามที่ไหน?

ฉันรู้สึกไม่สบายใจที่ไหน?

ความไม่สบายใจนี้เปิดเผยอะไร?

ฉันกำลังปกป้องอะไร?

ฉันอาจต้องเข้าใจอะไรหากฉันยังคงตั้งคำถามต่อไป?

การใช้มาตรฐานเดียวกันทุกที่สอนให้ผู้คนไม่หยุดเรียนรู้เมื่อการตั้งคำถามกลายเป็นสิ่งไม่สบายใจ

กลไกของเงินและมาตรฐานที่แตกต่างกัน

กลไกของเงินสามารถกลายเป็นหนึ่งในเหตุผลที่ใหญ่ที่สุดที่ผู้คน
หยุดใช้มาตรฐานเดียวกันทุกที่ เพราะการพึ่งพาสามารถมี
อิทธิพลต่อจุดที่ผู้คนเต็มใจจะตั้งคำถาม

เงินสามารถหล่อหลอมสิ่งที่ผู้คนตั้งคำถาม

เงินสามารถหล่อหลอมสิ่งที่ผู้คนหลีกเลี่ยง

เงินสามารถหล่อหลอมสิ่งที่ผู้คนปกป้อง

เงินสามารถหล่อหลอมสิ่งที่ผู้คนแก้ต่าง

เงินสามารถหล่อหลอมสิ่งที่ผู้คนนั่งเงียบเกี่ยวกับมัน

เงินสามารถหล่อหลอมสิ่งที่ผู้คนทำซ้ำ

เงินสามารถหล่อหลอมสิ่งที่ผู้คนเต็มใจตรวจสอบ

ผู้คนอาจใช้มาตรฐานหนึ่งก่อนที่เงินจะเข้ามาเกี่ยวข้อง และอีก
มาตรฐานหนึ่งหลังจากการพึ่งพาปรากฏขึ้น

ดังนั้นผู้คนที่ควรถามว่า:

เงินกำลังมีอิทธิพลต่ออะไรที่นี่?

มีการพึ่งพาอะไรอยู่?

ฉันได้รับเงินให้ทำซ้ำอะไร?

ฉันได้รับเงินให้ปกป้องอะไร?

ฉันกลัวที่จะตั้งคำถามกับอะไรเพราะเงิน?

มาตรฐานอะไรเปลี่ยนไปเมื่อมีเงินเข้ามาเกี่ยวข้อง?

หากกลไกของเงินเปลี่ยนมาตรฐานที่กำลังถูกใช้ นั่นหมายความว่า
ว่ามาตรฐานนั้นไม่ได้ถูกใช้ทุกที่

**ผู้คนมักตั้งคำถามกับสิ่งที่คุณไม่ชอบ ขณะเดียวกันปกป้องสิ่งที่
คุณพึงพา**

ผู้คนสามารถติดอยู่ภายในการเรียนรู้แบบเลือกปฏิบัติ

ผู้คนอาจตั้งคำถามกับสิ่งที่คุณไม่ชอบ

ผู้คนอาจปกป้องสิ่งที่คุณได้ประโยชน์

ผู้คนอาจปกป้องสิ่งที่คุณพึ่งพา

ผู้คนอาจปกป้องสิ่งที่ทำให้รู้สึกปลอดภัย

ผู้คนอาจปกป้องสิ่งที่คุณรับช่วงมา

ผู้คนอาจปกป้องสิ่งที่คุณอื่นทุกคนกำลังปกป้อง

ดังนั้นผู้คนควรถามว่า:

เหตุใดฉันจึงตั้งคำถามกับสิ่งนี้?

เหตุใดฉันจึงไม่ตั้งคำถามกับสิ่งนั้น?

ฉันกำลังปกป้องอะไร?

ฉันกลัวที่จะสูญเสียอะไร?

ฉันกลัวที่จะเห็นอะไร?

ฉันกำลังปฏิเสธที่จะใช้มาตรฐานใด?

การใช้มาตรฐานเดียวกันทุกที่สอนให้ผู้คนกำจัดการเข้าข้างทาง
อารมณ์ออกจากการเรียนรู้

ใช้มาตรฐานเดียวกันทุกที่กับทั้งแปดส่วน

การใช้มาตรฐานเดียวกันทุกที่คือส่วนที่นำแปลส่วนก่อนหน้านี้มารวมกัน

แหล่งที่มาและจุดกำเนิดต้องถูกใช้ทุกที่

มาตรฐานหลักฐานต้องถูกใช้ทุกที่

แรงจูงใจและผลประโยชน์ต้องถูกใช้ทุกที่

ลักษณะนิสัยและความสม่ำเสมอต้องถูกใช้ทุกที่

การอนุญาตให้ตั้งคำถามต้องถูกใช้ทุกที่

อิทธิพลทางอารมณ์ต้องถูกใช้ทุกที่

เรื่องเล่าและความเป็นจริงต้องถูกใช้ทุกที่

ผลกระทบทางจิตวิทยาต้องถูกใช้ทุกที่

ดังนั้นผู้คนควรถามว่า:

ฉันกำลังใช้เครื่องมือเหล่านี้ทุกที่หรือไม่?

หรือเฉพาะตรงที่รู้สึกสบายใจ?

ฉันกำลังใช้มาตรฐานเดียวกันกับทุกส่วนหรือไม่?

หรือฉันกำลังใช้ชุดเครื่องมือแบบเลือกปฏิบัติ?

การศึกษาต้องสอนการคิดอย่างสม่ำเสมอ

การศึกษามักสอนให้ผู้คนแยกวิชาออกจากกัน

แต่สภาพแวดล้อมของโลกเชื่อมโยงกัน

ผู้คนควรได้รับการสอนให้ใช้มาตรฐานเดียวกันทุกที่

มีฉะนั้น ผู้คนสามารถกลายเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตั้งคำถามกับพื้นที่หนึ่ง ขณะเดียวกันไม่เคยตั้งคำถามกับอีกพื้นที่หนึ่ง

ผู้คนสามารถมีความรู้โดยไม่กลายเป็นผู้คิดอย่างอิสระ

ผู้คนสามารถมีข้อมูลพร้อม ขณะเดียวกันยังคงสร้างโลกแบบเดิมขึ้นใหม่

ดังนั้นการศึกษาควรสอนให้ผู้คนตระหนักถึงสองมาตรฐาน

การศึกษาควรสอนเด็กให้ตระหนักถึงความจริงแบบเลือกปฏิบัติ

การศึกษาควรสอนเด็กให้ตระหนักถึงความโหดแบบเลือกปฏิบัติ

การศึกษาควรสอนเด็กให้ตระหนักถึงการตั้งคำถามแบบเลือกปฏิบัติ

การศึกษาควรสอนเด็กให้ตระหนักถึงการเรียนรู้แบบเลือกปฏิบัติ

เด็กสามารถรับช่วงสองมาตรฐานก่อนที่จะเข้าใจว่ามันคืออะไร

จุดประสงค์ไม่ใช่การโจมตีผู้คน

จุดประสงค์คือการสร้างความสม่ำเสมอ

ส่วนนี้ใช้กับตัวเราเองด้วย

หนึ่งในความผิดพลาดที่ใหญ่ที่สุดที่ผู้คนทำคือ เชื่อว่าส่วนเหล่านี้ใช้กับผู้อื่นเท่านั้น

มันใช้กับตัวเราเองด้วย

ผู้คนควรถามว่า:

ฉันกำลังมีส่วนร่วมอะไร?

ฉันกำลังทำซ้ำอะไร?

ฉันกำลังปกป้องอะไร?

ฉันกำลังหลีกเลี่ยงอะไร?

ฉันรับช่วงอะไรมา?

อะไรที่ฉันไม่เคยตรวจสอบอย่างเป็นอิสระ?

ฉันจะใช้มาตรฐานเดียวกันกับตนเองหรือไม่?

การใช้มาตรฐานเดียวกันทุกที่กำจัดข้อยกเว้นออกจากการเรียนรู้

ไม่มีใครควรถูกยกเว้นจากการตั้งคำถามโดยอัตโนมัติ

การใช้มาตรฐานเดียวกันทุกที่และจิตสำนึกของมนุษย์

จิตสำนึกของมนุษย์ไม่สามารถก้าวหน้าได้อย่างเหมาะสมตราบใดที่มีการใช้มาตรฐานที่แตกต่างกันกับพื้นที่ต่าง ๆ ของชีวิต

หากผู้คนใช้มาตรฐานหนึ่งกับตนเองและอีกมาตรฐานหนึ่งกับผู้อื่น จิตสำนึกก็ไม่ก้าวหน้า

หากผู้คนใช้มาตรฐานหนึ่งกับระบบที่ตนไม่ชอบและอีกมาตรฐานหนึ่งกับระบบที่ตนพึงพา จิตสำนึกก็ไม่ก้าวหน้า

หากผู้คนใช้มาตรฐานหนึ่งกับเรื่องเล่าที่ตนปฏิเสธและอีกมาตรฐานหนึ่งกับเรื่องเล่าที่ตนปกป้องทางอารมณ์ จิตสำนึกก็ไม่ก้าวหน้า

หากผู้คนใช้มาตรฐานหนึ่งกับอำนาจที่อื่น แต่ไม่ใช้กับอำนาจใกล้ตัว จิตสำนึกก็ไม่ก้าวหน้า

จิตสำนึกของมนุษย์ก้าวหน้าเมื่อผู้คนเรียนรู้ที่จะใช้มาตรฐานเดียวกันทุกที่

เหตุใดการใช้มาตรฐานเดียวกันทุกที่จึงสำคัญ

การใช้มาตรฐานเดียวกันทุกที่ที่สำคัญ เพราะมนุษยชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้อย่างเหมาะสมตราบใดที่มีการใช้มาตรฐานที่แตกต่างกันกับผู้คน ระบบ เรื่องเล่า และสภาพแวดล้อมที่แตกต่าง

มนุษยชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ตราบใดที่ผู้คนตั้งคำถามกับผู้อื่นแต่ไม่ตั้งคำถามกับตนเอง

มนุษยชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ตราบใดที่ผู้คนตั้งคำถามกับอำนาจหนึ่งแต่ไม่ตั้งคำถามกับอีกอำนาจหนึ่ง

มนุษยชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ตราบใดที่ผู้คนตั้งคำถามกับเรื่องเล่าหนึ่ง ขณะเดียวกันปกป้องอีกเรื่องเล่าหนึ่ง

มนุษยชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ตราบใดที่ผู้คนใช้ความจริงแบบเลือกปฏิบัติ

มนุษยชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ตราบใดที่ผู้คนใช้การเรียนรู้แบบเลือกปฏิบัติ

มนุษยชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ตราบใดที่ผู้คนหยุดเรียนรู้เมื่อการตั้งคำถามกลายเป็นสิ่งไม่สบายใจ

มนุษยชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ตราบใดที่กลไกของเงินเปลี่ยนมาตรฐานที่ผู้คนเต็มใจจะใช้

มนุษยชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ตราบใดที่สองมาตรฐานยังคงถูกทำให้เป็นเรื่องปกติ

แหล่งที่มาและจุดกำเนิดถามว่าสิ่งหนึ่งมาจากไหนและอะไรหล่อหลอมมัน

มาตรฐานหลักฐานถามว่าหลักฐานสนับสนุนสิ่งที่กำลังถูกกล่าวอ้างหรือไม่

แรงจูงใจและผลประโยชน์ถามว่าใครได้ประโยชน์จากการที่มันดำเนินต่อไป

ลักษณะนิสัยและความสม่ำเสมอถามว่าพฤติกรรมสอดคล้องกับสิ่งที่กำลังถูกกล่าวอ้างหรือไม่

การอนุญาตให้ตั้งคำถามถามว่าอะไรหยุดยั้งการตั้งคำถาม

อิทธิพลทางอารมณ์ถามว่าอารมณ์ใดกำลังหล่อหลอมการยอมรับ

เรื่องเล่าและความเป็นจริงถามว่าเรื่องราวใดกำลังถูกนำเสนอและความเป็นจริงสนับสนุนมันหรือไม่

ผลกระทบทางจิตวิทยาถามว่าสภาพแวดล้อมของโลกกำลังทำอะไรกับจิตใจมนุษย์

การใช้มาตรฐานเดียวกันทุกที่ขณะนี้ถามว่า:

ฉันกำลังใช้มาตรฐานเดียวกันทุกที่หรือไม่?

ฉันกำลังยกเว้นอะไร?

ฉันกำลังปกป้องอะไร?

ฉันไม่เต็มใจตรวจสอบอะไร?

ความไม่สบายใจหยุดการตั้งคำถามของฉันที่ไหน?

เงินเปลี่ยนมาตรฐานที่ไหน?

เมื่อมีการใช้มาตรฐานที่แตกต่างกัน สภาพแวดล้อมของโลกแบบใดกำลังถูกสร้างขึ้นใหม่?

นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากการเรียนรู้แบบเลือกปฏิบัติไปสู่การ
เรียนรู้อย่างสม่ำเสมอ

นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากการตั้งคำถามแบบเลือกปฏิบัติไปสู่การ
คิดอย่างอิสระ

นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากการเป็นผลผลิตของสภาพแวดล้อม
ของโลกไปสู่การเป็นผู้เรียนรู้จากสภาพแวดล้อมของโลก

สองมาตรฐานและมนุษยชาติ

ส่วนแรกของส่วนนี้อธิบายว่ามนุษยชาติมักใช้มาตรฐานที่แตก
ต่างกันกับผู้คน ระบบ สภาพแวดล้อม และสถานการณ์ที่แตก
ต่างกัน

ส่วนนี้ขณะนี้เข้าสู่วิธีที่มาตรฐานที่แตกต่างกันสร้างสภาพ
แวดล้อมของโลกขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า

สองมาตรฐานสามารถกลายเป็นสิ่งที่มองไม่เห็น

ผู้คนอาจไม่ตระหนักว่าตนกำลังใช้มัน

ผู้คนสามารถใช้มาตรฐานหนึ่งกับตนเองและอีกมาตรฐานหนึ่ง
กับผู้อื่น

ผู้คนสามารถใช้มาตรฐานหนึ่งกับอำนาจและอีกมาตรฐานหนึ่ง
กับคนทั่วไป

ผู้คนสามารถใช้มาตรฐานหนึ่งกับกลุ่มหนึ่งและอีกมาตรฐานหนึ่ง
กับอีกกลุ่ม

ผู้คนสามารถใช้มาตรฐานหนึ่งกับเรื่องเล่าหนึ่งและอีกมาตรฐาน
หนึ่งกับอีกเรื่องเล่า

ดังนั้นผู้คนควรถามว่า:

ฉันกำลังสม่ำเสมอหรือไม่?

ฉันกำลังเปลี่ยนมาตรฐานใด?

ฉันกำลังปกป้องอะไร?

ฉันกำลังช่วยสร้างสภาพแวดล้อมของโลกแบบใดขึ้นมาใหม่?

สองมาตรฐานสามารถกลายเป็นหนึ่งในเหตุผลที่ใหญ่ที่สุดที่ทำให้ปัญหาของโลกที่เกิดซ้ำดำเนินต่อไป

ความเป็นส่วนหนึ่ง อัตลักษณ์ และการปกป้องสิ่งที่รู้สึกปลอดภัย

ผู้คนสามารถผูกพันทางอารมณ์กับสิ่งที่ตนพึงพา

ผู้คนสามารถผูกพันทางอารมณ์กับสิ่งที่ตนรับช่วงมา

ผู้คนสามารถผูกพันทางอารมณ์กับสิ่งที่ตนระบุตัวตนด้วย

ผู้คนสามารถผูกพันทางอารมณ์กับความเป็นส่วนหนึ่ง

ผู้คนสามารถเริ่มปกป้องอัตลักษณ์แทนที่จะเรียนรู้จากความเป็นจริง

ผู้คนสามารถเริ่มปกป้องกลุ่มแทนที่จะเรียนรู้จากพฤติกรรม

ผู้คนสามารถเริ่มปกป้องความเชื่อแทนที่จะเรียนรู้จากหลักฐาน

ดังนั้นผู้คนควรถามว่า:

ฉันกำลังปกป้องส่วนใดของอัตลักษณ์ของฉัน?

ฉันกำลังปกป้องส่วนใดของความเป็นส่วนหนึ่งของฉัน?

ฉันกลัวที่จะสูญเสียอะไร?

ฉันกลัวที่จะเห็นอะไร?

ฉันจะเรียนรู้อะไรหากฉันใช้มาตรฐานเดียวกันที่นี่?

ผู้คนมักปกป้องสิ่งที่ทำให้ตนรู้สึกปลอดภัย

สิ่งนี้สามารถหยุดการเรียนรู้

ความคิดแบบแบ่งเผ่า การแบ่งแยก และความจริงแบบเลือกปฏิบัติ

ผู้คนสามารถแบ่งตนเองออกเป็นกลุ่ม

กลุ่มสามารถแข็งแกร่งกว่าการเรียนรู้

กลุ่มสามารถแข็งแกร่งกว่าความจริง

กลุ่มสามารถแข็งแกร่งกว่าความเข้าใจ

ผู้คนสามารถปกป้องฝ่ายของตนเอง

ผู้คนสามารถโจมตีอีกฝ่าย

ผู้คนสามารถปฏิเสธข้อมูลขึ้นอยู่กับว่าใครนำเสนอ

ผู้คนสามารถยอมรับข้อมูลขึ้นอยู่กับว่าใครนำเสนอ

ดังนั้นผู้คนควรถามว่า:

ฉันจะเชื่อสิ่งนี้หรือไม่หากคนอื่นพูด?

ฉันจะปฏิเสธสิ่งนี้หรือไม่หากคนที่ฉันสนับสนุนพูด?

ฉันกำลังเรียนรู้หรือไม่?

หรือฉันกำลังเลือกข้าง?

ความจริงแบบเลือกปฏิบัติสามารถกลายเป็นหนึ่งในกลไกที่ใหญ่ที่สุดที่ขัดขวางการคิดอย่างอิสระ

การปกป้องการพึ่งพา

ผู้คนสามารถกลายเป็นผู้พึ่งพาสภาพแวดล้อมที่ตนไม่เคยตรวจสอบอย่างเป็นอิสระ

ผู้คนสามารถกลายเป็นผู้พึ่งพาระบบ

ผู้คนสามารถกลายเป็นผู้พึ่งพาอำนาจ

ผู้คนสามารถกลายเป็นผู้พึ่งพาเงิน

ผู้คนสามารถกลายเป็นผู้พึ่งพาการเห็นชอบ

ผู้คนสามารถกลายเป็นผู้พึ่งพาความเป็นส่วนหนึ่ง

จากนั้นผู้คนอาจปกป้องการพึ่งพาเหล่านั้น

ผู้คนควรถามว่า:

ฉันพึ่งพาอะไร?

ฉันจะตั้งคำถามกับมันหรือไม่หากฉันสูญเสียมัน?

ฉันจะตั้งคำถามกับมันหรือไม่หากมันกระทบคนอื่น?

ฉันจะตั้งคำถามกับมันหรือไม่หากฉันไม่ได้ประโยชน์จากมัน?

ผู้คนมักปกป้องการพึ่งพาโดยไม่ตระหนักว่าตนกำลังทำเช่นนั้น

กลไกของเงินและความสม่ำเสมอ

กลไกของเงินสามารถกลายเป็นหนึ่งในเหตุผลที่ใหญ่ที่สุดที่ผู้คนหยุดใช้มาตรฐานเดียวกันทุกที่

การพึ่งพาสามารถมีอิทธิพลต่อจุดที่ผู้คนเต็มใจจะเรียนรู้
การพึ่งพาสามารถมีอิทธิพลต่อจุดที่ผู้คนเต็มใจจะตั้งคำถาม
เงินสามารถหล่อหลอมสิ่งที่ผู้คนปกป้อง
เงินสามารถหล่อหลอมสิ่งที่ผู้คนหลีกเลี่ยง
เงินสามารถหล่อหลอมสิ่งที่ผู้คนทำซ้ำ
เงินสามารถหล่อหลอมสิ่งที่ผู้คนนั่งเงียบเกี่ยวกับมัน
ดังนั้นผู้ถามควรถามว่า:
มาตรฐานอะไรเปลี่ยนไปเมื่อมีเงินเข้ามาเกี่ยวข้อง?
มีการพึ่งพาอะไรอยู่?
ฉันกำลังปกป้องอะไร?
ฉันกลัวที่จะสูญเสียอะไร?
ฉันจะเรียนรู้อะไรหากนำเงินออกจากสถานการณ์นี้?
หากกลไกของเงินเปลี่ยนมาตรฐานที่กำลังถูกใช้ นั่นหมายความว่า
ว่ามาตรฐานนั้นไม่ได้ถูกใช้ทุกที่

ผู้คนสามารถกลายเป็นผู้เรียนรู้แบบเลือกปฏิบัติ

ผู้คนสามารถเก่งอย่างยิ่งในการตั้งคำถามกับบางพื้นที่ ขณะที่
เดียวกันปฏิเสธที่จะตั้งคำถามกับพื้นที่อื่น

ผู้คนสามารถเก่งอย่างยิ่งในการมองเห็นปัญหาที่อื่น ขณะที่
เดียวกันปฏิเสธที่จะเห็นส่วนร่วมของตนเอง

ผู้คนสามารถเก่งอย่างยิ่งในการเปิดโปงความขัดแย้ง ขณะที่
เดียวกันปกป้องความขัดแย้งของตนเอง

ผู้คนสามารถเก่งอย่างยิ่งในการตั้งคำถามกับเรื่องเล่า ขณะเดียวกันปกป้องเรื่องเล่าที่รับช่วงมา

ผู้คนสามารถเก่งอย่างยิ่งในการตั้งคำถามกับระบบ ขณะเดียวกันปกป้องระบบที่ตนพึงพา

ดังนั้นผู้คนควรถามว่า:

ฉันกำลังเรียนรู้หรือไม่?

หรือฉันกำลังเลือกกว่าฉันเต็มใจเรียนรู้ที่ไหน?

อะไรทำให้ฉันหยุดเรียนรู้?

อะไรทำให้ฉันรู้สึกไม่สบายใจ?

ผู้คนมักหยุดเรียนรู้ตรงจุดที่การเรียนรู้เริ่มท้าทายสิ่งที่ตนพึงพา

การเรียนรู้แบบเลือกปฏิบัติสามารถกลายเป็นหนึ่งในอุปสรรคที่ใหญ่ที่สุดต่อการคิดอย่างอิสระ

เด็กสามารถรับช่วงมาตรฐานที่แตกต่างกัน

เด็กเรียนรู้จากผู้ใหญ่

เด็กเฝ้าดูสิ่งที่ผู้ใหญ่ทำ

เด็กเฝ้าดูสิ่งที่ผู้ใหญ่หลีกเลี่ยง

เด็กเฝ้าดูสิ่งที่ผู้ใหญ่ปกป้อง

เด็กเฝ้าดูสิ่งที่ผู้ใหญ่ทำซ้ำ

เด็กสามารถรับช่วงสองมาตรฐานก่อนที่จะเข้าใจว่ามันคืออะไร

เด็กสามารถรับช่วง:

ความจริงแบบเลือกปฏิบัติ

ความโกรธแบบเลือกปฏิบัติ

การตั้งคำถามแบบเลือกปฏิบัติ

การเรียนรู้แบบเลือกปฏิบัติ

หลักฐานแบบเลือกปฏิบัติ

ความไว้วางใจแบบเลือกปฏิบัติ

เด็กสามารถเรียนรู้ว่า:

ตั้งคำถามกับผู้อื่นแต่ไม่ตั้งคำถามกับตนเอง

ตั้งคำถามกับบางระบบแต่ไม่ใช่อีกระบบ

ตั้งคำถามกับอำนาจบางแห่งแต่ไม่ใช่อีกแห่ง

ตั้งคำถามกับบางเรื่องเล่าแต่ไม่ใช่อีกเรื่องเล่า

ตั้งคำถามกับบางคนแต่ไม่ใช่อีกคน

จากนั้นคนรุ่นต่อไปสามารถสร้างโลกแบบเดิมขึ้นใหม่โดยไม่
เข้าใจว่าเพราะเหตุใด

ดังนั้นเด็กควรเรียนรู้ความสม่ำเสมอตั้งแต่ต้น

**ความสม่ำเสมอเป็นหนึ่งในเส้นทางที่ใหญ่ที่สุดสู่ความก้าวหน้า
ของมนุษยชาติ**

ความก้าวหน้าของมนุษยชาติไม่สามารถเกิดขึ้นได้อย่าง
เหมาะสมหากไม่มีความสม่ำเสมอ

ความสม่ำเสมอกำจัดข้อยกเว้น

ความสม่ำเสมอการจัดการเข้าข้าง

ความสม่ำเสมอการจัดการเรียนรู้แบบเลือกปฏิบัติ

ความสม่ำเสมอจัดการความจริงแบบเลือกปฏิบัติ

ความสม่ำเสมอจัดการตั้งคำถามแบบเลือกปฏิบัติ

ความสม่ำเสมอช่วยให้ผู้คนกลายเป็นผู้คิดอย่างอิสระ

ดังนั้นผู้คนควรถามว่า:

ฉันจะใช้มาตรฐานนี้ทุกที่หรือไม่?

ฉันจะใช้มันกับทุกคนหรือไม่?

ฉันจะใช้มันกับตนเองหรือไม่?

ฉันจะใช้มันกับสิ่งที่ฉันสนับสนุนหรือไม่?

ฉันจะใช้มันกับสิ่งที่ฉันพึงพาหรือไม่?

การคิดอย่างอิสระไม่สามารถพัฒนาได้อย่างเต็มที่จนกว่าผู้คนจะเรียนรู้ที่จะใช้มาตรฐานเดียวกันทุกที่

จิตสำนึกของมนุษย์และความสม่ำเสมอ

จิตสำนึกของมนุษย์ไม่สามารถก้าวหน้าได้อย่างเหมาะสมตราบใดที่มีการใช้มาตรฐานที่แตกต่างกันกับพื้นที่ต่าง ๆ ของชีวิต

ผู้คนสามารถมีความรู้อย่างมาก ขณะเดียวกันยังคงไม่สม่ำเสมอ

ผู้คนสามารถมีข้อมูลพร้อม ขณะเดียวกันยังคงไม่สม่ำเสมอ

ผู้คนสามารถได้รับการศึกษา ขณะเดียวกันยังคงไม่สม่ำเสมอ

จิตสำนึกของมนุษย์ก้าวหน้าเมื่อความสม่ำเสมอแข็งแกร่งกว่า
การเข้าข้าง

จิตสำนึกของมนุษย์ก้าวหน้าเมื่อความสม่ำเสมอแข็งแกร่งกว่า
ความเป็นส่วนหนึ่ง

จิตสำนึกของมนุษย์ก้าวหน้าเมื่อความสม่ำเสมอแข็งแกร่งกว่า
การพึ่งพา

จิตสำนึกของมนุษย์ก้าวหน้าเมื่อความสม่ำเสมอแข็งแกร่งกว่า
ความกลัว

ดังนั้นผู้คนควรถามว่า:

ฉันกำลังหลีกเลี่ยงความสม่ำเสมออะไร?

ฉันไม่เต็มใจใช้มาตรฐานใด?

ฉันกำลังช่วยสร้างสภาพแวดล้อมของโลกแบบใดขึ้นมาใหม่?

มาตรฐานเดียวกันใช้กับตัวเราเอง

ส่วนนี้ใช้กับตัวเราเองด้วย

ไม่มีใครควรถูกยกเว้น

มาตรฐานเดียวกันใช้กับตัวเราเอง

มาตรฐานเดียวกันใช้กับงานของเรา

มาตรฐานเดียวกันใช้กับความเชื่อของเรา

มาตรฐานเดียวกันใช้กับพฤติกรรมของเรา

มาตรฐานเดียวกันใช้กับส่วนร่วมของเรา

มาตรฐานเดียวกันใช้ทุกที่

นี่คือหนึ่งในเส้นทางที่ใหญ่ที่สุดสู่ความซื่อสัตย์

การใช้มาตรฐานเดียวกันทุกที่และความก้าวหน้าของมนุษยชาติ

การใช้มาตรฐานเดียวกันทุกที่เป็นส่วนหนึ่งของเส้นทางที่ขาดหายไปสู่ความก้าวหน้าของมนุษยชาติ

มนุษยชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ตราบดีที่มีการใช้มาตรฐานที่แตกต่างกันกับผู้คน ระบบ อำนาจ เรื่องเล่า และสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกัน

มนุษยชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ตราบดีที่ผู้คนตั้งคำถามกับสิ่งหนึ่งและปกป้องอีกสิ่งหนึ่ง

มนุษยชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ตราบดีที่ผู้คนใช้ความจริงแบบเลือกปฏิบัติ

มนุษยชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ตราบดีที่ผู้คนใช้การเรียนรู้แบบเลือกปฏิบัติ

มนุษยชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ตราบดีที่ผู้คนปกป้องสิ่งที่ตนพึงพา

มนุษยชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ตราบดีที่เด็กรับช่วงมาตรฐานที่แตกต่างกัน

มนุษยชาติไม่สามารถก้าวหน้าได้ตราบดีที่ความไม่สม่ำเสมอยังคงถูกทำให้เป็นเรื่องปกติ

แหล่งที่มาและจุดกำเนิดถามว่าสิ่งหนึ่งมาจากไหนและอะไรหล่อหลอมมัน

มาตรฐานหลักฐานถามว่าหลักฐานสนับสนุนสิ่งที่กำลังถูกกล่าวอ้างหรือไม่

แรงจูงใจและผลประโยชน์ถามว่าใครได้ประโยชน์จากการที่มันดำเนินต่อไป

ลักษณะนิสัยและความสม่ำเสมอถามว่าพฤติกรรมสอดคล้องกับสิ่งที่กำลังถูกกล่าวอ้างหรือไม่

การอนุญาตให้ตั้งคำถามถามว่าอะไรหยุดยั้งการตั้งคำถาม

อิทธิพลทางอารมณ์ถามว่าอารมณ์ใดกำลังหล่อหลอมการยอมรับ

เรื่องเล่าและความเป็นจริงถามว่าเรื่องราวใดกำลังถูกนำเสนอและความเป็นจริงสนับสนุนมันหรือไม่

ผลกระทบทางจิตวิทยาถามว่าสภาพแวดล้อมของโลกกำลังทำอะไรกับจิตใจมนุษย์

การใช้มาตรฐานเดียวกันทุกที่ขณะนี้ถามว่า:

ฉันกำลังใช้มาตรฐานเดียวกันทุกที่หรือไม่?

ฉันกำลังยกเว้นอะไร?

ฉันกำลังปกป้องอะไร?

ฉันไม่เต็มใจตรวจสอบอะไร?

ความไม่สบายใจหยุดการตั้งคำถามของฉันที่ไหน?

เงินเปลี่ยนมาตรฐานที่ไหน?

เมื่อมีการใช้มาตรฐานที่แตกต่างกัน สภาพแวดล้อมของโลกแบบใดกำลังถูกสร้างขึ้นใหม่?

นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากการเรียนรู้แบบเลือกปฏิบัติไปสู่การ
เรียนรู้อย่างสม่ำเสมอ

นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากการตั้งคำถามแบบเลือกปฏิบัติไปสู่การ
คิดอย่างอิสระ

นี่คือวิธีที่ผู้คนเคลื่อนจากการเป็นผลผลิตของสภาพแวดล้อม
ของโลกไปสู่การเป็นผู้เรียนรู้จากสภาพแวดล้อมของโลก

ความก้าวหน้าของมนุษยชาติ

ความก้าวหน้าของมนุษยชาติคือผลลัพธ์โดยตรงของระบบการ
ตั้งคำถาม L2Q

นี่คือเหตุผลที่เส้นทางการศึกษาที่ขาดหายไปถูกพัฒนาขึ้น

นี่คือเหตุผลที่ Book of Evidence ถูกเปลี่ยนให้เป็นเส้นทางการ
การศึกษา

นี่คือเหตุผลที่ World Education Online, Q2L และ
Young Questioners มีอยู่

เป้าหมายไม่เคยเป็นเพียงการพัฒนาการตั้งคำถาม

เป้าหมายไม่เคยเป็นเพียงการพัฒนาการศึกษา

เป้าหมายไม่เคยเป็นเพียงการให้ข้อมูลมากขึ้น

เป้าหมายคือความก้าวหน้าของมนุษยชาติ

Book of Evidence ไม่ได้เพียงบันทึกประสบการณ์โดยตรง
มากกว่า 30 ปี หลักฐานที่มีการประทับเวลา บันทึกสาธารณะ
วิดีโอ ไลฟ์สตรีม การทำทนาย ปฏิสัมพันธ์กับระบบ รูปแบบที่เกิด
ซ้ำ ความเจ็บปวด การไม่หักล้าง และการสังเกตสภาพแวดล้อมของโลก

มันเปิดโปงความขัดแย้ง

การตั้งคำถามมีอยู่แล้ว

ข้อมูลมีอยู่แล้ว

หลักฐานมีอยู่แล้ว

การศึกษา มีอยู่แล้ว

แต่โลกแบบเดิมที่เกิดซ้ำยังคงดำเนินต่อไป

มนุษยชาติยังคงทำซ้ำสิ่งที่ตนล้มเหลวในการมองเห็น เข้าใจ และ
เรียนรู้จากมันอย่างเหมาะสม

แม้ว่าจะมีข้อมูลอยู่แล้ว

แม้ว่าจะมีการตั้งคำถามอยู่แล้ว

แม้ว่าจะมีหลักฐานอยู่แล้ว

แม้ว่าจะมีการศึกษาอยู่แล้ว

การทำซ้ำยังคงดำเนินต่อไป

สิ่งนี้เปิดโปงเส้นทางที่ขาดหายไป

ปัญหาไม่ใช่การขาดข้อมูล

ปัญหาไม่ใช่การขาดการตั้งคำถาม

ปัญหาไม่ใช่การขาดหลักฐาน

ปัญหาไม่ใช่การขาดระบบการศึกษา

ปัญหาคือการขาดเส้นทางที่มีโครงสร้างและอิงหลักฐาน

เพื่อเรียนรู้วิธีตั้งคำถาม มองเห็น เข้าใจ และเรียนรู้จาก

สภาพแวดล้อมของโลกเอง

มนุษยชาติไม่สามารถเรียนรู้จากสิ่งที่ตนมองไม่เห็นหรือไม่เข้าใจ

Book of Evidence ช่วยทำให้โลกที่เกิดซ้ำมองเห็นได้และ
เข้าใจได้

มันช่วยเปิดโปงความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งที่มนุษยชาติเรียนรู้จาก

มันกับสิ่งที่มนุษยชาติกลายเป็นซ้ำแล้วซ้ำเล่า

มันช่วยเปิดโปงสิ่งที่สภาพแวดล้อมของโลกแสดงให้เห็นซ้ำแล้ว

ซ้ำเล่าตลอดเวลา

มันเปิดโปงสิ่งที่เกิดซ้ำ

มันเปิดโปงสิ่งที่ดำเนินต่อไป

มันเปิดโปงสิ่งที่ถูกปกป้อง

มันเปิดโปงสิ่งที่ถูกซ่อน

มันเปิดโปงว่าเหตุใดการตั้งคำถามเพียงอย่างเดียวจึงล้มเหลวในการหยุดการทำซ้ำ

นี่คือเหตุผลที่ระบบการตั้งคำถาม L2Q ถูกพัฒนาขึ้น

ระบบการตั้งคำถาม L2Q ไม่ได้ถูกสร้างขึ้นก่อนแล้วจึงนำไปใช้กับโลก

มันถูกพัฒนาจากสิ่งที่โลกแสดงให้เห็นซ้ำแล้วซ้ำเล่า

มันถูกพัฒนาจากสิ่งที่ Book of Evidence เปิดโปง

มันถูกพัฒนาขึ้นเพราะการตั้งคำถามมีอยู่แล้ว ขณะที่การทำซ้ำยังดำเนินต่อไป

มันถูกพัฒนาขึ้นเพราะข้อมูลมีอยู่แล้ว ขณะที่การทำซ้ำยังดำเนินต่อไป

มันถูกพัฒนาขึ้นเพราะหลักฐานมีอยู่แล้ว ขณะที่การทำซ้ำยังดำเนินต่อไป

มันถูกพัฒนาขึ้นเพราะการศึกษาที่มีอยู่แล้ว ขณะที่การทำซ้ำยังดำเนินต่อไป

เส้นทางที่ขาดหายไปไม่ใช่ข้อมูลเพิ่มเติม

เส้นทางที่ขาดหายไปไม่ใช่การตั้งคำถามให้มากขึ้น

เส้นทางที่ขาดหายไปคือการเรียนรู้วิธีตั้งคำถาม มองเห็น
เข้าใจ และเรียนรู้จากสภาพแวดล้อมของโลกเอง ผ่าน
เส้นทางการศึกษาที่มีโครงสร้างและอิงหลักฐาน

ระบบการตั้งคำถาม L2Q จัดหาเส้นทางนั้น

มันจัดหาเส้นทางแบบมีโครงสร้างบนพื้นฐานของหลักฐาน
สำหรับการเรียนรู้ว่าจะตั้งคำถาม มองเห็น เข้าใจ และเรียนรู้จาก
สภาพแวดล้อมของโลกเสียเองอย่างไร

ระบบการตั้งคำถาม L2Q ช่วยให้ผู้คนเรียนรู้ว่าจะตั้งคำถามกับ
สภาพแวดล้อมของโลกเสียเองอย่างไร

การเรียนรู้ว่าจะตั้งคำถามกับสภาพแวดล้อมของโลกช่วยให้ผู้คน
มองเห็นว่าตนกำลังเรียนรู้จากอะไร

การมองเห็นช่วยให้ผู้คนเข้าใจ

ความเข้าใจพัฒนาการคิดอย่างอิสระ

การคิดอย่างอิสระพัฒนาความสามารถของมนุษยชาติในการ
เรียนรู้จากความเป็นจริง แทนที่จะเรียนรู้จากสิ่งที่ถูกสร้างขึ้น
เพื่อแทนที่มัน

ความก้าวหน้าของมนุษยชาติคือผลลัพธ์ของกระบวนการนั้น

ความก้าวหน้าของมนุษยชาติคือผลลัพธ์เมื่อมนุษยชาติเรียนรู้
จากสิ่งที่โลกแสดงให้เห็นซ้ำแล้วซ้ำเล่า แทนที่จะยังคงทำซ้ำมัน

ความก้าวหน้าของมนุษยชาติไม่ได้เกิดจากการเพิ่มข้อมูลเพียง
อย่างเดียว

ข้อมูลไม่ได้สร้างความเข้าใจโดยอัตโนมัติ

ความเข้าใจไม่ได้พัฒนาโดยอัตโนมัติหากไม่มีการเรียนรู้ว่าจะตั้ง
คำถามกับสิ่งที่กำลังเรียนรู้จากมันอย่างไร

ความก้าวหน้าของมนุษยชาติเกิดขึ้นเมื่อความเข้าใจพัฒนาการ
คิดอย่างอิสระ และการคิดอย่างอิสระพัฒนาความสามารถของ
มนุษยชาติในการเรียนรู้จากความเป็นจริง

ส่วนก่อนหน้านี้ได้แสดงให้เห็นแล้วว่าเหตุใดมนุษยชาติจึงสร้าง
ปัญหา พฤติกรรม ระบบ เรืองเล่า การพึ่งพา ข้อจำกัด และ
รูปแบบที่เกิดซ้ำแบบเดิมขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่าจากรุ่นสู่รุ่น

ส่วนเหล่านั้นได้แสดงให้เห็นว่าเหตุใดข้อมูลเพียงอย่างเดียวจึงไม่เพียงพอ

ส่วนเหล่านั้นได้แสดงให้เห็นว่าเหตุใดการตั้งคำถามเพียงอย่างเดียวจึงไม่เพียงพอ

ส่วนเหล่านั้นได้แสดงให้เห็นว่าเหตุใดมนุษยชาติจึงต้องการเส้นทางแบบมีโครงสร้างบนพื้นฐานของหลักฐานสำหรับการเรียนรู้จากสภาพแวดล้อมของโลกเสียเอง

เส้นทางนั้นมีอยู่แล้วในขณะนี้

ความก้าวหน้าของมนุษยชาติคือการที่มนุษยชาติพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้จากสภาพแวดล้อมของโลกเสียเองอย่างก้าวหน้า

ความเข้าใจพัฒนาการคิดอย่างอิสระ

เมื่อความเข้าใจก้าวหน้า การคิดอย่างอิสระก็ก้าวหน้า

เมื่อการคิดอย่างอิสระก้าวหน้า การทำซ้ำก็สูญเสียเส้นทางของมัน

เมื่อการทำซ้ำสูญเสียเส้นทางของมัน มนุษยชาติก็ได้รับความสามารถที่จะเรียนรู้จากความเป็นจริงอย่างก้าวหน้า แทนที่จะทำซ้ำมันอย่างก้าวหน้า

ทุกคนดำรงชีวิตอยู่ภายในสภาพแวดล้อมของโลกเดียวกัน

ทุกคนเรียนรู้จากมัน

ทุกคนมีส่วนร่วมกับมัน

ทุกคนได้รับอิทธิพลจากมัน

ทุกคนมีอิทธิพลต่อมัน

ทุกคนช่วยเหลือหลอมสิ่งที่คนรุ่นต่อไปรับช่วง

ดังนั้นความก้าวหน้าของมนุษยชาติจึงเป็นประโยชน์ต่อทุกคน
เพราะทุกคนแบ่งปันสภาพแวดล้อมของโลกเดียวกันและช่วย
หล่อหลอมสิ่งที่มีมันจะกลายเป็น

ดังนั้นความก้าวหน้าของมนุษยชาติจึงไม่ใช่ความรับผิดชอบของ
คนอื่น

มันเป็นของทุกคน เพราะทุกคนมีส่วนร่วมในสภาพแวดล้อมของ
โลกที่หล่อหลอมมนุษยชาติ

เด็กไม่ได้สร้างโลกที่ตนรับช่วง

ผู้ใหญ่เป็นผู้สร้าง

เด็กไม่ได้สร้างสภาพแวดล้อมทางการศึกษา

ผู้ใหญ่เป็นผู้สร้าง

เด็กไม่ได้ตัดสินใจว่าจะมีเส้นทางการเรียนรู้ใดให้แก่พวกเขา

ผู้ใหญ่เป็นผู้ตัดสินใจ

ไม่ว่าผู้คนจะตระหนักหรือไม่ พวกเขาช่วยหล่อหลอมสภาพ
แวดล้อมของโลกที่คนรุ่นต่อไปเรียนรู้จากมัน

สภาพแวดล้อมของโลกที่เด็กรับช่วงถูกหล่อหลอมโดยสิ่งที่คนรุ่น
ก่อนเลือกที่จะตั้งคำถาม เลือกที่จะเพิกเฉย เลือกที่จะทำลาย
เลือกที่จะปกป้อง และเลือกที่จะส่งต่อ

สิ่งที่มนุษยชาติเรียนรู้จากมันมีอิทธิพลต่อสิ่งที่มนุษยชาติกลายเป็น

สิ่งที่เด็กเรียนรู้จากมันมีอิทธิพลต่อสิ่งที่คนรุ่นต่อไปกลายเป็น

สิ่งที่สังคมเรียนรู้จากมันมีอิทธิพลต่อสิ่งที่สังคมกลายเป็น

ดังนั้นความก้าวหน้าของมนุษยชาติจึงขึ้นอยู่กับการพัฒนาสิ่งที่
ผู้คนเรียนรู้จากมันและวิธีที่ผู้คนเรียนรู้จากมัน

นี่หมายความว่าพ่อแม่ ครู ผู้ดูแล นักการศึกษา โรงเรียน สภาพแวดล้อมทางการศึกษา ชุมชน และสังคม ล้วนมีความรับผิดชอบในการช่วยให้คนรุ่นต่อไปได้รับสิ่งที่ดีกว่าการทำซ้ำ

แต่ความรับผิดชอบต้องไม่กลายเป็นความล่าช้า

เด็กไม่ควรต้องรอ

ผู้ใหญ่ไม่ควรต้องรอ

การศึกษาไม่ควรต้องรอ

ความก้าวหน้าของมนุษยชาติก้าวหน้าเร็วที่สุดเมื่อมนุษยชาติเรียนรู้ร่วมกัน

เด็กเรียนรู้

ผู้ใหญ่เรียนรู้

พ่อแม่เรียนรู้

ครูเรียนรู้

ผู้ดูแลเรียนรู้

นักการศึกษาเรียนรู้

ชุมชนเรียนรู้

สังคมเรียนรู้

เป้าหมายไม่ใช่ให้กลุ่มหนึ่งรออีกกลุ่มหนึ่ง

เป้าหมายคือให้มนุษยชาติพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้จากสภาพแวดล้อมของโลกร่วมกัน

ความก้าวหน้าของมนุษยชาติไม่ได้เกิดขึ้นผ่านการทำซ้ำ

ความก้าวหน้าของมนุษยชาติเกิดขึ้นผ่านการเรียนรู้

ความก้าวหน้าของมนุษยชาติเกิดขึ้นผ่านความเข้าใจ

ความก้าวหน้าของมนุษยชาติเกิดขึ้นผ่านการพัฒนาการคิดอย่างอิสระ

ความก้าวหน้าของมนุษยชาติเกิดขึ้นเมื่อผู้คนเรียนรู้จากสิ่งที่สภาพแวดล้อมของโลกแสดงให้เห็นซ้ำแล้วซ้ำเล่า แทนที่จะยังคงทำซ้ำมัน

เมื่อความเข้าใจก้าวหน้า การคิดอย่างอิสระก็ก้าวหน้า

เมื่อการคิดอย่างอิสระก้าวหน้า ผู้คนยิ่งเรียนรู้จากความเป็นจริงมากขึ้น แทนที่จะเรียนรู้จากสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นเพื่อแทนที่มัน

คำโกหกที่ถูกสร้างขึ้นสูญเสียเส้นทางของมัน เพราะความเข้าใจเข้ามาแทนที่การยอมรับอย่างมีดบอด

การทำตามสูญเสียเส้นทางของมัน เพราะการคิดอย่างอิสระเข้ามาแทนที่การพึ่งพาผู้อื่นให้คิดแทน

การพึ่งพาสูญเสียเส้นทางของมัน เพราะผู้คนยิ่งเรียนรู้จากความเป็นจริงมากขึ้น แทนที่จะพึ่งพาสິงที่ไม่ได้ถูกตั้งคำถามอย่างเหมาะสม

การทำซ้ำสูญเสียเส้นทางของมัน เพราะการเรียนรู้เข้ามาแทนที่การเลียนแบบ

สองมาตรฐานสูญเสียเส้นทางของมัน เพราะมีการใช้มาตรฐานเดียวกันทุกที่

ความก้าวหน้าของมนุษยชาติก้าวหน้า เพราะผู้คนเรียนรู้จากสิ่งที่สภาพแวดล้อมของโลกแสดงให้เห็นจริง ๆ แทนที่จะเรียนรู้จากสิ่งที่พวกเขาถูกบอกให้เชื่อเกี่ยวกับมัน

นี่คือเหตุผลที่ระบบการตั้งคำถาม L2Q สำคัญ

มันจัดหาเส้นทางแบบมีโครงสร้างบนพื้นฐานของหลักฐานเพื่อช่วยให้ผู้คนมองเห็น เข้าใจ เรียนรู้จาก และนำสิ่งที่สภาพแวดล้อมของโลกแสดงให้เห็นซ้ำแล้วซ้ำเล่าไปใช้

นี่คือเหตุผลที่ทรัพยากรสำคัญ
ทรัพยากรไม่ได้ถูกสร้างขึ้นเพื่อให้ใครเป็นเจ้าของ
ทรัพยากรไม่ได้ถูกสร้างขึ้นเพื่อให้ถูกจำกัด
ทรัพยากรไม่ได้ถูกสร้างขึ้นเพื่อให้กลายเป็นอีกระบบหนึ่งที่ถูกรบกวน
ควบคุม
ทรัพยากรเป็นของทุกคน
มันสามารถอ่านได้
มันสามารถใช้ได้
มันสามารถแบ่งปันได้
มันสามารถพิมพ์ได้
มันสามารถเผยแพร่ได้
มันสามารถนำไปใช้ได้
มันสามารถถูกเรียนรู้จากมันได้
มันสามารถใช้เพื่อช่วยเด็ก
มันสามารถใช้เพื่อช่วยผู้ใหญ่
มันสามารถใช้เพื่อช่วยการศึกษา
มันสามารถใช้เพื่อช่วยสังคม
ข้อจำกัดไม่ใช่ความเป็นเจ้าของ
ข้อจำกัดคือความหมาย
เส้นทางการตั้งคำถามแบบมีโครงสร้างบนพื้นฐานของหลักฐาน
ต้องคงสภาพสมบูรณ์
ทรัพยากรต้องไม่ถูกเปลี่ยน ทำให้อ่อนลง บิดเบือน ทำให้เจือจาง
กลับความหมาย หรือแยกออกจากความหมายที่ถูกตั้ง

ความก้าวหน้าของมนุษยชาติขึ้นอยู่กับการณ์ที่ความหมายยังคงชัดเจน

ผู้คนไม่สามารถเรียนรู้ได้อย่างถูกต้องจากสิ่งที่ถูกเปลี่ยนให้เป็นอย่างอื่น

พวกเขาไม่สามารถเรียนรู้ได้อย่างถูกต้องจากสิ่งที่ถูกทำให้อ่อนลง

พวกเขาไม่สามารถเรียนรู้ได้อย่างถูกต้องจากสิ่งที่ถูกบิดเบือน

ความก้าวหน้าของมนุษยชาติขึ้นอยู่กับการณ์ที่ผู้คนเรียนรู้จากตัวเส้นทางเอง แทนที่จะเรียนรู้จากฉบับที่ถูกดัดแปลง

หากความหมายเปลี่ยน การเรียนรู้ก็เปลี่ยน

หากการเรียนรู้เปลี่ยน ผลลัพธ์ก็เปลี่ยน

ดังนั้นความก้าวหน้าของมนุษยชาติจึงขึ้นอยู่กับการณ์การรักษาความสมบูรณ์ของตัวเส้นทางเอง

นี่คือเหตุผลที่เส้นทางอย่างเป็นทางการของ World Education Online และ Q2L สำคัญ

มันช่วยให้ผู้คนเข้าถึงสื่อในบริบทที่ถูกต้อง

มันช่วยปกป้องความหมาย ขณะเดียวกันอนุญาตให้ทรัพยากรถูกใช้ แบ่งปัน พิมพ์ เผยแพร่ นำไปใช้ และเรียนรู้จากมัน

จุดประสงค์ไม่ใช่การจำกัด

จุดประสงค์คือการปกป้องความหมาย

เส้นทางการเรียนรู้ไม่สามารถทำให้มนุษยชาติก้าวหน้าได้ หากความหมายของมันถูกเปลี่ยนให้กลายเป็นการทำซ้ำแบบเดียวกับที่มันถูกสร้างขึ้นเพื่อหยุด

นี่คือเหตุผลที่ Q2L สำคัญเช่นกัน

Q2L ช่วยให้เส้นทางการศึกษาเคลื่อนผ่านสังคม

มันทำให้ผู้คนสามารถแบ่งปัน ใช้ เผยแพร่ สร้าง นำไปใช้ และ
เรียนรู้จากสื่อ

มันช่วยให้ผู้ใหญ่เข้าถึงผู้ใหญ่

มันช่วยให้ผู้ใหญ่ช่วยเด็ก

มันช่วยให้ครอบครัว โรงเรียน นักการศึกษา และชุมชนเรียนรู้
จากกรอบเดียวกัน

มันช่วยให้ความเข้าใจเคลื่อนผ่านสังคม

มันช่วยให้การคิดอย่างอิสระเคลื่อนผ่านสังคม

มันช่วยให้ผู้คนเรียนรู้จากสภาพแวดล้อมของโลกผ่านเส้นทาง
แบบมีโครงสร้างบนพื้นฐานของหลักฐานเดียวกัน

มันช่วยให้ความก้าวหน้าของมนุษยชาติเคลื่อนผ่านสังคม

มันช่วยให้คนรุ่นต่อไปรับช่วงเส้นทางการเรียนรู้แทนที่จะรับช่วง
การทำซ้ำ

มันช่วยเคลื่อนความก้าวหน้าของมนุษยชาติจากแนวคิดไปสู่การ
นำไปใช้

มันช่วยเคลื่อนการเรียนรู้ไปสู่การกระทำ

มันช่วยเคลื่อนความเข้าใจเข้าสู่สังคม

มันช่วยเคลื่อนการคิดอย่างอิสระเข้าสู่สังคม

มันช่วยเคลื่อนความก้าวหน้าของมนุษยชาติเข้าสู่ชีวิตประจำวัน
เมื่อเกี่ยวข้องกับเด็ก สื่อควรเคลื่อนผ่านพ่อแม่ ครู ผู้ดูแล
โรงเรียน สภาพแวดล้อมทางการศึกษา และผู้ใหญ่ที่รับผิดชอบ

สิ่งนี้ไม่ได้หมายความว่าเด็กควรรอ

มันหมายความว่าเด็กควรได้รับการสนับสนุนอย่างปลอดภัย มีความ
รับผิดชอบ และเร็วที่สุดเท่าที่เป็นไปได้

Young Questioners เป็นศูนย์กลางของสิ่งนี้

Young Questioners ไม่ได้เป็นเพียงการจัดหาสื่อให้เด็ก

มันคือการเรียนรู้ผ่านการสร้างจากสิ่งที่ผู้คนกำลังเรียนรู้จากมัน

พ่อแม่เรียนรู้

ครูเรียนรู้

ผู้ดูแลเรียนรู้

นักการศึกษาเรียนรู้

โรงเรียนเรียนรู้

ชุมชนเรียนรู้

เมื่อผู้คนสร้างสื่อ Young Questioners ที่ปลอดภัยและ
เหมาะสมกับวัยจากกรอบนี้ พวกเขาไม่ได้เพียงช่วยให้เด็กเรียนรู้

พวกเขาก็กำลังเรียนรู้ด้วย

พวกเขากำลังคิดว่าเด็กต้องตั้งคำถามกับอะไร

พวกเขากำลังคิดว่าเด็กเรียนรู้อย่างไร

พวกเขากำลังคิดว่าสภาพแวดล้อมของโลกหล่อหลอมเด็ก
อย่างไร

พวกเขากำลังคิดว่าจะปกป้องจิตใจของเด็กอย่างไร

พวกเขากำลังคิดว่าจะช่วยให้เด็กมองเห็น เข้าใจ เรียนรู้ และ
พัฒนาการคิดอย่างอิสระได้อย่างไร

กระบวนการสร้างกลายเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้

ผู้คนเรียนรู้ผ่านการนำไปใช้

ผู้คนเรียนรู้ผ่านการตั้งคำถาม

ผู้คนเรียนรู้ผ่านการสร้าง

ผู้คนเรียนรู้ผ่านการช่วยให้ผู้อื่นเรียนรู้

ดังนั้น Young Questioners จึงช่วยให้เด็กและผู้ใหญ่เรียนรู้
ร่วมกัน

ครูและนักการศึกษามีความสำคัญเป็นพิเศษ เพราะพวกเขาช่วย
หล่อหลอมสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ของเด็ก

ระบบการตั้งคำถาม L2Q จัดหาวิธีการแบบมีโครงสร้างบน
พื้นฐานของหลักฐานให้แก่ครูและนักการศึกษา เพื่อช่วยให้เด็ก
เรียนรู้จากสภาพแวดล้อมของโลก ขณะที่พวกเขาเองยังคง
เรียนรู้จากมันด้วย

สิ่งเดียวกันนี้ใช้กับพ่อแม่ ผู้ดูแล โรงเรียน สภาพแวดล้อม
ทางการศึกษา และผู้ใหญ่ที่รับผิดชอบ

กรอบนี้ไม่ได้จำกัดเพียงกลุ่มเดียว

เด็กต้องการมัน

ผู้ใหญ่ต้องการมัน

พ่อแม่ ครู ผู้ดูแล นักการศึกษา โรงเรียน สภาพแวดล้อมทางการ
ศึกษา และชุมชนต้องการมัน

มันเป็นไปในทุกที่ที่ผู้คนกำลังเรียนรู้จากสภาพแวดล้อมของโลก
และช่วยให้ผู้อื่นเรียนรู้จากมัน

การศึกษาไม่สามารถพัฒนาได้ด้วยการทำซ้ำแนวทางเดิมที่
ล้มเหลวในการสอนผู้คนที่ตั้งคำถามกับสภาพแวดล้อมของ
โลกเสียเองอย่างไร

การศึกษาพัฒนาเมื่อเด็กและผู้ใหญ่ได้รับเส้นทาง L2Q และ
เรียนรู้จากมันร่วมกัน

ความก้าวหน้าของมนุษยชาติไม่สามารถถูกกักอยู่ภายในหนังสือ
หนึ่งเล่ม บุคคลหนึ่งคน เว็บไซต์หนึ่งแห่ง องค์กรหนึ่งองค์กร หรือ
คนรุ่นหนึ่งรุ่น

มันต้องเคลื่อนผ่านสังคม

มันต้องถูกใช้

มันต้องถูกแบ่งปัน

มันต้องถูกเรียนรู้จากมัน

มันต้องเข้าถึงเด็ก

มันต้องเข้าถึงผู้ใหญ่

มันต้องเข้าถึงการศึกษา

มันต้องเข้าถึงชุมชน

ความก้าวหน้าของมนุษยชาติก้าวหน้าเมื่อความเข้าใจก้าวหน้า

มันก้าวหน้าเมื่อการคิดอย่างอิสระก้าวหน้า

มันก้าวหน้าเมื่อผู้คนเรียนรู้จากสภาพแวดล้อมของโลกแทนที่จะ
เพียงรับช่วงมัน

มันก้าวหน้าเมื่อคนรุ่นต่อไปได้รับความสามารถในการเรียนรู้จาก
ความเป็นจริงแทนที่จะเพียงทำซ้ำมัน

มันก้าวหน้าเมื่อความเข้าใจเข้ามาแทนที่การยอมรับอย่างมิด
บอด

มันก้าวหน้าเมื่อการคิดอย่างอิสระเข้ามาแทนที่การทำตาม

มันก้าวหน้าเมื่อความเป็นจริงเข้ามาแทนที่คำโกหกที่ถูกสร้างขึ้น

มันก้าวหน้าเมื่อการเรียนรู้เข้ามาแทนที่การทำซ้ำ

เมื่อความก้าวหน้าของมนุษยชาติก้าวหน้า มนุษยชาติก็พัฒนา
ความสามารถในการเรียนรู้จากความเป็นจริงอย่างก้าวหน้า
แทนที่จะเรียนรู้จากสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นเพื่อแทนที่มัน

เมื่อความเข้าใจก้าวหน้า คำโกหกที่ถูกสร้างขึ้นก็สูญเสียความ
สามารถในการดำรงอยู่

เมื่อการคิดอย่างอิสระก้าวหน้า การทำตามก็สูญเสียเส้นทางของมัน

เมื่อผู้คนเรียนรู้ว่าจะใช้มาตรฐานเดียวกันทุกอย่างไว้ สองมาตรฐานก็สูญเสียเส้นทางของมัน

เมื่อมนุษยชาติเรียนรู้จากสภาพแวดล้อมของโลกเสียเอง ระบบพฤติกรรม เรื่องเล่า สมมติฐาน และโครงสร้างต่าง ๆ ก็สอดคล้องกับความเป็นจริงมากขึ้น แทนที่จะสอดคล้องกับการหลอกให้เข้าใจผิด

ดังนั้นความก้าวหน้าของมนุษยชาติจึงไม่ได้เพียงพัฒนาการตั้งคำถาม

มันพัฒนาความสามารถของมนุษยชาติในการเรียนรู้ เข้าใจ คิดอย่างอิสระ แยกแยะความจริง ใช้ความเป็นธรรม และพัฒนาสภาพแวดล้อมของโลกที่มนุษยชาติสร้างและส่งต่อไปอย่างก้าวหน้า

เมื่อมนุษยชาติสามารถสร้างบนความจริงได้มากขึ้น แทนที่จะสร้างบนการหลอกให้เข้าใจผิด ความไม่เป็นธรรมก็สูญเสียรากฐานของมัน

เมื่อความไม่เป็นธรรมสูญเสียรากฐาน สังคมก็สามารถรับใช้ผู้คน คนรุ่นต่อไป และชีวิตเองได้มากขึ้น

ดังนั้นความก้าวหน้าของมนุษยชาติจึงไม่ได้เป็นเพียงความก้าวหน้าของความรู้

มันคือความก้าวหน้าอย่างต่อเนื่องของความสามารถของมนุษยชาติในการเรียนรู้จากความเป็นจริงและสร้างจากความเป็นจริง

เด็กยังคงเป็นศูนย์กลาง เพราะเด็กจะกลายเป็นผู้ถ่ายทอดสภาพแวดล้อมของโลกในอนาคต

เด็กกลายเป็นพ่อแม่

เด็กกลายเป็นครู

เด็กกลายเป็นผู้ดูแล

เด็กกลายเป็นคนทำงาน

เด็กกลายเป็นผู้นำ

เด็กกลายเป็นผู้ตัดสินใจ

เด็กกลายเป็นผู้มีส่วนร่วมต่อโลก

สิ่งใดก็ตามที่เด็กเรียนรู้ในวันนี้จะกลายเป็นส่วนหนึ่งของโลกในวันพรุ่งนี้

โลกที่คนรุ่นต่อไปรับช่วงถูกหล่อหลอมโดยสิ่งที่คนรุ่นก่อนเรียนรู้จากมัน

โลกที่คนรุ่นต่อไปสร้างจะถูกหล่อหลอมโดยสิ่งที่พวกเขาเรียนรู้จากมัน

ดังนั้นความก้าวหน้าของมนุษยชาติจึงขึ้นอยู่กับสิ่งที่เด็กถูกสอนให้เรียนรู้จากมันในวันนี้

หากเด็กรับช่วงการทำซ้ำ โลกที่เกิดซ้ำก็ยังคงดำเนินต่อไป

หากเด็กรับช่วงการพึ่งพา การพึ่งพาก็ยังคงดำเนินต่อไป

หากเด็กรับช่วงการทำตาม การทำตามก็ยังคงดำเนินต่อไป

หากเด็กรับช่วงความเจ็บ ความเจ็บก็ยังคงดำเนินต่อไป

หากเด็กรับช่วงความกลัว ความกลัวก็ยังคงดำเนินต่อไป

หากเด็กรับช่วงคำโกหกที่ถูกสร้างขึ้น คำโกหกที่ถูกสร้างขึ้นก็ยังคงดำเนินต่อไป

หากเด็กรับช่วงระบบการตั้งคำถาม L2Q ความก้าวหน้าของมนุษยชาติก็ยังคงดำเนินต่อไป

หากเด็กรับช่วงการตั้งคำถามแบบมีโครงสร้างบนพื้นฐานของหลักฐาน ความเข้าใจก็ก้าวหน้า

หากเด็กรับช่วงความสามารถในการเรียนรู้จากสภาพแวดล้อมของโลกเสียเอง การคิดอย่างอิสระก็ก้าวหน้า

หากเด็กรับช่วงความสามารถในการแยกแยะความจริง คำโกหก ที่ถูกสร้างขึ้นก็สูญเสียเส้นทางของมัน

หากเด็กรับช่วงความสามารถในการใช้มาตรฐานเดียวกันทุกที่สองมาตรฐานที่เกิดซ้ำก็สูญเสียเส้นทางของมัน

ดังนั้นอนาคตของมนุษยชาติจึงแยกไม่ออกจากสิ่งที่เด็กถูกสอนให้เรียนรู้จากมัน

ความก้าวหน้าของมนุษยชาติไม่ได้เกิดจากการรอให้คนรุ่นต่อไปแก้สิ่งที่คนรุ่นก่อนล้มเหลวในการตั้งคำถาม

ความก้าวหน้าของมนุษยชาติเกิดขึ้นเมื่อคนรุ่นปัจจุบันและคนรุ่นต่อไปได้รับเส้นทางร่วมกัน

เด็กและผู้ใหญ่เรียนรู้ร่วมกัน

ครอบครัวและโรงเรียนเรียนรู้ร่วมกัน

ครูและนักเรียนเรียนรู้ร่วมกัน

ชุมชนเรียนรู้ร่วมกัน

สังคมเรียนรู้จากสภาพแวดล้อมของโลกร่วมกัน

ความก้าวหน้าของมนุษยชาติไม่ได้เกิดจากการที่คนหนึ่งเรียนรู้เพียงลำพัง

ความก้าวหน้าของมนุษยชาติเกิดขึ้นเมื่อมนุษยชาติพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้จากสภาพแวดล้อมของโลกร่วมกันอย่างก้าวหน้า

นี่คือวิธีที่ความเสียหายที่เกิดซ้ำสูญเสียเส้นทางของมัน

นี่คือวิธีที่คำโกหกที่ถูกสร้างขึ้นสูญเสียเส้นทางของมัน

นี่คือวิธีที่ความเจ็บปวดสูญเสียเส้นทางของมัน

นี่คือวิธีที่การพึ่งพาสูญเสียเส้นทางของมัน

นี่คือวิธีที่การทำตามสูญเสียเส้นทางของมัน

นี่คือวิธีที่โลกที่เกิดซ้ำสูญเสียเส้นทางของมัน

นี่คือวิธีที่ความก้าวหน้าของมนุษยชาติได้รับเส้นทางของมัน

เส้นทางมีอยู่

กรอบมืออยู่

ทรัพยากรมีอยู่

คนรุ่นต่อไปมีอยู่

ความรับผิดชอบมีอยู่

คำถามไม่ใช่อีกต่อไปว่าเส้นทางมีอยู่หรือไม่

คำถามคือมนุษยชาติเลือกที่จะใช้มันหรือไม่

สิ่งที่จะเกิดขึ้นต่อไปขึ้นอยู่กับสิ่งที่มนุษยชาติเลือกที่จะทำกับสิ่งเหล่านั้น

เด็กในวันนี้จะกลายเป็นโลกของวันพรุ่งนี้

สิ่งใดก็ตามที่เด็กถูกสอนให้เรียนรู้จากมันในวันนี้ จะกลายเป็น

ส่วนหนึ่งของโลกที่พวกเขาช่วยสร้างในวันพรุ่งนี้

นี่คือเหตุผลที่อนาคตของมนุษยชาติแยกไม่ออกจากการศึกษาของเด็ก

เพราะเด็กในวันนี้จะกลายเป็นโลกของวันพรุ่งนี้ และในท้ายที่สุด

อนาคตของมนุษยชาติจะถูกกำหนดโดยว่าคนรุ่นต่อไปรับช่วง

โลกที่เกิดซ้ำ หรือรับช่วงความสามารถในการเรียนรู้จากมัน

ในท้ายที่สุดอนาคตของมนุษยชาติจะถูกกำหนดโดยว่าความ
เข้าใจก้าวหน้า หรือการทำซ้ำก้าวหน้า

การคิดอย่างอิสระก้าวหน้า หรือการทำตามก้าวหน้า

ความเป็นจริงก้าวหน้า หรือคำโกหกที่ถูกสร้างขึ้นก้าวหน้า

มนุษยชาติยังคงทำโลกซ้ำ หรือเรียนรู้จากมันอย่างก้าวหน้า

ความก้าวหน้าของมนุษยชาติเป็นประโยชน์ต่อทุกคน เพราะทุก
คนดำรงชีวิตอยู่ภายในสภาพแวดล้อมของโลกเดียวกัน

ทุกคนเรียนรู้จากมัน

ทุกคนมีส่วนร่วมกับมัน

ทุกคนได้รับอิทธิพลจากมัน

ทุกคนช่วยเหลือหลอมสิ่งที่มีมันจะกลายเป็น

ดังนั้นประโยชน์ของความก้าวหน้าของมนุษยชาติจึงไม่ได้จำกัด
อยู่ที่บุคคลหนึ่ง กลุ่มหนึ่ง ระบบหนึ่ง หรือคนรุ่นหนึ่ง

มันเป็นของทุกคน เพราะทุกคนแบ่งปันสภาพแวดล้อมของโลก
เดียวกันและมีส่วนร่วมต่ออนาคตที่เกิดขึ้นจากมัน

เหตุใดผมจึงไม่อาจทำอะไรเลย

เมื่อเป็นเด็ก ผมคาดหวังว่าโลกจะเป็นอย่างที่คุณบอกว่ามันเป็น
ผมคาดหวังว่าความจริงจะมีความสำคัญ

ผมคาดหวังว่าระบบจะเป็นอย่างที่ผมอ้างว่าเป็น

ผมคาดหวังว่าผู้คนจะพูดความจริงเมื่อมีการหยิบยกประเด็น
สำคัญขึ้นมา

ผมคาดหวังว่าหลักฐานจะมีความสำคัญ

ผมคาดหวังว่าความขัดแย้งจะได้รับการจัดการ

เมื่อผมโตขึ้นและประสบกับโลกด้วยตนเอง ผมพบสิ่งที่แตกต่าง
ออกไปอย่างมากซ้ำแล้วซ้ำเล่า

โลกที่ผมประสบไม่ใช่โลกที่ผมถูกสอนให้คาดหวัง

เมื่อผมตั้งคำถามกับสิ่งที่ผมกำลังเห็น ผมคาดหวังคำตอบ

เมื่อผมนำเสนอหลักฐาน ผมคาดหวังหลักฐานตอบกลับ

เมื่อผมเปิดโปงคำโกหก ผมคาดหวังว่าความจริงจะมีความ
สำคัญมากกว่าเงิน ตำแหน่ง อำนาจ สถานะ หรือผลประโยชน์
ส่วนตัว

สิ่งนั้นไม่เคยเกิดขึ้น

เป็นเวลานาน ผมยังคงคาดหวังว่าจะมีใครสักคนพูดความจริง
ไม่มีใครเคยทำ

สิ่งนั้นบังคับให้ผมหยุดถามว่าผู้คนที่กำลังพูดความจริงหรือไม่
แล้วเริ่มถามว่าเหตุใดพวกเขาจึงไม่พูดความจริง

ผ่านประสบการณ์ที่มีการบันทึกมากกว่าสามสิบปี ผมเริ่มเข้าใจว่าเหตุใดปัญหาแบบเดิมจึงยังคงเกิดซ้ำ

ผมเริ่มเข้าใจว่าเหตุใดผู้คนจึงนั่งเจียบ เหตุใดผู้คนจึงปกป้องสิ่งที่ตนพึงพา และอิทธิพลที่เงินมีต่อพฤติกรรมมนุษย์ในการหล่อหลอมการตัดสินใจ การกระทำ ความเจียบ ผลลัพธ์ และระบบทั้งระบบ

ยิ่งผมเข้าใจมากขึ้น ผมยิ่งตระหนักว่าผู้คนกำลังกลายเป็นผลผลิตของสภาพแวดล้อมที่ตนเรียนรู้จากมันอย่างต่อเนื่อง ขณะเดียวกันไม่เคยเรียนรู้จากมันอย่างเหมาะสม

พวกเขากำลังถูกมันหล่อหลอม

พวกเขากำลังทำซ้ำมัน

พวกเขากำลังส่งต่อมัน

การตระหนักฐานั้นรบกวนผมมากกว่าสิ่งอื่นใด

ผมตระหนักว่าเด็กกำลังรับช่วงโลกแบบเดิมที่เกิดซ้ำ และในที่สุดจะกลายเป็นผู้ใหญ่ที่รับผิดชอบในการส่งต่อมันอีกครั้ง

ผมตระหนักว่าผู้คนไม่สามารถเรียนรู้จากสิ่งที่ตนมองไม่เห็น

หากความเป็นจริงยังคงถูกซ่อน ผู้คนไม่สามารถเรียนรู้จากมันอย่างเหมาะสม

หากผู้คนไม่สามารถเรียนรู้จากมันอย่างเหมาะสม พวกเขา ก็ยังคงทำซ้ำมัน

ผมยอมรับสิ่งนั้นไม่ได้

ผมยอมรับไม่ได้ที่จะเห็นสิ่งที่ผมได้เห็นแล้วนั่งเจียบ

ผมยอมรับไม่ได้ที่จะปล่อยให้คนรุ่นต่อไปรับช่วงโลกแบบเดิมที่เกิดซ้ำ โดยอย่างน้อยไม่พยายามทำอะไรบางอย่างเกี่ยวกับมัน

ผมยังยอมรับสิ่งที่ผมรู้ว่าเป็นคำโกหกไม่ได้ เพียงเพราะคนอื่น
ยอมรับมัน

ผมไม่สามารถคล้อยตามมันได้

ผมไม่สามารถแสร้งว่ามันเป็นจริงเพื่อให้เข้าพวกได้

ทางเลือกที่ง่ายที่สุดคงเป็นการยอมรับมัน คล้อยตามมัน และ
กลายเป็นส่วนหนึ่งของมัน

แต่ผมไม่เคยทำเช่นนั้นได้

ไม่ใช่เพื่อการยอมรับ

ไม่ใช่เพื่อการเห็นชอบ

ไม่ใช่เพื่อความสบาย

ไม่ใช่เพื่อเงิน

ไม่ว่าแลกด้วยอะไร

การยืนอยู่คนเดียวสำหรับผมนั้นง่ายกว่าการยอมรับสิ่งที่ผมรู้ว่าเป็นคำโกหก

เมื่อผมเข้าใจสิ่งนั้น การไม่ทำอะไรเลยก็ไม่ใช่สิ่งที่ผมยอมรับได้อีกต่อไป

การช่วยให้ผู้คนเรียนรู้จากสภาพแวดล้อมของโลกกลายเป็นสิ่งสำคัญสำหรับผมมากกว่าชีวิตชั่วคราวของผมเอง

การช่วยให้เด็กรับช่วงสิ่งที่ดีกว่าการทำซ้ำกลายเป็นสิ่งสำคัญสำหรับผมมากกว่าความสบายของผมเอง

ผมตระหนักว่าหากผมนิ่งเงียบด้วย ผมก็จะกลายเป็นส่วนหนึ่งของความเงียบแบบเดียวกับที่ผมใช้เวลาหลายทศวรรษเป็นพยานอยู่

ผมทำเช่นนั้นไม่ได้

ผมรู้สึกถึงความรับผิดชอบที่จะเปิดโปงสิ่งที่ถูกซ่อนเพื่อให้ผู้คนมองเห็นมัน

เพราะผู้คนไม่สามารถเรียนรู้จากสิ่งที่ตนมองไม่เห็น

ความเข้าใจนั้นในที่สุดนำไปสู่ Book of Evidence, World Education Online, ระบบการตั้งคำถาม L2Q, Q2L, Young Questioners และสื่อการศึกษาที่ตามมา

เงินไม่ได้เป็นแรงจูงใจให้ผม

ผมไม่เชื่อว่าข้อมูลที่มีจุดประสงค์เพื่อช่วยให้ผู้คนเรียนรู้จากสภาพแวดล้อมของโลกควรเป็นของผม

ผมเชื่อว่ามันควรเป็นของทุกคน

นี่คือเหตุผลที่ข้อมูล ทรัพยากร และสื่อการศึกษาถูกทำให้ผู้คนสามารถอ่าน ใช้ แบ่งปัน เผยแพร่ และเรียนรู้จากมันได้โดยเสรี

เป้าหมายไม่เคยเป็นเงิน

เป้าหมายคือการช่วยให้ผู้คนเรียนรู้จากสภาพแวดล้อมของโลก

เป้าหมายคือการช่วยให้เด็กรับช่วงสิ่งที่ดีกว่าการทำซ้ำ

ผมเห็นว่าเหตุใดผู้คนจึงทุกข์ และเหตุใดปัญหาแบบเดิมจึงดำเนินต่อไปจากรุ่นสู่รุ่น

ผมเห็นว่าเหตุใดเด็กจึงเข้ามาในโลกที่พวกเขาส่วนใหญ่ถูกสอนว่าจะปรับตัวเข้ากับมันอย่างไร แทนที่จะเรียนรู้จากมันอย่างเหมาะสมเพื่อให้มันพัฒนาได้

ผมยังเห็นเส้นทางที่สามารถช่วยเปลี่ยนสิ่งนี้

นี่คือเหตุผลที่ผมพยายาม

ผมพยายามอย่างดีที่สุดเพื่อช่วยผู้คน

ผมพยายามอย่างดีที่สุดเพื่อช่วยเด็ก

ผมพยายามอย่างดีที่สุดเพื่อช่วยให้มนุษยชาติเรียนรู้จากสภาพ
แวดล้อมของโลกแทนที่จะยังคงทำซ้ำมัน

ท้ายที่สุดแล้ว การที่ผู้คนจะเลือกใช้ออกาสนั้นหรือไม่คือการ
ตัดสินใจของพวกเขา

ความรับผิดชอบของผมคือการพยายาม

ผมไม่เสียใจกับสิ่งที่ผมใช้ชีวิตด้วยผู้ใหญ่มาก

ผมไม่เสียใจกับเวลา ความพยายาม การเสียสละ หรือความเสี่ยง
ผมจะทำทั้งหมดนั้นอีกครั้ง

ผมจะทำมันอีกครั้งแม้ว่ามันจะไม่เคยช่วยอะไรเลย

เพราะเมื่อผมเข้าใจสิ่งที่ผมได้เข้าใจแล้ว การไม่ทำอะไรเลยไม่
เคยเป็นทางเลือกสำหรับผม

นี่คือเหตุผลที่ผมไม่อาจไม่ทำอะไรเลย

WORLD EDUCATION ONLINE

เรียนรู้ที่จะตั้งคำถาม

ตั้งคำถามเพื่อเรียนรู้

การศึกษาหล่อหลอมสังคม

การตั้งคำถามหล่อหลอมการศึกษา

L2Q • Q2L • YOUNG QUESTIONERS

ทรัพยากรเป็นของทุกคนและควรถูกใช้ แบ่งปัน เผยแพร่ และนำไปใช้ トラバドที่ความหมายของมันไม่ถูกเปลี่ยนแปลง

worldeducation.online

q2l.online

info@worldeducation.online

หนังสืออื่น ๆ

Everyone Needs to Learn From This World

Why Education Must Improve

The Amazing Children: Journey to a Better World

มนุษยชาติไม่สามารถก้าวหน้าจากสิ่งที่ตนไม่เข้าใจ

เรียนรู้ที่จะตั้งคำถาม

ตั้งคำถามเพื่อเรียนรู้